

M.J. ARLIDGE

Ghici ce-i în cutie

Traducere din engleză de

Lucian Niculescu

TREI

2015

1

Ceața se ridica dinspre mare, sufocând orașul. Năvălea ca o oaste cotropitoare, înghițind reperele, obturând razele lunii, preschimbând Southamptonul într-un tărâm straniu, care-ți dădea fiori.

În zona industrială Empress Road domnea o liniște de mormânt. La magazinele cu piese de schimb se terminase programul, mecanicii auto și angajații din supermarketuri plecaseră, iar plimbărețele începeau să-și facă simțită prezența. Îmbrăcate cu fustițe și bustiere, trăgeau adânc din țigări, disperate după orice grăunte de căldură capabil să mai țină un pic la distanță frigul pătrunzător. Umblau încolo și-ncoace, se străduiau din greu să-și vândă trupul, dar în lumina mohorâtă păreau mai degrabă spectre descărnate decât obiecte ale dorinței.

Bărbatul conducea cu viteză redusă, trecând atent în revistă parada narcomanelor aproape despuiate. Le cântărea din priviri — cu câte o tresărire bruscă din când în când, crezând că a găsit ce-i trebuia —, dar le respingea rând pe rând. Nu după așa ceva venise. În seara asta căuta ceva cu totul special.

Speranța i se împletea cu teama și frustrarea. De zile întregi nu se mai gândea la nimic altceva. Și dacă acum, când ajunsese atât de aproape, toată povestea se dovedea a fi doar o minciună? Un mit urban? A izbit volanul cu pumnul. *Trebuia* să fie aici negreșit.

Nimic. Nimic. Ni...

Și iat-o. Singură, sprijinită de zidul acoperit cu graffiti. Bărbatul a simțit un val neașteptat de emoție. Fata asta chiar *avea* ceva aparte. Nu-și pigulea unghiile, nu fuma și nici nu stătea la taclale. Aștepta, pur și simplu. Aștepta să se întâmple ceva.

A virat și a parcat mașina într-un loc mai ferit, lângă un parapet cu lanțuri. Se cerea să fie prudent, nimic nu trebuia lăsat la voia întâmplării. A cercetat cu grijă strada, uitându-se după eventuale semne de viață, dar negura îi izolase complet. Părea că ei doi rămăseseră ultimii supraviețuitori pe pământ.

S-a repezit să traverseze spre ea, dar s-a controlat, încetinind pasul. Nu era cazul să se pripească — așa ceva trebuia savurat pe îndelete. Din experiență știa că uneori anticiparea e mai plăcută decât actul în sine. Trebuia să zăbovească mai mult. De mâine încolo va dori să retrăiască mental aceste momente, cât mai fidel cu putință.

În spatele ei se întindea un șir de case părăsite. Nimeni nu mai voia să locuiască aici, iar clădirile astea erau în prezent niște văgăuni mizerabile. Se transformaseră în cuiburi de drogați și case de raport de mâna a șaptea, înțesate de ace jegoase și de saltele și mai jegoase. În timp ce traversa strada spre ea, fata a ridicat capul, privindu-l printre șuvițele bogate ale bretonului. S-a desprins de zid, fără niciun cuvânt, făcându-i semn din cap către scheletul clădirii celei mai apropiate, înainte să pășească înăuntru. N-a existat nicio negociere, niciun preambul. De parcă era resemnată cu soarta ei. De parcă *știa*.

Grăbindu-se s-o prindă din urmă, bărbatul i-a sorbit din ochi spatele, gambele, tocurile, cu o excitație crescândă. Odată ce ea a dispărut în beznă, a mărit și el pasul. Nu mai putea aștepta.

Când a intrat, dușumeaua a trosnit zgomotos sub tălpile sale. Casa părăsită arăta exact așa cum și-o închipuise în fanteziile lui. Un damf copleșitor de igrasie i-a umplut nările — totul era putred aici. S-a năpustit în fostul salon, actualmente depozit de chiloței și de prezervative abandonate. Nici urmă de ea. Voia să se joace de-a baba oarba, vasăzică.

În bucătărie. Nimic. Întorcându-se, a ieșit indignat și a urcat pe scări la etaj. Cu ochii scânteindu-i la fiecare pas în căutarea prăzii.

A intrat în dormitorul din față. Un pat mucezit, un geam spart, un porumbel mort. Dar nici urmă de fată.

Furia tindea să ia acum locul poftei carnale. Cine era ea de-și permitea să-l joace pe degete în felul ăsta? O târfă oarecare. Un rahat de câine pe talpa pantofului său. Avea de gând s-o învețe minte pentru că se purta așa cu el.

A dat de perete ușa băii — nimic —,după care s-a răsucit și a pătruns în cealaltă cameră. Avea să-i spargă fața aia tâmpi...

Deodată capul i s-a dus pe spate. L-a săgetat o durere insuportabilă —

era tras de păr foarte strâns, tras înapoi cu forța, înapoi, tot înapoi. Deja nu mai putea să respire — o cârpă îi astupa gura și nasul. O duhoare înțepătoare i-a inundat nările, iar reflexele i s-au declanșat prea târziu. Se lupta să trăiască, dar își pierdea deja cunoștința. Apoi s-a făcut întuneric.

2

Îi urmăreau fiecare mișcare. Sorbindu-i fiecare cuvânt.

— Cadavrul aparține unei femei de rasă albă, cu vârsta cuprinsă între douăzeci și douăzeci și cinci de ani. A fost găsită ieri-dimineață de un agent voluntar de patrulare, în portbagajul unei mașini abandonate din zona Greenwood.

Vocea inspectoarei Helen Grace era puternică și clară, în ciuda nodului din stomac. Vorbea echipei de la serviciul criminalistic, la etajul șapte al secției centrale de poliție din Southampton.

— După cum puteți vedea în fotografii, dinții i-au fost sparți, cu ciocanul probabil, și i-au fost retezate ambele mâini. Are o sumedenie de tatuaje, ceea ce ne poate ajuta la identificare, și ar trebui să vă concentrați mai întâi eforturile în zona traficului de droguri și a prostituției. Pare mai degrabă ceva legat de conflictele dintre bande decât o crimă oarecare. Sergentul Bridges va prelua cazul și vă va informa referitor la persoanele care prezintă un interes aparte. Tony?

— Mulțumesc, doamnă. S-o luăm pe rând. Aș vrea să verificăm mai întâi cazurile similare precedente...

În vreme ce sergentul Bridges își intra în rol, Helen s-a strecurat afară. Chiar și după atâta timp, nu suporta să se afle în centrul atenției, bârfei și intrigilor tuturor. Trecuse aproape un an de când pusese capăt înfiorătorului șir de crime al lui Marianne, dar interesul pe care îl suscita Helen nu scăzuse câtuși de puțin. Să-i vii de hac unui criminal în serie însemna deja ceva impresionant, dar să-ți împuști și sora cu această ocazie era cu totul altceva. În perioada imediat următoare, o mulțime de prieteni, colegi, ziariști și necunoscuți se repeziseră s-o asigure de compasiunea și susținerea lor. Dar în mare măsură nu era decât ceva de fațadă — *detaliile* îi interesau pe ei. Doreau s-o despice pe Helen și să scotocească prin ea — cum a fost să-ți ucizi sora? Te-a molestat tatăl tău? Te simți vinovată pentru toți acei morți? Te simți *răspunzătoare*?

Helen își petrecuse toată viața de adult construind un zid înalt împrejurul său — până și numele Helen Grace era născocit — dar, mulțumită lui Marianne, acel zid se prăbușise pentru totdeauna. La început, Helen fusese tentată să fugă — i se oferiseră demisia, transferul, chiar și o pensie —, însă reușise să-și vină cumva în fire și să se întoarcă la lucru la Southampton Central îndată ce i s-a permis s-o facă. Știa că oriunde s-ar duce, lumea ar sta cu ochii pe ea. Mai bine să facă față acestui examen pe teren propriu, aici, unde atâția ani de-a rândul se bucurase de o viață plăcută.

Așa suna teoria, dar în practică lucrurile se dovediseră dificile. Existau atâtea amintiri aici — legate de Mark și de Charlie — și atâția oameni gata să-și bage nasul, să facă supoziții sau chiar să glumească pe seama suferințelor ei. Chiar și acum, după luni de zile de când revenise la lucru, uneori trebuia pur și simplu să lase totul și să dispară.

— O seară bună, doamnă!

Helen a tresărit, luată prin surprindere de sergentul de la recepție, pe lângă care tocmai trecea.

— O seară bună, Harry! Să sperăm că Saints[1] își va aminti să câștige astăzi de dragul tău.

Glasul îi era vesel, dar cuvintele sunau ciudat, ca și când vioiciunea asta o solicita excesiv. A ieșit în grabă din clădire, s-a urcat pe motocicleta ei Kawasaki și, apăsând pedala de accelerație, a demarat în trombă pe West Quay Road. Ceața care se lăsase mai devreme se ținea scai de oraș, iar Helen s-a pierdut în ea.

Cu viteză mare și constantă, a lunecat până la stadionul St Mary's printre mașinile care înaintau lent. Ajunsă la periferie, a ieșit pe autostradă. Și-a verificat din reflex oglinzile retrovizoare, însă n-o urmărea nimeni. Odată ce s-a mai domolit traficul, a accelerat și ea. După ce a atins 120 la oră, și-a tras o clipă sufletul, înainte de a urca la 140. Niciodată nu se simțea mai liberă decât atunci când se deplasa cu viteză.

Localitățile se succedau. Winchester, apoi Farnborough, înainte să se zărească, în cele din urmă, Aldershot. O nouă privire grăbită în oglinzi, pe urmă înainte spre centrul orașului. După ce și-a lăsat motocicleta în parcarea privată, Helen a evitat un grup de soldați beți și a grăbit pasul, ținându-se în umbră. N-o cunoștea nimeni aici, dar nu-și putea permite să riște nici în aceste condiții.

A trecut prin fața gării și, în scurt timp, se afla pe Cole Avenue, în inima cartierului de locuințe al Aldershotului. Nu era convinsă că procedează corect, dar simțise nevoia să revină. Instalându-se în tufișurile care flancau o latură a străzii, și-a reluat locul obișnuit de observație.

Timpul trecea foarte lent. Îi chiorăia stomacul și și-a dat seama că nu mai mâncase nimic de la micul dejun. O mare prostie. Slăbea cu fiecare zi tot mai tare. Ce încerca să-și demonstreze? Existau căi mai potrivite să-ți ispășești păcatele decât înfometarea deliberată.

Deodată, s-a produs agitație. O voce a strigat „pa", după care ușa de la numărul 14 s-a închis zgomotos. Helen s-a lăsat pe vine. Ochii i-au rămas ațintiți asupra tânărului care mergea acum grăbit în josul străzii, tastând pe telefonul mobil. A trecut la trei metri de Helen, fără să-i observe prezența, apoi s-a făcut nevăzut după colț. Helen a numărat până la cincisprezece, și-a părăsit ascunzătoarea și a pornit în urmărire.

Tânărul — la vreo 25 de ani, copilăros — era chipeș, avea un păr negru bogat și o față rotundă. Îmbrăcat neglijent, cu blugii care-i atârnau la spate, arăta la fel ca o mulțime de alți tineri, disperați să pară imperturbabili și indiferenți. Această neglijență studiată i-a smuls un zâmbet lui Helen.

O ceată de băiețandri gălăgioși a apărut la orizont, ieșiți în fața la Taverna Gării. La 2 lire halba, 50 de pence un shot și biliard gratuit, cârciuma era mană cerească pentru cei tineri, lefteri și dubioși. Proprietarul, mai bătrâior, îi servea cu plăcere pe toți cei ajunși la pubertate, localul era mereu ticsit, iar gloata se revărsa până în stradă. Helen s-a bucurat de acoperire, strecurându-se printre trupuri ca să observe fără a fi observată. Gașca l-a întâmpinat pe tânăr cu urale atunci când el le-a fluturat o bancnotă de douăzeci de lire. Au intrat, iar Helen

i-a urmat. Așteptând răbdătoare să-i vină rândul la bar, era invizibilă pentru ei — niciunul dintre cei care aveau peste treizeci de ani nu exista în lumea lor.

După două rânduri de băutură, grupul s-a îndepărtat de ochii iscoditori din local spre un loc de joacă aflat la periferie. Părculețul părăginit era pustiu, iar Helen trebuia să-i urmeze pe băieți cu băgare de seamă. O femeie care se aventurează de una singură printr-un parc după lăsarea nopții are darul de a atrage atenția, așa că Helen s-a ținut la distanță. A dat de un stejar bătrân, grav rănit de zeci de scrijelituri amoroase, și s-a oprit în dosul lui. De acolo îi putea privi în siguranță pe membrii găștii cum fumau iarbă, fericiți și lipsiți de griji în ciuda frigului.

Helen fusese mereu ținută sub observație, dar aici era invizibilă. După moartea lui Marianne, viața ei fusese întoarsă pe dos și oferită publicului spre consum. Drept urmare, oamenii își închipuiau că o cunosc ca pe o carte deschisă.

Exista însă ceva ce ei nu știau. Un secret pe care îl păstrase doar pentru ea.

Iar el se afla acum la mai puțin de cincisprezece metri distanță, ignorându- cu desăvârșire prezența.

---

[1] Porecla echipei Southampton FC. (*N.tr.*)

3

A deschis ochii, clipind, dar nu vedea nimic.

Pe obraji i se prelingea un lichid, în vreme ce globii oculari i se roteau zadarnic în orbite. Sunetele erau teribil de înfundate, ca și când ar fi avut urechile burdușite cu vată. Revenindu-și cu greu în simțiri, bărbatul simțea o durere cumplită care-i sfâșia gâtlejul și nările. O senzație de arsură intensă, ca o flacără constantă pe laringe. Îi venea să strănute, să vomite, să expectoreze chestia aia care-l chinuia. Dar avea căluș, gura îi era legată strâns cu bandă adezivă, și nu-i rămânea decât să-și înghită durerea.

În cele din urmă, șuvoiul lacrimilor s-a potolit și ochii lui chinuiți au început să deslușească mediul ambiant. Se afla tot în clădirea părăsită, doar că acum zăcea în dormitorul de la stradă, pe patul jegos. Avea nervii întinși la maximum și se lupta din răsputeri — trebuia să scape de-acolo —, dar brațele și picioarele îi erau strâns legate de scheletul metalic al patului. Se smucea, trăgea și se zvârcolea, însă frânghiile de nailon nu cedau deloc.

Abia acum a sesizat că e gol-pușcă. Un gând terifiant i-a trecut prin cap — aveau de gând să-l lase așa aici? Să moară de frig? Epiderma sa deja trecuse în defensivă — piele de găină zbârlită de frig și de spaimă —, și el și-a dat seama ce frig cumplit domnea în încăpere.

A urlat din toți rărunchii — dar n-a rezultat decât un geamăt surd, ca un zgomot de fond. Dacă ar putea să discute cu ei, să-i convingă... le-ar putea aduce mai mulți bani, iar ei l-ar elibera. Nu-l puteau lăsa *așa* aici. Rușinea se adăuga acum spaimei, în timp ce-și privea trupul puhav, de om între două vârste, răstignit pe plapuma pătată.

Își încorda auzul, sperând în ciuda evidenței că nu era singur. Dar nu se auzea nimic. Îl părăsiseră. Cât timp îl vor lăsa să zacă aici? Până ce-i vor fi golit toate conturile? Până ce se vor putea considera scăpați? L-au trecut fiorii, îngrozit deja de perspectiva de a-și negocia libertatea cu vreun drogat sau vreo târfă. Și ce va face după ce-i vor da drumul? Ce va spune familiei? Poliției? Își blestema amarnic propria tâm...

Un scârțâit în podea. Așadar *nu* era singur. Un licăr de speranță — poate că acum va putea să afle ce voiau de la el. A întors capul, încercând să-și înfrunte agresorul, dar acesta venea din spate și nu era în raza lui vizuală. Și-a dat deodată seama că patul de care era legat fusese tras în mijlocul camerei, ca în centrul scenei la un spectacol. Nimeni nu și-ar putea dori să doarmă astfel poziționat, și atunci de ce...?

O umbră căzătoare. Înainte să poată reacționa în vreun fel, ceva i-a acoperit ochii, nasul și gura. Un soi de glugă. Simțea textura fină pe obraz și cum se strânge șiretul. Se chinuia acum să respire prin catifeaua densă trasă peste nările care protestau. A scuturat din cap furios în stânga și-n dreapta, luptându-se să creeze o pungă de aer respirabil. Dintr-o clipă într-alta, se aștepta ca șiretul să fie strâns și mai tare, dar spre surprinderea lui nu s-a întâmplat nimic.

Și acum? Era din nou liniște, cu excepția respirației sale greoaie. Se încingea tot mai tare sub glugă. Oare oxigenul putea pătrunde aici? S-a silit să respire domol. Dacă-și pierdea cumpătul, intra în hiperventilație și apoi...

A tresărit brusc, cu toate simțurile în alertă. Ceva rece i s-a oprit pe coapsă. Ceva dur. Un obiect metalic? Cuțit? Luneca acum pe piciorul lui, înspre... Bărbatul s-a cabrat cu furie, încordându-și la maximum mușchii și trăgând nebunește de frânghiile care-l imobilizau. Acum știa că se dă o bătălie pe viață și pe moarte.

A zbierat din răsputeri. Dar banda adezivă rezista. Legăturile nu cedau. Și nu-l auzea nimeni.

4

— Cu treburi sau la distracție?

Helen s-a răsucit, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Urcând pe scara întunecoasă spre apartamentul ei, își închipuise că era singură. Iritată că fusese luată prin surprindere, a simțit totodată un scurt fior de neliniște... dar nu era decât James, ieșit în pragul ușii sale. Se mutase în apartamentul de dedesubt cu trei luni în urmă și, fiindcă era infirmier-șef la spitalul South Hants, avea un program imposibil.

— Treburi, a mințit Helen. Tu?

— Treburi care speram să se transforme în distracție. Dar... tocmai s-a urcat într-un taxi și-a plecat.

— Păcat.

James a ridicat din umeri și a schițat un zâmbet strâmb. Se apropia de patruzeci de ani și arăta bine în felul lui dezordonat, cu un farmec indolent care dădea de obicei rezultate la infirmierele tinere.

— Gusturile nu se discută, a continuat el. Credeam că mă place, dar niciodată nu m-am priceput să interpretez semnele.

— Zău? a întrebat Helen, fără să creadă niciun cuvânt.

— Oricum, ce zici de puțină companie? Am o sticlă de vin de... ceai, am niște ceai..., a spus el, corectându-se.

Până în clipa aceea, Helen s-ar fi putut lăsa convinsă. Însă rectificarea a scos-o din pepeni. James era ca toți ceilalți — știa că ea nu bea, că preferă ceai, nu cafea și știa că este o ucigașă. Încă un voyeur care se zgâia la viața ei făcută fărâme.

— Mi-ar face plăcere, a mințit ea din nou, însă mai am de parcurs un vraf de dosare până intru în tură.

James a zâmbit și și-a recunoscut cu o plecăciune înfrângerea, dar știa bine ce se petrece. Și știa că nu trebuie să forțeze lucrurile. A privit-o cu o curiozitate fățișă pe Helen cum urca mai multe trepte deodată spre locuința ei. Ușa s-a închis după ea cu un aer definitiv.

Ceasul arăta ora 5 dimineața. Cuibărindu-se pe canapea, Helen a sorbit lung din ceai și și-a pornit laptopul. Primele semne de extenuare se simțeau deja, dar avea ceva de făcut înainte să doarmă. Măsurile de securitate pe laptopul ei erau cât se poate de sofisticate — un zid inexpugnabil care proteja ceea ce mai rămăsese din viața ei particulară — și Helen a luat-o pas cu pas, bucurându-se de procedura complexă care presupunea introducerea de parole și desfacerea de lacăte digitale.

A deschis fișierul despre Robert Stonehill. Tânărul pe care-l urmărise mai devreme nu avea habar de existența ei, dar ea o cunoștea pe a lui în detaliu. Helen a început să tasteze, conturându-i și mai bine portretul, adăugând toate detaliile legate de caracter și personalitate pe care le culesese de-a lungul acestei ultime runde de supraveghere. Flăcăului îi mergea mintea — îți dădeai seama de îndată. Avea un simț al umorului dezvoltat și, chiar dacă scăpa câte o înjurătură la fiecare două cuvinte, era spiritual și te cucerea cu zâmbetul lui. Se pricepea de minune să-i determine pe alții să-i facă pe plac. Nu se așeza niciodată la coadă la bar, izbutind de fiecare dată să lase asta în seama vreunui tovarăș, în vreme ce el stătea la caterincă împreună cu Davey, vânjosul care era, fără îndoială, liderul găștii.

Robert părea să nu ducă niciodată lipsă de bani, lucru de mirare dacă te gândeai că lucra la aprovizionarea rafturilor într-un supermarket. De unde veneau banii? Din furturi? Ceva și mai rău? Sau pur și simplu îl răsfățau părinții? Era unicul fiu al Monicăi și al lui Adam — centrul lumii lor —, iar Helen știa că el îi învârte pe degete. Asta să fi fost oare sursa fondurilor sale care păreau nelimitate?

Fetele roiau mereu în jurul lui — era voinic și chipeș —, dar nu avea propriu-zis o iubită. Acest aspect o interesa cel mai tare pe Helen. Era oare gay sau hetero? Încrezător sau suspicios? Cui îi va permite să se apropie de el? La întrebarea asta Helen nu cunoștea răspunsul, dar era convinsă că-l va afla. Avea să pătrundă treptat și sistematic în fiecare colțișor din viața lui Robert.

Helen a căscat. Trebuia să se întoarcă la secție curând, dar mai avea vreme să doarmă câteva ore dacă se oprea acum. Cu o dexteritate dobândită prin exercițiu, a rulat programele de criptare, și-a parolat fișierele, apoi a schimbat parola principală de acces. Mai nou, o schimba la fiecare utilizare a computerului. Era conștientă că exagerează, că e paranoică, dar nu voia să lase nimic la voia întâmplării. Robert îi aparținea ei, și numai ei. Și așa dorea să rămână și pe viitor.

5

Se crăpa de ziuă, deci trebuia să se miște iute. Într-un ceas sau două razele soarelui aveau să străpungă negura deasă, dându-i la iveală pe cei care se ascundeau în ea. Îi tremurau mâinile, îl dureau toate încheieturile, dar s-a ambiționat să continue.

Șutise ranga dintr-un magazin de scule de pe Elm Street. Indianul de la tejghea era prea absorbit de partida de crichet de pe tabletă ca să-l observe când o strecurase sub haină. Simțea acum metalul dur și rece foarte plăcut la pipăit și trudea din greu, împingând și trăgând, atacând drugii ruginiți care protejau ferestrele. Primul drug s-a desprins lesne, pentru al doilea a fost necesar mai mult efort, dar în scurt timp se crease loc suficient cât să încapă un trup. I-ar fi fost mai ușor să se ducă prin față și să forțeze intrarea pe-acolo, dar nu îndrăznea să se arate în cartier. Datora prea multora bani — indivizi gata să-l facă bucățele pentru o nimica toată. Așa că se ținea în umbră, asemenea tuturor creaturilor nopții.

S-a mai asigurat o dată că nu e nicio primejdie, apoi a izbit geamul cu ranga. Acesta s-a făcut țăndări cu un trosnet grozav. Cu mâna înfășurată într-un prosop vechi, a îndepărtat la repezeală și restul de cioburi, după care a încălecat pervazul și a pătruns înăuntru.

A șovăit puțin după o aterizare lină. Nu puteai să știi niciodată peste ce dai în astfel de locuri. Nu se zărea niciun semn de viață, dar era indicat să fie prudent și ținea strâns ranga înaintând. În bucătărie nu exista nimic de folos, așa că a trecut degrabă în camera din față.

Situația părea mai promițătoare aici. Niște saltele răsturnate, prezervative uzate, iar alături de ele partenerele lor naturale: seringi folosite. A simțit speranța și neliniștea crescându-i în egală măsură. Doamne, rogu-te, fă să fi rămas acolo destul încât să se strângă de o doză ca lumea. Și iată-l deodată în patru labe, trăgând de pistoane, vârându-și degetul mic înăuntru, scurmând cu disperare după un pic de praf care să-i aline suferința. În prima nimic, într-a doua nimic — fir-ar să fie! — și abia o fărâmiță în cea de-a treia. Tot acest chin blestemat pentru o fărâmiță. Și-a frecat-o de gingii cu lăcomie — trebuia să se mulțumească doar cu atât deocamdată.

S-a prăbușit pe salteaua împuțită și a așteptat să-l ia amorțeala. De ore întregi era cu nervii în piuneze, îi plesnea capul, își dorea liniște — de care avea atâta nevoie! A închis ochii și a răsuflat adânc, tânjind după repaus.

Dar ceva era în neregulă. Ceva îl împiedica să se destindă. Ceva era...

Pic! Asta era. Un sunet. Un sunet slab, dar constant, care tulbura liniștea, ca un semnal insistent de alarmă.

Pic! De unde venea? I-au fugit ochii în toate direcțiile.

Picura ceva într-un colț al încăperii. Să fi fost vreo scurgere? Stăpânindu-și nervii, s-a ridicat cu greu în picioare. Merita să se uite — poate se alegea și el cu niște țeavă de cupru din povestea asta.

A pornit degrabă, dar s-a oprit brusc. Nu era o scurgere. Nu era apă. Ci sânge. Pic, pic, picurând din tavan. A luat-o la sănătoasa, speriat — nu mă privește pe mine — dar a încetinit pasul odată ajuns în bucătărie. Poate că se pripea. La urma urmei, era înarmat și nu se auzea nicio mișcare la etaj. Cine știe ce se întâmplase acolo. Și-o fi făcut felul vreunul, o fi fost jefuit sau ucis, naiba știe. Însă erau șanse să fi rămas niscaiva pradă pentru un hoitar și el nu-și permitea să dea cu piciorul ocaziei.

După o clipă de ezitare, tâlharul s-a întors și a traversat încăperea, strecurându-se în hol pe lângă băltoaca de sânge închegat. A băgat iute capul, cu ranga ridicată, gata să lovească la cel mai mic semn de primejdie.

Însă nu era nimeni acolo. A ieșit cu prudență și a început să urce pe scară.

Scârț. Scârț. Scârț.

Fiecare pas îl dădea de gol, iar el blestema în barbă. Dacă *se afla* cineva sus acolo, știa deja că el vine. Ajuns pe palier, a strâns și mai tare ranga în mână. Paza bună trece primejdia rea. A vârât iute capul în baie și în dormitorul din fund — doar ageamiii se lasă atacați pe la spate.

Mulțumit că eliminase posibilitatea unei ambuscade, s-a întors către

dormitorul din față. Orice s-ar fi petrecut, orice *era*, acolo era. Tâlharul a tras adânc aer în piept, apoi a pășit în camera întunecată.

6

Se scufunda tot mai adânc, iar apa sălcie îi umplea urechile și nările. Coborâse mult sub luciul apei și începea să rămână fără aer, dar n-a pregetat. Niște lumini stranii clipeau pe fundul lacului, dându-i un aer încântător și diafan și atrăgând-o pe ea și mai adânc.

Își croia drum printre algele dese care creșteau pe fund. Vizibilitatea era foarte slabă, înaintarea anevoioasă, plămânii stăteau să-i plesnească. I se spusese că el se află aici. Unde era? Uite un premergător ruginit, un cărucior vechi dintr-un magazin, chiar și un butoi, dar nici urmă de...

Brusc și-a dat seama că a fost trasă pe sfoară. El nu se afla aici. S-a întors ca să se ridice la suprafață. Dar nu se mișca din loc. Și-a răsucit capul și a constatat că piciorul stâng i se agățase între alge. A tras cu toată puterea, însă algele nu cedau. Începea s-o ia cu leșin, nu mai putea rezista multă vreme, dar s-a silit să se calmeze, lăsându-și corpul la fund. Mai bine să încerce să-și desfacă piciorul în tihnă decât să se smucească și să intre într-un bucluc și mai mare. Cu capul înainte, a scotocit printre ierburile agasante, trăgând hotărâtă de ele. Apoi s-a oprit. Și a țipat, iar odată cu țipătul i-a ieșit și ultima gură de aer. Nu algele o țineau blocată sub apă. Ci o mână de om.

Charlie s-a ridicat în capul oaselor, cu răsuflarea tăiată. Privea înnebunită în jur, străduindu-se să-și explice discrepanța dintre hățișul care o înghițise și dormitorul familiar unde se afla acum. Și-a pipăit trupul, convinsă că are pijamaua udă leoarcă, dar era perfect uscată, cu excepția unor broboane de sudoare pe frunte. Pe măsură ce i se liniștea respirația, a înțeles că nu fusese decât un coșmar, un blestemat de coșmar tâmpit.

Făcând sforțări să-și păstreze calmul, s-a întors să se uite la Steve. Dormea, ca de obicei, de puteai să tai lemne pe el, și ea s-a bucurat să-l vadă cum sforăie ușurel alături. Coborând fără zgomot din pat pe partea ei, și-a luat halatul și a ieșit tiptil din cameră.

A traversat palierul, îndreptându-se către scară. A trecut în grabă pe lângă cel de-al doilea dormitor, apoi s-a mustrat pe sine pentru asta. Când aflaseră că

vor avea un copil, Steve și Charlie discutaseră despre schimbările pe care le vor face în camera aceea — pătuț și fotoliu special pentru alăptare în locul patului dublu, tapet galben și vesel pe pereții albi, covorașe groase pe podeaua de lemn —, însă tot acel entuziasm n-a dus, evident, nicăieri.

Copilașul murise în pântecul lui Charlie cât stătuse închisă cu Mark. Ea știuse deja, înainte să ajungă la spital, dar încă spera că medicii îi vor dezminți cele mai negre temeri. N-o făcuseră însă. Steve a plâns la aflarea veștii. Charlie îl vedea pentru prima oară plângând, dar nu avea să fie și ultima. În lunile următoare au existat momente când Charlie avea senzația că deține controlul, că ar putea cumva să se împace cu întreaga grozăvie a situației, dar pe urmă se pomenea ferindu-se să intre în dormitorul secundar, temându-se să dea ochii cu amprenta camerei copilului așa cum și-o imaginaseră împreună, și atunci a înțeles că rănile nu se închiseseră deocamdată.

A coborât la bucătărie și a pus ibricul pe foc. În ultima vreme visa foarte des. Pe măsură ce se apropia ziua în care urma să se întoarcă la lucru, angoasele ei se materializau în coșmaruri. Păstrase totul pentru ea, din dorința de a nu-i mai da apă la moară lui Steve.

— Nu poți să dormi?

Steve se furișase în bucătărie și o privea. Charlie a clătinat din cap.

— Agitată?

— Tu ce crezi? a răspuns Charlie, străduindu-se să-și controleze tonul.

— Hai încoace.

El și-a desfăcut brațele, iar ea s-a ghemuit recunoscătoare la pieptul lui.

— O s-o luăm treptat, câte o zi o dată, a adăugat el. Știu sigur că o să te faci bine, că o s-o scoți la capăt... dar dacă vreodată simți că-i prea mult sau că nu-i în regulă, putem să ne mai gândim. Nimeni nu te desconsideră pentru asta. Bine?

Charlie a încuviințat din cap. Îi era foarte recunoscătoare pentru sprijinul arătat, pentru capacitatea lui de a o *ierta*, dar înverșunarea cu care încerca s-o facă să renunțe la slujbă o scotea din sărite. Îl înțelegea că ajunsese să deteste instituția poliției, că ura munca ei și pe toți mizerabilii de pe pământ, și îi trecuse nu o dată prin cap să-i urmeze îndemnul și s-o lase baltă. Dar apoi? Să petreacă tot restul vieții cu gândul că a fost înfrântă. Scoasă pe tușă. Terminată. Faptul că Helen Grace revenise la serviciu după nicio lună de la moartea lui Marianne nu făcuse decât să toarne gaz pe foc.

Astfel că Charlie își luase inima în dinți, insistând să se întoarcă la muncă la finele concediului medical. Poliția din Hampshire se arătase generoasă cu ea, o susținuseră cu toții din toate puterile, iar acum era rândul ei să le ofere ceva în schimb.

Eliberându-se din îmbrățișare, a pus de cafea pentru amândoi — nu mai avea sens să se întoarcă în pat acum. Apa fierbinte a curs de-a valma, stropind ceștile de sus până jos. Înciudată, Charlie a aruncat o privire acuzatoare ibricului, însă mâna ei dreaptă era de vină. A rămas uluită constatând cât de tare îi tremura. Rugându-se să nu fi observat Steve, a pus iute ibricul la loc pe suport.

— Azi o să sar peste cafea. Doar duș și alergare, mă gândesc.

S-a răsucit și a dat să iasă, dar Steve a oprit-o, strângând-o iarăși în brațele sale puternice.

— Ești *hotărâtă*, Charlie? a întrebat-o, privind-o iscoditor.

După un scurt moment de tăcere, Charlie a zis:

— Da, categoric.

Și a ieșit din bucătărie. Urcând însă treptele către duș, își dădea perfect seama că optimismul ei de paradă nu înșală pe nimeni, cu atât mai puțin pe ea însăși.

— N-o vreau.

— Am mai purtat discuția asta, Helen. Hotărârea e luată.

— Dați-i la loc comanda atunci. Mai limpede de-atât n-o pot spune — n-o vreau înapoi.

Glasul lui Helen suna dur și ferm. În mod normal nu s-ar fi arătat așa de bătăioasă cu un superior, dar era prea pătimașă în această privință ca s-o lase mai moale.

— Avem o mulțime de agenți pricepuți, alege-ți unul dintre ei. Eu îmi voi completa echipa, iar Charlie se poate duce la Portsmouth, Bournemouth, unde-o fi. O schimbare de decor i-ar putea prinde foarte bine.

— Știu că ți-e greu, și te înțeleg, dar are și Charlie dreptul să fie aici ca și tine. Colaborează cu ea — e o polițistă foarte bună.

Helen și-a înghițit replica tăioasă care-i stătea pe limbă — lăsându-se răpită de Marianne, Charlie nu dăduse dovadă de prea multă iscusință — și a reflectat la mutarea următoare. Inspectoarea-șefă Ceri Harwood îl înlocuise pe Whittaker cel căzut în dizgrație și începea să-și facă simțită prezența. Avea un stil de a conduce foarte diferit de Whittaker — dacă el fusese irascibil, agresiv, dar deseori jovial, ea se arăta a fi calmă, o comunicatoare înnăscută și în mare măsură lipsită de simțul umorului. Înaltă, elegantă și atrăgătoare, avea reputația unei persoane de nădejde și excelase în toate posturile ocupate până în prezent. Părea să fie simpatizată, însă lui Helen nu-i venea ușor s-o citească, nu doar pentru că aveau prea puține în comun — Harwood era femeie măritată, cu copii —, ci fiindcă le lipsea experiența de lucru împreună. Whittaker se afla de mult timp la Southampton și o luase de la început pe Helen sub aripa lui, ajutând-o să avanseze în ierarhie. Harwood nu oferea astfel de favoruri. De obicei nu rămânea nicăieri prea multă vreme și nu era defel genul de om care să aibă preferați. Talentul ei principal era să țină lucrurile sub control. Helen știa că ăsta era motivul pentru care fusese transferată aici. Un inspector-șef făcut de ocară, o inspectoare care o împușcase pe suspecta principală, un sergent care își luase viața ca să-și salveze colega de la moarte prin inaniție — era o harababură sinistră și presa se năpustise asupra subiectului, cum era de așteptat. Emilia Garanita de la *Southampton Evening News* se hrănise săptămâni de-a rândul din asta, la fel și publicațiile naționale. În aceste condiții nu se putea pune problema ca Helen să preia postul lăsat vacant de Whittaker. I se permisese doar să-și păstreze slujba, un gest considerat mai mult decât generos de către șeful poliției. Helen cunoștea aceste lucruri și le înțelegea, dar tot simțea că-i clocotește sângele. Oamenii aceștia *știau* ce fusese nevoită să facă. Știau că-și omorâse sora ca să pună capăt crimelor, dar continuau totuși s-o trateze ca pe o școlăriță obraznică.

— Dați-mi voie măcar să discut eu cu ea, a continuat Helen. Dacă simt că putem colabora, poate reușim să gă...

— Helen, chiar aș vrea să fim prietene, a întrerupt-o Harwood cu abilitate, și e puțin cam devreme să-ți dau ordine, așa că am să te rog frumos să faci un pas înapoi. Știu că există chestiuni pe care tu și Charlie trebuie să le rezolvați — știu cât de apropiată ai fost de sergentul Fuller, însă trebuie să privești situația în ansamblu. Cetățeanul obișnuit vă consideră pe tine și pe Charlie niște *eroine* pentru că i-ați venit de hac lui Marianne. Pe bună dreptate, după părerea mea, și n-am de gând să fac nimic de natură să schimbe această percepție. V-am fi putut suspenda, transfera sau demite pe oricare din voi la finele cazului, însă n-ar fi fost drept. Tot așa după cum n-ar fi drept nici să scindăm această echipă de succes tocmai acum când Charlie e gata să revină la serviciu — am da un semnal complet greșit. Nu, cel mai bine este s-o primim înapoi pe Charlie cu brațele deschise, să vă aplaudăm pe amândouă pentru ceea ce ați reușit împreună și să vă lăsăm să vă continuați munca.

Helen a înțeles că nu mai are niciun sens să se împotrivească. Prin vorbe meșteșugite, Harwood îi reamintise cât de aproape *fusese* de concediere. Pe parcursul investigației publice care urmase anchetei inițiale a I.P.C.C[2]. privitoare la împușcarea lui Marianne, multe voci ceruseră să i se ridice insigna. Pentru că se aventurase de una singură în urmărirea lui Marianne, pentru

inducerea voită în eroare a coechipierilor, pentru împușcarea unui suspect fără avertizare prealabilă — și lista continua. Ar fi putut să-i îngroape cariera dacă ar fi vrut — iar ea fusese surprinsă și recunoscătoare că nu se întâmplase așa —, însă știa că o reprimiseră doar condiționat. „Acuzațiile“ aduse existau în continuare la dosar. Trebuia să-și selecteze cu grijă prioritățile de-acum înainte.

Helen a renunțat la luptă cu toată eleganța de care era capabilă și a ieșit din biroul lui Harwood. Își dădea seama că e nedreaptă cu Charlie, că ar trebui să fie mai înțelegătoare, dar adevărul era că și-ar fi dorit să nu mai dea niciodată ochii cu ea. Era ca și când s-ar pomeni față în față cu Mark. Sau cu Marianne. Or, cu toate că-și recăpătase forțele în ultimele luni, Helen nu se simțea în stare să înfrunte așa ceva.

Îndreptându-se către serviciul de criminalistică, Helen a sesizat imediat agitația și forfota. Era încă dimineață devreme, dar locul se aglomerase mai tare ca de obicei. Echipa o aștepta, iar sergentul Fortune s-a grăbit s-o pună la curent.

— Sunteți așteptată pe Empress Road, doamnă.

Helen își lua deja haina din cuier.

— Despre ce-i vorba?

— O crimă, anunțată acum o oră de unul dintre narcomanii care-și fac veacul pe-acolo. Agenții în uniformă s-au deplasat la fața locului, dar cred că ar fi mai bine să aruncați și dumneavoastră o privire.

Helen a intrat în alertă. În vocea sergentului se distingea ceva ce ea nu mai auzise de pe vremea lui Marianne.

Teamă.

---

[2] Independent Police Complaints Commission — instituție publică nondepartamentală responsabilă cu sesizările îndreptate împotriva abuzurilor poliției în Anglia și Țara Galilor. (*N.tr.*)

8

Renunțând la motocicletă, Helen a plecat cu mașina spre locul crimei împreună cu sergentul Tony Bridges. Îl simpatiza — era un polițist sârguincios și devotat, pe care constatase că se poate bizui. Oricine l-ar fi înlocuit pe Mark ar fi avut mult de lucru ca să-și câștige respectul echipei, dar Tony reușise. Se comportase foarte cinstit, fără să-și ascundă jena de a părea că profită de pe urma morții lui Mark. Grație modestiei și sensibilității lui, crescuse în ochii tuturor, iar în prezent își intrase foarte bine în rol.

Relația sa cu Helen era mai complexă. Nu doar din pricina sentimentelor ei pentru Mark, ci și pentru că fusese de față atunci când Helen își împușcase sora. Văzuse tot — pe Marianne cum se prăbușea la pământ și încercările zadarnice ale lui Helen de a o resuscita. Tony își văzuse șefa în clipele cele mai vulnerabile, iar acest lucru avea să rămână mereu ceva stânjenitor pentru ei. Pe de altă parte, depoziția dată de Tony la I.P.C.C., în care susținuse cu tărie că Helen nu avusese altă opțiune decât s-o împuște pe Marianne, contribuise în mare măsură la salvarea ei de la retrogradare sau demitere. Helen îi mulțumise atunci, însă ceea ce-i datora nu avea să mai fie niciodată adus în discuție. Trebuie să uiți și să mergi mai departe, altminteri se duce de râpă ierarhia. Practic vorbind, funcționau în prezent ca oricare alt inspector și sergentul său, dar, de fapt, urmau să păstreze mereu o relație specială, călită în focul bătăliei.

Au trecut în viteză pe lângă spital, cu luminile albastre pornite, după care au tăiat-o pe o străduță lăturalnică îngustă spre zona industrială Empress Road. Destinația s-a dovedit lesne de găsit. Intrarea în casa părăsită fusese delimitată cu panglică de protecție și în față se adunase deja o ceată de gură-cască. Helen și-a croit drum printre ei, cu legitimația la vedere, iar Tony a urmat-o. Au schimbat câteva vorbe cu agenții în uniformă, în timp ce se echipau, apoi au intrat.

Helen urca treptele câte două odată. Indiferent prin ce ai trecut, nu te poți deprinde vreodată cu violența. Lui Helen nu-i plăcea expresia de pe chipurile polițiștilor în uniformă — parcă le-ar fi deschis cineva ochii cu forța — și nu-și

dorea decât să termine cât mai repede cu putință.

Dormitorul îngust de la stradă era ințesat de legiști și Helen i-a rugat din start să ia o pauză, astfel încât ea și Tony să poată studia bine victima. În astfel de ocazii te fortifici dinainte și îți reprimi sila, altfel nu ai reuși niciodată să faci față și să înregistrezi niște prime observații prețioase. Victima era de sex masculin, un alb, probabil spre cincizeci de ani sau puțin peste. Era dezbrăcat și nu se zăreau nicăieri haine sau bunuri. Avea mâinile și picioarele strâns legate de scheletul metalic al patului, cu ceva care arăta a cordelină de alpinism, și un soi de glugă trasă pe cap. Aceasta nu fusese croită special pentru asta — părea să fie un soi de săculeț de fetru în care se ambalează de obicei pantofii scumpi sau cadourile de lux —, dar se afla acolo cu un scop. Să-l asfixieze? Sau să-i ascundă identitatea? Indiferent de motiv, se vedea zdrobitor de limpede că nu asta era cauza morții.

Trunchiul îi fusese spintecat pe mijloc de la buric până la beregată, apoi dezghiocat cu forța pentru a da la iveală organele interne. Sau ce mai rămăsese din ele. Helen și-a înghițit nodul din gât observând că lipsea cel puțin un organ. S-a întors către Tony — era pământiu la față și privea fix în cavitatea plină de sânge care odată fusese pieptul acestui bărbat. Victima nu fusese doar ucisă, ci și masacrată de-a binelea. Helen și-a înăbușit cu greu un atac de panică. Cu un pix pe care l-a scos din buzunar, s-a aplecat deasupra victimei și a ridicat cu grijă marginea glugii, ca să vadă chipul bărbatului.

Din fericire, era neatins și păstra o stranie expresie de calm, în ciuda ochilor goi care continuau să fixeze zadarnic interiorul săculețului. Helen nu-l cunoștea. Și-a retras pixul și a lăsat stofa să cadă la loc. Concentrându-se din nou asupra trupului, a înregistrat plapuma mânjită, băltoaca de sânge închegat pe podea, dârele care duceau către ușă. Leziunile bărbatului păreau a fi de dată recentă — mai puțin de o zi —, prin urmare eventualele urme lăsate de criminal trebuiau să fie proaspete. Dar nu se vedea nimic — cel puțin nimic evident.

Ocolind cu grijă patul, a călcat pe un porumbel mort și a traversat camera. Exista o singură fereastră, bătută în scânduri. După cât de ruginite erau cuiele, se afla de multișor în această stare. O casă părăsită într-o zonă neglijată a orașului, fără ferestre — era locul ideal unde să ucizi pe cineva. Fusese torturat mai întâi? Asta o preocupa pe Helen acum. Judecând după rănile atât de neobișnuite și de masive ale victimei, cineva dorea să transmită ceva aici. Ori, mai rău, se distra de minune. Ce îl motivase pe ucigaș să facă una ca asta? Ce *demon* îl poseda?

Aceste întrebări mai aveau de așteptat un răspuns. Cel mai important lucru acum era să dea un nume victimei, să-i permită să-și recapete o fărâmă de demnitate. Helen i-a chemat înapoi pe legiști. Era timpul să facă fotografii și să pună ancheta în mișcare.

Era timpul să afle cine era bietul om.

2

Era o zi obișnuită acasă la familia Matthews. Castroanele cu *porridge* fuseseră golite și spălate, ghiozdanele stăteau aliniate în vestibul și gemenii își puneau uniformele. Mama lor, Eileen, îi muștruluia ca de obicei — nu-ți venea să crezi ce tare se puteau moșmondi la îmbrăcat. Când erau mici le plăcuse statutul pe care li-l conferea eleganta lor uniformă școlară și dădeau fuguța s-o îmbrace, dornici să pară la fel de maturi și de importanți ca surorile lor mai mari. Dar acum, când fetele plecaseră de-acasă și gemenii deveniseră adolescenți, toată chestia li se părea o teribilă pacoste și trăgeau de timp cât puteau, ca să amâne inevitabilul. Dacă ar fi fost prezent tatăl lor, s-ar fi mișcat repejor, însă doar cu Eileen de față își făceau de cap — numai amenințându-i că le taie banii de buzunar îi mai convingea să facă ceva în ultima vreme.

— Cinci minute, băieți. Cinci minute și *trebuie* să ieșim pe ușă.

Timpul se scurgea rapid. Urma să se strige cât de curând catalogul la Kingswood Secondary, liceul particular unde învățau băieții, și nu era admisibil să întârzii. Școala păstra o disciplină foarte strictă, iar părinților considerați indolenți și prea slabi li se trimiteau scrisori tăioase. Eileen trăia cu frica acestor misive, deși nu primise niciuna vreodată. Prin urmare, programul de dimineață era bătut în cuie, și în mod normal ei ar fi fost deja plecați la ora asta, însă astăzi Eileen era extrem de tulburată. În dimineața asta muștruluiala venea mai mult din obișnuință decât din convingere.

Alan nu ajunsese acasă noaptea trecută. Eileen își făcea mereu griji pentru el după lăsarea întunericului. Știa că e vorba despre o cauză nobilă și că el simte că era de datoria lui să-i ajute pe cei mai puțin norocoși, dar nu ai de unde să știi niciodată peste cine sau peste ce dai. Oameni răi existau cu duiumul — era suficient să citești ziarele ca să vezi că așa era.

De obicei se întorcea pe la 4 dimineața. Eileen se prefăcea că doarme, știind că pe Alan îl deranja să-l aștepte, însă ea de fapt nu punea geană pe geană până nu-l vedea acasă teafăr și nevătămat. Pe la 6 n-a mai rezistat, s-a ridicat și l-a sunat pe mobil — dar a intrat direct căsuța vocală. S-a gândit să lase un mesaj, dar și-a luat seama apoi. El avea să se întoarcă în curând și s-o acuze că-l bate la cap. Micul dejun pe care și-l pregătise, dar nu-i venea să-l mănânce, stătea neatins pe măsuță. Pe *unde* umbla oare Alan?

Băieții erau gata acum și se uitau la ea. Își dădeau seama că e agitată și nu prea știau dacă e cazul să facă haz sau să se îngrijoreze. La paisprezece ani erau acel amestec tipic de bărbat și copil, care-și dorește să fie independent, matur, cinic chiar, dar care totodată rămâne fidel practicilor și disciplinei insuflate de părinți. Așteptau să iasă, dar Eileen se codea încă. Instinctul puternic o îndemna să rămână pe loc și să aștepte întoarcerea soțului său.

S-a auzit soneria, iar Eileen s-a repezit la ușă. Nătăflețul își uitase cheile. Poate că-l jefuiseră. Ar fi fost tipic pentru el să ajute vreun prăpădit și să i se șutească portofelul cu ocazia asta. Venindu-și în fire, Eileen a deschis calmă ușa, cu cel mai strălucitor surâs pe figură.

Însă nu era nimeni acolo. S-a uitat în jur după Alan sau oricine altcineva, dar pe stradă era liniște. Să fi fost niște puști care se țineau de prostii?

— Mă mir că n-aveți altceva mai bun de făcut, a strigat ea, blestemându-i în minte pe copiii obraznici care locuiau în capătul mai sărăcăcios al străzii.

Se pregătea să trântească ușa când a observat cutia. O cutie de carton de genul celor folosite de firmele de curierat lăsată în pragul ușii. Fața superioară era împodobită cu o etichetă albă pe care stătea scris „Familia Matthews“ și adresa lor dedesubt — cu greșeli, cu un scris mărunt, ilizibil. Arăta ca un soi de cadou, însă nu era ziua de naștere a nimănui. Eileen a mai scos o dată capul afară, așteptându-se să-l vadă pe Simon poștașul sau vreo furgonetă de curier parcată pe marcajul galben dublu, dar nu se zărea nimic.

Băieții au tăbărât îndată pe ea, rugând-o să-i lase pe ei s-o deschidă, dar Eileen s-a ținut tare. *Ea* avea s-o desfacă și, dacă era ceva potrivit, să împartă momentul cu ei. Nu mai aveau timp deloc — se făcuse deja 8.40, Doamne sfinte! —, dar mai bine s-o deschidă acum, să le curme suferința băieților și pe urmă să-și vadă de treburi. Lui Eileen i-a fost dintr-odată ciudă pe ea însăși fiindcă se mocăia atât și s-a hotărât să treacă la fapte — dacă se grăbeau, aveau

șanse să ajungă la vreme la școală.

Cu o foarfecă scoasă din sertar a tăiat drept de-a lungul bandei adezive care înfășura cutia. În timp ce făcea asta a strâmbat din nas — dinăuntru venea un miros puternic. Nu-și dădea seama exact ce este, dar nu-i plăcea câtuși de puțin. Să fi fost vreo substanță industrială? Ceva de origine animală? Instinctul o îndemna să sigileze pachetul la loc și să aștepte întoarcerea lui Alan, însă băieții o tot pisau să continue... așa că a deschis cutia scrâșnind din dinți.

Și a început să țipe. Țipa și nu se mai putea opri, deși copiii erau vădit îngroziți de acest zgomot. S-au repezit spre ea, cu ochii în lacrimi, dar ea i-a îndepărtat mânioasă. Când au opus rezistență, rugând-o să le spună ce se petrece, ea i-a înșfăcat de guler și i-a scos din cameră aproape pe sus, țipând neîncetat după ajutor.

Cutia vinovată a rămas singură în cameră. Capacul atârna alene pe spate, dând la iveală inscripția „Necuratu" scrijelită pe partea inferioară cu litere stacojii. Era introducerea perfectă pentru conținutul oribil al pachetului. Așezată înăuntru, într-un cuib din ziare murdare, se afla o inimă de om.

10

— Unde sunt ceilalți?

Strângându-și dosarul în mâini, Charlie măsura cu privirea biroul secției de criminalistică. Se simțea extrem de ciudat revenind la lucru, dar situația părea și mai stranie din cauză că biroul părea complet pustiu.

— O crimă pe Empress Road. Inspectoarea Grace a convocat aproape toată echipa acolo, a răspuns sergentul Fortune, abia reușind să-și ascundă năduful că fusese lăsat la o parte.

Era un polițist isteț, conștiincios și unul dintre puținii ofițeri de culoare din Southampton Central. Se considera destinat unei cariere mărețe și Charlie și-a dat seama că-l scotea din sărite situația, blocat acolo, să-i țină ei companie la întoarcerea la muncă. Charlie simțise cum îi piere vlaga la intrarea în clădire în urmă cu o jumătate de oră, iar absența unui comitet de întâmpinare nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Avea de-a face cu o desconsiderare fățișă? I se transmitea astfel că nu este dorită aici?

— Ce știm despre cazul acesta? a întrebat Charlie, adunându-și tot calmul profesional de care era capabilă.

— O prostituată găsită într-un portbagaj. Ucigașii s-au dezlănțuit asupra ei, nu glumă, ceea ce a făcut ca identificarea să fie nițel problematică la început, dar ADN-ul a rezolvat lucrurile. Se află în baza de date — poți să-i vezi cazierul la pagina trei.

Charlie a răsfoit dosarul. Moarta — o poloneză pe nume Alexia Louszko — arăta impresionant în timpul vieții, cu un păr lung roșcat-închis, o sumedenie de piercinguri și tatuaje și niște buze moi și cărnoase. Era întruchiparea genului gotic. Până și în fotografia de la poliție emana o sexualitate agresivă. Toate tatuajele ei reprezentau creaturi mitologice, conferindu-i un aer primitiv, de fiară sălbatică.

— Ultima adresă cunoscută e un apartament de lângă Bedford Place, a adăugat sergentul Fortune, dornic să se facă util.

— Atunci hai să mergem, a zis Charlie, fără să țină seama de zelul evident

al colegului ei, dornic să isprăvească odată cu toată povestea.

— Conduci tu sau eu?

Majoritatea prostituatelor din Southampton locuiau în St Mary's sau Portswood, laolaltă cu studenții, drogații și imigranții ilegal. Astfel că adresa din Bedford Place a Alexiei, nu departe de cluburile și barurile șic, constituia în sine un detaliu interesant. Fusese arestată în urmă cu un an pentru că făcea trotuarul, dar pasămite câștiga bani buni dacă își permitea să locuiască în această zonă dezirabilă.

Interiorul apartamentului nu făcea decât să confirme această presupunere. La vederea legitimațiilor polițiștilor, administratorul clădirii i-a poftit reticent înăuntru, iar în timp ce sergentul Fortune îl lua la întrebări, Charlie a aruncat un ochi în jur. Era un spațiu deschis, decorat recent, echipat cu mobilier nu prea scump, dar modern. Pe lângă canapeaua care se întindea de-a lungul mai multor pereți și plasma de mari dimensiuni, se mai aflau acolo o măsuță de sticlă, un automat de cafea și un tonomat de epocă. Ce mama dracului, era mai frumos decât la Charlie acasă. Câștiga fata asta suficient pentru toate aceste farafastâcuri burgheze sau o întreținea cineva? Un iubit? Peștele ei? Cineva pe care-l șantaja?

Fără să o preocupe bucătăria, Charlie s-a dus direct în dormitor. Era excepțional de ordonat și curat. Punându-și mănușile de cauciuc, a început căutarea. Dulapurile erau pline cu haine, sertarele cu lenjerie și accesorii sado-maso, iar patul fusese făcut cu grijă. Un singur roman — al unui autor polonez de care Charlie nu auzise niciodată — zăcea pe noptieră. Și asta era tot. Asta să fi fost tot?

Baia prezenta prea puțin interes, așa că Charlie și-a îndreptat atenția spre debara, care servea drept uscătorie și spațiu de lucru miniatural. Un telefon și un laptop ieftin tronau pe un birou ponosit. Charlie a apăsat butonul de pornire al calculatorului. Acesta a prins a zumzăi amenințător, ca și când se trezea la viață, dar ecranul se încăpățâna să rămână orb. Charlie a apăsat pe câteva taste. Fără niciun rezultat.

— Ai briceagul la tine? l-a întrebat pe sergentul Fortune.

Știa că-l are (deși n-ar fi trebuit), fiindcă era acel gen de bărbat. Nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât să repare vreun aparat defect în fața colegelor lui de sex feminin. Era un mascul de tip modern.

Preluând briceagul de la el, Charlie s-a folosit de brațul terminat cu șurubelniță ca să desfacă plăcuțele de pe spatele calculatorului. După cum se aștepta, bateria se afla la locul ei, însă hard-diskul lipsea.

Așadar apartamentul *fusese* trecut prin sită. Din clipa în care intraseră, Charlie avusese o bănuială că se făcuse curățenie pe-acolo. Nimeni nu ducea o existență atât de ordonată. Cineva care știa că urmează să apară poliția trecuse tot apartamentul prin sită, eliminând orice urmă a Alexiei, fizică și digitală deopotrivă. În ce fel câștigase ea toți acești bani? Și de ce era cineva atât de dornic să camufleze totul?

Nu avea niciun sens să mai continue căutarea prin locurile obișnuite. Acum era o chestiune de mutat dulapuri și mese, ridicat saltele și cotrobăit prin buzunare. De uitat pe sub, prin spate, pe deasupra. Aveai senzația unei alergături după potcoave de cai morți, iar Charlie a fost silită să îndure o mulțime de oftaturi deloc subtile ale colegului său, care se imaginase probabil făcând arestări pe Empress Road, însă, după două ore și jumătate de căutări sârguincioase, cei doi au dat în sfârșit de ceva.

Bucătăria avea o insuliță cu o găleată de gunoi care se scotea. Găleata fusese extrasă și golită, dar cel care făcuse acest lucru nu observase o bucată de hârtie de pe fundul sertarului. Alunecase pesemne între marginea găleții și peretele sertarului atunci când fusese aruncată și zăcea acolo neobservată de-atunci. Charlie a scos-o la lumină.

Spre surprinderea ei, era un fluturaș de salariu. Al unei femei pe nume Agneska Suriav, angajată a unui centru de sănătate din Banister Park. Părea autentic — cu contribuții sociale, cu număr de cod pentru plata impozitului — și afișa un salariu sănătos. Însă nu prea avea niciun sens. Cine era Agneska? O prietenă de-a Alexiei? O identitate falsă de-a ei? Aducea cu sine mai multe

întrebări decât răspunsuri, dar reprezenta un punct de pornire. După o veșnicie, Charlie se simțea din nou mulțumită de sine. Poate că exista totuși un viitor după Marianne.

11

— Vreau un embargo total asupra informațiilor din cazul acesta până vom ști mai multe. Nu iese nimic dintre acești patru pereți fără aprobarea mea, s-a înțeles?

Membrii echipei au dat supuși din cap ascultând-o pe Helen. Sergentul Bridges, agenții Sanderson, McAndrew și Grounds, polițiștii mai tineri, cei care centralizau datele și cei de la biroul de relații cu presa stăteau înghesuiți cu toții laolaltă în centrul de comandă încropit în pripă. Ancheta prindea viață și încăperea fremăta de entuziasm reținut.

— Ne confruntăm, fără îndoială, cu o persoană extrem de periculoasă sau chiar cu mai multe și este absolut necesar să ne mișcăm rapid și să punem mâna pe ei. Prioritatea o reprezintă identificarea victimei. Sanderson, aș vrea să ții legătura cu legiștii și totodată cu agenții în uniformă care perie zona în căutare de martori și de vehicule care ar fi putut aparține victimei. Mă îndoiesc că există camere de supraveghere pe strada aia, dar verifică la supermarketurile și magazinele din apropiere. Ar putea să aibă ceva pentru noi.

— Am înțeles, a răspuns Sanderson.

Era o sarcină mai degrabă anostă, dar detaliile care păreau evidente aveau deseori darul să pună investigația în mișcare. Și corvoada îți dădea câteodată prilejul să te acoperi de glorie.

— McAndrew, vreau să stai de vorbă cu fetele de pe stradă. Trebuie să fi fost cel puțin o duzină prin zonă noaptea trecută. Poate că au văzut sau auzit ceva. Nu vor fi dispuse să discute cu noi, dar astfel de chestii dăunează afacerii, așa că fă-le să priceapă că au tot interesul să ne ajute. S-ar putea să se simtă mai în largul lor dacă au de-a face cu un ofițer în civil, așa că roagă-i pe polițiștii în uniformă să te îndrume, dar discută tu personal cu cât mai multe.

Agenta McAndrew a încuviințat din cap, conștientă că toate planurile pentru seara aceea tocmai se risipiseră ca un fum. În astfel de condiții nici nu era de mirare că nu avea un iubit.

Helen s-a oprit un moment, apoi a prins încet și sistematic în piuneze pe

panoul de pe perete — una după alta — fotografiile de la locul crimei. În timpul acesta auzea oftaturi slabe, dar perceptibile din spatele ei. Puțini dintre ofițerii prezenți mai văzuseră vreodată un om literalmente întors pe dos.

— Prima întrebare — care-i motivul? a spus Helen, întorcându-se cu fața spre echipă. Ce a făcut victima noastră ca să provoace o asemenea agresiune?

A lăsat întrebarea să plutească în aer, urmărind reacțiile stârnite de fotografii, după care a continuat:

— Casele părăsite de pe strada asta sunt frecventate zilnic de prostituate și drogați — ce căuta bărbatul acolo? Era vreun client care a refuzat să plătească? Vreun proxenet care a încercat să tragă pe sfoară pe cineva? Sau un furnizor care și-a dus de nas dealerii? Sălbăticia acestui atac denotă o furie autentică sau intenția de a face o declarație cât se poate de publică. *Nu* este o crimă pasională. Ucigașul s-a pregătit cum se cuvine — cu cordeline, bandă adezivă, o armă — și a lucrat pe îndelete. Legiștii vor confirma probabil mai târziu, dar se pare că victima a sângerat până la moarte, judecând după cantitatea de sânge de pe cadavru și de pe podea. Ucigașul n-a intrat în panică și n-a dat bir cu fugiții. Nu s-a temut că va fi surprins și și-a văzut de treabă cu calm, spintecând victima, pentru ca în cele din urmă...

Helen a făcut o scurtă pauză, înainte să-și termine fraza:

— ...pentru ca în cele din urmă să-i smulgă inima.

Fiindcă unul dintre cei responsabili cu centralizarea datelor începea să se înverzească la față, Helen s-a grăbit să continue.

— Mie îmi dă impresia că i s-a întins o cursă. Ca o pedeapsă. Dar pentru ce? Să aibă oare legătură cu vreo dispută teritorială? Un avertisment dat unei bande rivale? Poate că victima datora bani cuiva? Să fi fost vreo tâlhărie? Peștii și târfele și-au mai torturat și cu alte ocazii clienții pentru coduri PIN și au cam luat-o razna. Sau este vorba despre altceva?

De acest altceva se temea Helen. Oare inima reprezenta un soi de trofeu? Helen a alungat acest gând și a continuat prezentarea. Nu avea niciun sens să tragă concluzii pripite și să-și imagineze lucruri nebunești, care puteau avea explicații cumplit de banale.

— Trebuie să întindem năvodul cât mai larg cu putință. Prostituție, grupuri organizate, trafic de droguri, dușmănii mai vechi. E foarte probabil ca ucigașul sau ucigașii să se dea de gol în următoarele douăzeci și patru de ore. Ar putea să facă pe ei de frică sau să exulte — nu-i ușor să-ți păstrezi calmul după ce ai făcut așa ceva. Ochii în patru și urechile ciulite, așadar — orice sursă, orice informație. De-acum înainte cazul acesta reprezintă prioritatea voastră. De orice altceva se pot ocupa alții.

Cu toții știau că prin asta se referă la Charlie. Helen nu dăduse încă ochii cu ea, dar întâlnirea lor nu avea să mai întârzie mult. Helen era hotărâtă să se arate amabilă și protocolară, după cum obișnuia când era agitată, dar oare avea să reușească? Pe vremuri masca ei fusese de nepătruns, dar nu și în prezent. Se întâmplaseră prea multe, prea mare parte din trecutul ei fusese dat la iveală pentru ca lumea să mai creadă în imaginea aceea.

Sala se golise după ce ofițerii se repeziseră să-și anuleze planurile, să-i îmbuneze pe cei dragi și să-și ia ceva de mâncare în așteptarea unei nopți prelungite. Helen rămăsese singură, învăluită în propriile-i gânduri, când Tony Bridges a dat buzna înapoi înăuntru:

— Se pare că l-am găsit pe omul nostru.

Helen s-a trezit imediat din visare.

— La recepție s-a primit un telefon de la o femeie extrem de tulburată, care s-a pomenit cu o inimă de om la ușă. Soțul ei nu s-a întors acasă azinoapte.

— Numele?

— Alan Matthews. Căsătorit, patru copii, cu domiciliul în Banister Park. Om de afaceri, filantrop și membru activ al parohiei baptiste locale.

Tony încercase să rostească ultimele cuvinte fără să-i tremure glasul, dar nu reușise. Helen a închis ochii, conștientă că următoarele câteva ore aveau să fie extrem de neplăcute pentru toți cei implicați. Un familist își găsise sfârșitul cumplit într-o speluncă faimoasă pentru prostituție — nu aveai cum s-o spui

cu mănuși. Helen învățase din experiență că formulările ambigue nu ajută la nimic, așa că și-a luat poșeta și i-a făcut lui Tony semn s-o urmeze.

— Hai să isprăvim cu povestea asta.

12

Eileen Matthews încerca să se țină tare, dar abia reușea. Stătea dreaptă pe canapeaua bombată, cu ochii țintă la polițistă, relatându-i îngrozitoarele întâmplări din cursul ultimelor ore. Inspectoarea era flancată de un ofițer de sex masculin, Tony, și de o femeie ofițer de contact al cărei nume Eileen îl uitase deja — nu avea ochi decât pentru inspectoare.

Gemenii se aflau acum în siguranță la niște prieteni. Fusese o decizie înțeleaptă, dar Eileen o regreta deja. Oare ei ce gândeau și simțeau? Ea trebuia să stea aici, să răspundă la întrebări, însă toată ființa ei îi dădea ghes să fugă din această cameră, să-și regăsească băieții, să-i îmbrățișeze strâns și să nu le mai dea drumul vreodată. Și totuși rămânea nemișcată, țintuită de întrebările polițiștilor, paralizată de cele trăite.

— Acesta este soțul dumneavoastră?

Helen i-a întins lui Eileen un prim-plan cu fața victimei. Ea s-a uitat scurt, apoi a lăsat ochii în pământ.

— Da.

Glasul îi era stins, fără vlagă. Se afla încă în stare de șoc, nu-i curgea nicio lacrimă. Creierul ei se sforța să priceapă această înșiruire de evenimente bizare.

— Este...? a reușit să îngaime.

— Da, mă tem că este. Și îmi pare foarte rău pentru pierderea dumneavoastră.

Eileen a dat din cap ca și când Helen îi confirmase ceva evident, un lucru banal, însă nu asculta decât pe jumătate. Ar fi vrut să dea totul la o parte, să pretindă că nu se întâmplase nimic. Privea în gol la numeroasele fotografii de familie care tapetau peretele sufrageriei — tot atâtea crâmpeie de viață fericită.

— Am putea suna pe cineva care să vină să stea cu dumneavoastră?

— Cum a murit? a întrebat Eileen, ignorând întrebarea lui Helen.

— Nu suntem siguri deocamdată. Dar trebuie să știți din capul locului că n-a fost un accident. Nici sinucidere. Asta este o investigație de crimă, Eileen.

O nouă lovitură în moalele capului.

— Cine ar fi în stare să facă așa ceva?

Eileen o privea pe Helen în ochi pentru prima oară. Pe chipul ei se citea consternarea.

— Cine ar fi în stare să facă așa ceva? a repetat ea. Cine ar putea...

Cuvintele i s-au stins pe buze. Arăta spre bucătărie, unde doi ofițeri legiști fotografiau inima, înainte să o preia într-o pungă de plastic.

— Nu știm, a zis Helen. Dar vom afla. Mi-ați putea spune unde a fost soțul dumneavoastră azi-noapte?

— A fost acolo unde se duce în fiecare seară de marți. Să dea o mână de ajutor la cantina săracilor de pe Southbrook Road.

Tony și-a notat în agendă.

— Prin urmare, e vorba de un angajament regulat?

— Da, Alan e foarte activ la biserică — amândoi suntem — și credința noastră pune un accent special pe sprijinul acordat celor defavorizați de soartă.

Eileen s-a pomenit vorbind despre soțul ei la prezent. Grozăvia subită a situației a copleșit-o din nou. Nu avea cum să fi murit! Un zgomot de la etaj a făcut-o să tresară. Însă nu era Alan care umbla prin birou, ci polițiștii ceilalți care scotoceau prin lucrurile soțului, îi demontau calculatorul, eliminându-l din casă.

— Avea vreun motiv să se afle în zona Bevois Valley azi-noapte? Pe Empress Road mai precis.

— Nu. Obișnuia să stea pe Southbrook Road de la ora 8 seara până... ei bine, până se termina supa. Numărul oamenilor este mereu prea mare în comparație cu resursele lor limitate, însă ei fac tot posibilul. De ce?

Eileen nu voia să afle răspunsul, dar s-a simțit datoare să întrebe.

— Alan a fost găsit într-o casă părăsită din zona industrială de pe Empress Road.

— Nu are niciun sens.

Helen n-a spus nimic.

— Dacă l-ar fi atacat cineva la cantina săracilor, cu siguranță că nu l-ar fi târât prin jumătate de Southampton...

— Mașina lui a fost găsită la o aruncătură de băț de casa aceea. Era parcată cu grijă și blocată cu telecomanda auto. Exista oare vreun motiv pentru care să se fi dus de bunăvoie acolo?

Eileen a privit-o atent — ce voia să insinueze?

— Să pun întrebări incomode face parte din slujba mea, Eileen. Și trebuie să le pun dacă vrem să aflăm adevărul despre cele întâmplate. Empress Road este deseori folosită de prostituatele care agață clienți și uneori de furnizorii de droguri. Din câte cunoști, a avut Alan de-a face cu prostituate sau a luat droguri vreodată?

Eileen a rămas perplexă o clipă, după care s-a dezlănțuit fără niciun avertisment:

— N-ați ascultat nimic din ce-am spus? Suntem o familie cu frică de Dumnezeu. Alan face parte din consiliul parohiei.

A pronunțat cuvintele rar, silabă cu silabă, ca și când se adresa cuiva greu de cap.

— Era un om bun, căruia îi păsa de ceilalți. Avea conștiința propriei misiuni în viață. Dacă ar fi avut de-a face cu prostituate sau furnizori de droguri, ar fi fost numai și numai ca să-i ajute. El n-ar interacționa niciodată în felul *acela* cu vreo prostituată.

Helen se pregătea s-o întrerupă, dar Eileen nu terminase încă.

— Ceva *groaznic* s-a petrecut astă-noapte. Un om cinstit, cu suflet mare a oferit cuiva o mână de ajutor, și drept răsplată a fost jefuit și ucis. Așa că, în loc să insinuați toate aceste... chestii scârboase, ce-ar fi să ieșiți din casa mea și să-l găsiți pe *individul* care i-a făcut una ca asta!?

Și atunci s-au pornit și lacrimile. Eileen s-a smuls brusc de pe canapea și a părăsit camera în fugă — nu avea să plângă în fața acestor oameni, nu avea să le ofere satisfacție. Intrând în dormitor, s-a prăbușit pe patul pe care-l împărțise cu soțul ei vreme de treizeci de ani și s-a pus pe un plâns sfâșietor.

13

Bărbatul urca pe scară tiptil, atent să evite treapta a cincea, care scârțâia.

Traversând palierul, a trecut pe lângă camera lui Sally și s-a dus direct spre cea a soției sale. Ciudat cum o considerase mereu ca fiind a ei. După un moment de ezitare, a atins și a împins cu degetele ușa de lemn, care a protestat din țâțâni cu un vaiet sonor la deschidere.

Bărbatul și-a ținut respirația.

Dar ea n-a dat niciun semn că ar fi fost deranjată, și el a pășit în liniște înăuntru.

Dormea dusă. Un impuls amoros l-a săgetat o clipă, urmat imediat de un spasm de rușine. Ce neprihănită și liniștită părea, întinsă acolo! Ce fericită! Cum de se ajunsese aici?

El a ieșit în grabă, îndreptându-se către scară. Să mai zăbovească aici nu făcea decât să-i slăbească decizia. Vremea sosise, iar șovăielile nu-și mai aveau rostul. Deschizând fără zgomot ușa de la intrare, a mai aruncat o privire prudentă la etaj, apoi s-a furișat afară în noapte.

14

Tăblița era discretă — n-o remarcai dacă n-ai fi știut că se află acolo.

Centrul de sănătate Brookmire. Ciudat din partea unei firme să-și anunțe cu atâta sfială prezența. Charlie a apăsat butonul interfonului și i s-a răspuns imediat.

— Poliția, a strigat Charlie, încercând să acopere zgomotul din trafic.

A urmat un moment de tăcere, mai lung decât s-ar fi cuvenit, după care i s-a dat drumul să intre. Charlie simțea deja că nu e binevenită.

A urcat pe scară până la ultimul etaj. Zâmbetul care a întâmpinat-o era larg, dar prefăcut. O tânără femeie atrăgătoare și cu un aspect îngrijit, purtând o uniformă albă și scurtă, cu părul strâns ordonat într-o coadă la spate, a între-bat- cu ce i-ar putea fi de folos — cu intenția vădită de a nu-i fi de niciun folos. Charlie n-a spus nimic, cercetând locul din priviri — arăta ca un soi de Champneys de top, cu mireasma parfumată a tuturor saloanelor spa. În cele din urmă, ochii lui Charlie s-au întors la recepționera care, potrivit insignei din piept, se numea Edina. Avea un accent polonez.

— Aș dori să vorbesc cu directorul, a zis Charlie, arătându-i legitimația pentru a da mai multă greutate solicitării.

— Nu este aici. Vă pot ajuta eu cu ceva?

Același zâmbet forțat. Agasată, Charlie a ocolit biroul și a luat-o pe coridorul care dădea spre alte încăperi mai în spate.

— Nu se poate să mergeți acolo...

Însă Charlie și-a văzut de drum. Era destul de plăcut — o suită de săli de tratament și dincolo de ele o bucătărie comună. Un băiețel mulatru ședea la masă și se juca cu un trenuleț. A ridicat capul, a văzut-o și a rânjit cu gura până la urechi. Charlie nu s-a putut abține și i-a răspuns și ea cu un zâmbet.

— Directorul se întoarce mâine. N-ați putea să reveniți atunci?

Edina o ajunsese din urmă pe Charlie.

— Poate. Între timp aș vrea să vă pun câteva întrebări despre o angajată. O femeie pe nume Agneska Suriav.

Fiindcă Edina se uita fără nicio reacție, Charlie i-a întins o copie a fluturașului de salariu al Agneskăi.

— Ah, da. Agneska este una dintre terapeutele noastre. Momentan se află în concediu.

— De fapt, e moartă. A fost ucisă acum două zile.

Pentru prima oară Charlie a sesizat o reacție autentică — șoc. A urmat o lungă tăcere, timp în care Edina s-a străduit să proceseze vestea după care a bâiguit:

— Cum a murit?

— A fost sugrumată și apoi mutilată.

Charlie a așteptat ca informația să-și facă efectul și a continuat:

— Când ați văzut-o ultima dată?

— Acum trei sau patru zile.

— Erați prietene?

Edina a ridicat din umeri, vădit hotărâtă să nu-și asume nimic.

— Cu ce se ocupa aici?

— Era nutriționistă.

— Se bucura de succes?

— Da, a răspuns Edina, deși se vedea că o uimise întrebarea.

— Ce tarif percepea?

— Avem aici o listă de prețuri. V-o pot arăta...

— Oferea servicii complete sau era specializată pe anumite direcții?

— Nu înțeleg la ce vă referiți.

— Am verificat-o pe Agneska și n-am găsit cine știe ce diplome în știința nutriției. Se numea Alexia Louszko, de fapt, și era prostituată — una pricepută, din câte se pare. Era poloneză și ea. Ca tine.

Edina n-a spus nimic, vizibil nemulțumită de turnura conversației.

— Ce-ar fi s-o luăm de la început? a propus Charlie. De ce nu vrei să-mi spui ce făcea Alexia aici?

O tăcere lungă, lungă de tot. Într-un târziu, Edina a zis:

— Așa cum v-am spus, directorul se întoarce mâine.

Charlie a izbucnit în râs.

— Hai că ești bună, Edina, n-am ce să zic.

Privirea i-a zburat înspre coridorul cu sălile de tratament.

— Ce s-ar întâmpla dacă aș intra acum în vreuna dintre încăperile alea? Camera 3 e ocupată. Dacă aș izbi de perete ușa, peste ce aș da înăuntru? Să mergem și să vedem?

— Poftiți, vă rog. Dacă aveți un mandat.

Edina nici nu se mai străduia să pară amabilă. Charlie s-a oprit, ca să-și reconsidere strategia — fata asta nu era o novice.

— Al cui e băiatul? a întrebat Charlie, arătând spre bucătărie.

— Al unui client.

— Cum îl cheamă?

O scurtă ezitare, apoi:

— Billy.

— Adevăratul lui nume, Edina. Și dacă mă mai minți o dată, te arestez.

— Richie.

— Strigă-l.

— Nu trebuie să...

— Strigă-l!

Ea s-a codit puțin, apoi l-a strigat:

— RICHIE!

— Da, mami, s-a auzit din bucătărie.

Ochii Edinei s-au lăsat în pământ.

— Cine e tatăl lui? și-a continuat Charlie atacul.

Edinei i-au dat lacrimile dintr-odată.

— Vă rog, nu-l amestecați pe el sau pe băiat. Ei n-au nicio legătură cu...

— Au acte?

Niciun răspuns.

— Stau în această țară ilegal?

O lungă tăcere. Edina a dat afirmativ din cap în cele din urmă.

— Vă rog, a fost tot ce a reușit ea să spună stăruitor.

— N-am venit ca să vă fac necazuri ție și băiatului, dar trebuie să aflu cu ce se ocupa Alexia aici. Și ce s-a întâmplat cu ea. Prin urmare, ori începi să vorbești, ori dau un telefon. Tu alegi, Edina.

Nu putea fi vorba despre nicio alegere, evident. Și Charlie n-a fost surprinsă de răspunsul Edinei.

— Nu aici. Să ne întâlnim la cafeneaua de după colț în cinci minute.

S-a repezit spre fiul său. Charlie a răsuflat ușurată. Era ciudat să se trezească din nou pe câmpul de luptă și s-a simțit epuizată brusc. Nu se aștepase ca prima ei zi să-i dea atâta de furcă. Dar știa că greul abia acum urmează. Diseară avea să fie sărbătorită întoarcerea ei. Venise timpul să dea ochii cu Helen Grace.

15

Era pentru prima dată după ani de zile când Helen simțea nevoia să bea ceva. Văzuse efectul alcoolului asupra părinților săi și o scârbise pe viață, dar cu toate astea tânjea uneori după senzație. Era foarte crispată astă-seară. Discuția cu Elaine Matthews o luase pe arătură complet, după cum se grăbise să puncteze cu iritare ofițerul de contact. Helen nu prea ar fi putut să procedeze altfel — trebuia să pună întrebările dificile —, însă avea mustrări de conștiință din cauză că-i provocase neplăceri unei persoane inocente și îndurerate. Nu avuseseră încotro și fuseseră nevoiți să plece în cele din urmă, fără să fi aflat nimic de folos.

Helen a mers pe motocicletă de la casa lui Eileen direct la localul *Papagalul și cei doi președinți*, cu Tony în urma ei. Aflat la două străzi distanță de Southampton Central, era locul tradițional de întâlnire pentru petrecerile de rămas-bun și alte ocazii speciale. În seara asta o botezau pe Charlie cu prilejul revenirii la lucru — o altă tradiție stupidă. Helen și-a luat inima în dinți și a intrat, urmată de Tony care se străduia puțin cam tare să se arate vesel și relaxat... dar Charlie nu se afla acolo. Încă era pe teren, trebuia să apară curând.

Echipa stătea la taclale, dar nimeni nu prea știa cum să se comporte. Priviri furișe erau aruncate la răstimpuri spre intrarea în local, când deodată ea și-a făcut apariția. Charlie s-a dus țintă spre grup — dornică să poată bifa și acest hop? —, iar lumea s-a dat la o parte ca printr-un miracol, oferindu-i lui Charlie acces direct la superioara sa.

— Bună, Charlie, a spus Helen.

Nu cine știe ce inspirată, dar trebuia să se mulțumească doar cu-atât.

— Șefa.

— Cum a fost în prima zi?

— Bine. A fost bine.

— Bine.

Tăcere. Tony s-a milostivit de Helen și i-a sărit în ajutor:

— Ai găbjit deja pe careva?

Charlie a râs și a clătinat din cap.

— Ți-ai cam pierdut îndemânarea, fetițo, a spus Tony. Sanderson, îmi datorezi cinci lire.

Membrii echipei au râs și s-au strâns încet împrejur, bătând-o pe umăr pe Charlie, oferindu-i de băut, asaltând-o cu întrebări. Helen și-a dat toată silința să participe la discuție — a întrebat-o despre Steve, despre părinți —, dar nu-i stătea mintea acolo. Profitând de un moment oportun, a zbughit-o la toaletă. Avea nevoie de singurătate.

A intrat în cabină și s-a așezat. Se simțea amețită și și-a sprijinit capul în mâini. Îi pulsau tâmplele, avea gâtul uscat. Charlie arăta surprinzător de bine — foarte diferită de femeia distrusă care înainta atunci poticnindu-se, la eliberarea dintr-o captivitate înfiorătoare —, dar pentru Helen se dovedise mai dificil s-o revadă decât se așteptase. Fără s-o aibă pe Charlie prin preajmă ca să-i amintească mereu, Helen se reacomodase cu viața din secție. Odată cu promovarea lui Tony la gradul de sergent și cu sosirea unor forțe proaspete, era aproape ca și când ar fi pornit la drum cu o nouă echipă. Întoarcerea lui Charlie o ducea direct înapoi la momentele acelea, reamintindu-i tot ce pierduse.

Helen a ieșit din cabină și s-a spălat pe mâini îndelung. În spatele ei, cineva a tras apa și s-a deschis ușa unei alte cabine. Helen a aruncat o privire în oglindă și i-a căzut fața.

Spre ea venea Emilia Garanita, reporter-șef pe investigații la *Southampton Evening News*.

— Ce fain că ne întâlnim aici, a zis Emilia, cu cel mai larg rânjet al său.

— Aveam impresia că ăsta-i habitatul tău natural, Emilia.

Era o glumă de prost-gust, dar Helen nu s-a putut abține. Această femeie îi displăcea atât profesional, cât și personal. Faptul că suferise — o jumătate a feței Emiliei rămăsese deformată sever ca urmare a unui atac mai vechi cu acid — n-o impresiona defel pe Helen. Toată lumea suferă — nu înseamnă că asta trebuie să te transforme într-un rahat nemilos.

Surâsul Emiliei nici nu s-a clintit; îi plăcea confruntarea, după cum aflase Helen pe propria ei piele.

— Chiar speram să ne întâlnim, inspectore, a continuat ea.

Helen s-a întrebat dacă nu cumva accentul pus pe ultimul cuvânt era felul Emiliei de a sublinia stagnarea ei în carieră.

— Aud că te-ai ales cu o crimuliță nasoală pe Empress Road.

Helen încetase să-și mai pună problema de unde primea Emilia informațiile. Se găsea mereu câte un novice care să scuipe informația odată nimerit în fasciculul ei de raze. Intimidat sau numai dornic să se descotorosească de ea, sfârșea prin a-i oferi ce-și dorea.

Helen a privit-o, apoi a luat-o din loc, împingând ușa și intrând din nou în local. Emilia s-a ținut după ea.

— Vreo ipoteză de lucru, ceva? Am auzit că a fost destul de brutală.

Nicio mențiune despre inimă. Oare nu cunoștea detaliul acesta sau o tachina pe Helen omițându-l?

— Aveți deja idee cine-i victima?

— Nu e nimic confirmat, dar îndată ce va fi, tu o să afli prima.

Emilia a zâmbit strâmb, însă n-a mai apucat să răspundă.

— Emilia, ce bine-mi pare să te văd! Vii să-mi faci cinste cu ceva de băut?

Ceri Harwood venea spre ele în viteză. De unde răsărise?

— Dintr-o leafă de ziaristă? a contraatacat Emilia bine dispusă.

— Atunci dă-mi voie mie, a spus Harwood, conducând-o spre bar.

Helen le-a privit îndepărtându-se, fără să-și poată da seama dacă Harwood o salvase de Emilia ori intervenise ca s-o împiedice pe Helen să zgândăre cea de-a patra putere în stat. Indiferent care era explicația, s-a bucurat de intervenție. A aruncat o privire echipei. Fericiți, relaxați și cu câteva rânduri de băutură la bord, sporovăiau cu însuflețire, vizibil încântați s-o aibă pe Charlie din nou printre ei.

Helen s-a simțit ca ursitoarea cea rea la botez. Singura persoană incapabilă s-o primească înapoi pe Charlie cu inima deschisă. Membrii echipei uitaseră de Helen, oferindu-i astfel ocazia perfectă.

Trebuia să ajungă undeva.

Helen s-a suit pe motocicletă și și-a pus casca, devenind temporar anonimă. A pornit motorul, a testat pedala de accelerație, apoi a călcat-o până la fund și a demarat zgomotos pe strada întunecată. Îi părea bine să le lase în urmă pe Charlie și pe Emilia. Era suficient pentru o singură zi — mai mult decât suficient.

Ora de vârf trecuse de mult și Helen străbătea nestingherită străzile pustii. În astfel de momente se simțea cu adevărat acasă la Southampton. Părea că străzile s-au golit pentru ea, de parcă numai ei i-ar fi aparținut întreg orașul, un loc unde putea să-și vadă de viața ei, netulburată și ferită de primejdii. Treptat a început să-i crească moralul. N-o entuziasma doar drumul, ci și destinația.

După ce și-a parcat motocicleta, a țârâit de trei ori la ușă și a așteptat. S-a auzit interfonul — ca un călduros bunvenit — și ea a intrat.

Jake o aștepta cu ușa larg deschisă. Helen știa că el nu făcea asta pentru alți clienți — pericolele inerente meseriei presupuneau ca el să verifice de fiecare dată prin vizor identitatea clientului înainte să deschidă ușa metalică. Însă știa că ea este — triplul țârâit reprezenta codul lor — și, în plus, acum aflase și cu ce se ocupă ea.

Nu fusese așa dintotdeauna, firește. În primul lor an de colaborare, ea nu-i spusese nimic, în pofida numeroaselor lui tentative de a provoca o discuție. Dar întâmplările recente schimbaseră totul — dominatorii citeau și ei presa. Din fericire el era prea profesionist ca să aducă vorba despre asta. Helen simțea că-l tentează s-o facă, dar el știa cât de mult suferise ea și cât de tare îi repugna să fie expusă în public. Așa că a păstrat tăcerea.

Aici era cotlonul lui Helen. Un loc unde putea rămâne ca o carte închisă, așa cum obișnuia să fie înainte. O întoarcere la vremurile în care viața ei se afla sub control. Chiar dacă nu era fericită pe-atunci, cel puțin era împăcată cu ea însăși. După liniște tânjea și în prezent. Risca, desigur, venind aici — mulți alți gabori se pomeniseră îndepărtați din poliție și făcuți de ocară din cauza unui stil de viață „neconvențional" —, dar era un risc pe care Helen era pregătită să și-l asume.

Și-a scos întâi geaca de piele, apoi costumul și bluza, așezându-le pe umerașele scumpe din șifonierul lui Jake. S-a descălțat de pantofi și a rămas doar în lenjerie. Deja își simțea corpul cum se destinde. Jake stătea cu spatele la ea — discret, ca de obicei —, însă Helen știa că el își dorește s-o privească. O bucura lucrul acesta — îi dădea o stare de bine — și voia să fie privită. Dar nu le putea avea pe ambele: caracterul privat și relațiile intime se exclud reciproc.

Închizând ochii, Helen a așteptat ca el s-o lovească. Ajunsă în sfârșit pe culmile ușurării, s-a pomenit cu gânduri negre care se iveau nepoftite, uimind-și tulburând-o. Imagini cu Marianne și cu Charlie, oameni pe care-i jignise și trădase, tot răul pe care-l făcuse și pe care *continua* să îl facă.

Jake a plesnit-o zdravăn cu biciul pe spate. Și încă o dată, mai tare. S-a oprit, lăsând trupul lui Helen să reacționeze la lovituri, după care, tocmai când ea începea să se destindă, a biciuit-o din nou. Helen a simțit cum se împrăștie spasmul ascuțit de durere într-o puzderie de furnicături pe tot corpul. Inima îi bătea cu putere, durerea de cap se stingea, creierul elibera o cascadă de endorfine. Gândurile ei negre se risipeau în plină derută acum — pedeapsa, ca de obicei, izbăvind-o. Odată cu cea de-a patra lovitură de bici a lui Jake, Helen și-a dat seama că, pentru prima oară după zile întregi, se simțea cu adevărat relaxată. Și, mai mult decât atât, se simțea fericită.

16

Își păstrase verigheta pe deget. Rotind volanul și intrând pe Redbridge Causeway, i-a sărit în ochi cingătoarea de aur înfășurată pe degetul inelar. A mormăit o înjurătură — era un ageamiu încă. Ridicând ochii, a constatat că ea îi remarcase jena.

— Nu-ți face probleme, dragule. Majoritatea clienților mei sunt însurați. Nu te judecă nimeni aici.

Fata i-a zâmbit și a întors apoi capul, uitându-se pe geam. El a îndrăznit s-o mai privească o dată, pe îndelete. Arăta întocmai așa cum sperase el. Tânără, bine făcută, cu picioare lungi în cizme de plastic care-i veneau deasupra genunchilor. O fustă scurtă, o bluză desfăcută care-i dezvelea sânii mari și mănuși până la cot — menite oare să stârnească sau doar să apere de frigul pătrunzător? Un chip palid, cu pomeți bine definiți, și părul acela care-ți lua ochii — lung, negru și drept.

O culesese de pe Cemetery Road, mai jos de parcul Common. Nu era nimeni pe-acolo la acea oră din noapte, ceea ce le convenea amândurora. Au pornit înspre vest, au trecut peste râu și, la instrucțiunile ei, el a apucat-o pe o scurtătură îngustă. Se apropiau de Eling Great Marsh, un teren pustiu aflat în spatele docurilor. În timpul zilei iubitorii de natură veneau pe-aici în căutarea faunei sălbatice, dar noaptea servea unei clientele complet diferite.

Au oprit mașina și au rămas o clipă tăcuți. Ea a pescuit un prezervativ din poșetă și l-a pus pe bordul mașinii.

— Va trebui să-ți lași scaunul pe spate, altfel n-o să pot face nimic, i-a spus ea cu blândețe.

Zâmbitor, el și-a tras brusc scaunul înapoi, după care l-a coborât încetișor ca să creeze mai mult spațiu de zbenguială. Mâna ei înmănușată îi atingea deja cu nonșalanță vintrele, provocându-i erecția.

— Te deranjează dacă nu le dau jos? l-a întrebat ea. E mai distractiv așa.

El a dat afirmativ din cap, amuțit de dorință. Ea a început să-i desfacă șlițul.

— Închide ochii, iubitule, și lasă-mă să mă ocup eu de tine.

El a făcut cum i s-a spus. Ea conducea jocul, iar lui îi convenea de minune. Era grozav să se ocupe cineva de el, să nu mai aibă nicio obligație, să i se facă pe plac. Când se mai întâlnise oare cu vreo astfel de ocazie?

Imaginea Jessicăi i-a apărut în minte pe nepusă masă. Soția lui cea iubitoare, care-i stătea de doi ani alături, mama copilului său, neștiutoare, înșelată... A alungat gândul, respingând această intruziune bruscă a realității. Nu avea ce să caute aici. Aceasta era fantezia lui, care prinsese viață. Aceasta era clipa lui. Și, în ciuda sentimentului de vinovăție care-i dădea târcoale, avea să se bucure de moment.

17

Se făcuse aproape miezul nopții când a ajuns el acasă. Locuința era întunecoasă și tăcută, așa cum părea să fie mereu. Nicola probabil că dormea liniștită la etaj, cu infirmiera citind o carte alături la lumina lanternei. Acest tablou îl bucura de obicei — un cuib călduț și comod pentru soția lui —, dar în această seară s-a întristat. O aprigă senzație de ceva iremediabil pierdut l-a săgetat brusc și adânc.

Lăsându-și cheile pe masă, Tony Bridges s-a grăbit să urce și s-o elibereze pe Anna, care contribuia la îngrijirea Nicolei de aproape un an și jumătate. Tony și-a dat dintr-odată seama că băuse prea mult. Își lăsase mașina în fața localului și luase un taxi la întoarcere, permițându-și astfel luxul să bea. Cuprins de emoția revenirii lui Charlie, dăduse pe gât vreo patru sau cinci halbe, iar acum se cam clătina pe scară. Avea, firește, dreptul la o viață proprie, dar se rușina de fiecare dată când Anna — sau, mai rău, mama Nicolei — îl prindea băut. Avea să-l dea de gol modul de exprimare? Sau respirația cu iz de alcool? A făcut tot posibilul să se arate treaz, intrând în camera Nicolei.

— Cum s-a mai simțit?

— Foarte bine, a răspuns Anna, surâzătoare.

Zâmbea mereu, slavă Domnului.

— A mâncat și i-am citit apoi câteva capitole.

I-a arătat *Casa umbrelor*. Pentru că Nicola îl apreciase dintotdeauna pe Dickens — *David Copperfield* era cartea ei preferată —, parcurgeau acum operele sale. Era ca un soi de proiect, care-i dădea Nicolei senzația că realizează ceva, și părea să-i facă plăcere romanele, cu eroii lor îndrăzneți și răufăcătorii diabolici.

— Tocmai ajunsesem la momentul palpitant, a continuat Anna, și n-a vrut să ne oprim, așa că i-am citit două capitole în plus. Dar începuse să picotească spre final — s-ar putea ca mâine să fie nevoie să reluați puțin. Aveți grijă să nu piardă nimic.

Tony s-a simțit brusc cuprins de emoție, mișcat de atenția delicată cu care Anna îi copleșea soția. Temându-se să nu-i tremure glasul, a bătut-o ușor cu palma pe braț, i-a mulțumit repede și a lăsat-o să plece.

O iubea pe Nicola de când erau copii și se căsătoriseră tineri. Avuseseră o viață senină, dar cu două zile înainte să împlinească douăzeci și nouă de ani, Nicola suferise un teribil accident vascular cerebral. Supraviețuise, dar creierul îi fusese intens afectat, iar acum era prizonieră în propriul corp, pradă sindromului locked-in. Vedea și era conștientă, însă, din cauza paraliziei întregului corp, nu putea să-și miște decât ochii. Tony o îngrijea cu devotament, învățând-o răbdător să comunice din priviri, aducându-i la pat rubedenii sau angajând infirmiere când el era la serviciu, însă cu toate astea simțea adesea că e un soț rău. Lipsit de răbdare, iritabil și egoist. Făcea, de fapt, pentru ea tot ce era omenește posibil, dar asta nu-l împiedica să aibă mustrări de conștiință. Mai ales când ieșea la distracție. Se simțea crud și nevrednic atunci.

A mângâiat-o pe cap, a sărutat-o pe frunte și s-a retras apoi în camera lui. Chiar și acum, la doi ani de la accidentul ei, îl durea faptul că dormeau separat. Dormitul separat era pentru cuplurile care nu se mai iubeau, pentru căsătoriile de conveniență, nu pentru el și Nicola. Ei doi erau făcuți din alt aluat.

Nu s-a mai obosit să se dezbrace, s-a întins direct în pat și a început a frunzări *Casa umbrelor*. Pe vremuri, când își dădeau întâlniri, Nicola îi citea cu voce tare pasaje din Dickens. El se simțise stânjenit la început — nu prea obișnuia să citească și i se părea un soi de snobism —, dar cu timpul ajunsese să-i placă. Închidea ochii și asculta vocea ei domoală, cu accent de *Home Counties*[3], jucându-se cu cuvintele. Nu se simțise niciodată mai fericit ca atunci, iar acum ar fi fost în stare să facă moarte de om pentru o înregistrare — una singură — cu ea citindu-i.

Însă nu avea să aibă parte de așa ceva niciodată, iar visurile cu cai verzi pe pereți nu servesc la nimic, așa că, în schimb, s-a întins cu cartea în mână. Nu era mare lucru, dar trebuia să se mulțumească doar cu-atât deocamdată.

---

[3] Comitatele din jurul Londrei. (*N.tr.*)

Luminile docurilor Southamptonului sclipeau în depărtare. Portul funcționa fără întrerupere și forfotea probabil de activitate și la această oră, cu macaralele uriașe care descărcau containere sosite din Europa, din Caraibe și de peste mări și țări. Stivuitoarele goneau încoace și încolo pe chei, iar oamenii își aruncau în glumă sudalme, bucuroși de camaraderia turei de noapte.

Pe Eling Great Marsh domnea liniștea. Era o noapte rece, iar vântul arctic sufla nărăvaș dinspre apă, înghiontind mașina singuratică din mijlocul întinderii pustii. Portiera șoferului se căsca larg deschisă și lămpile dinăuntru erau aprinse, iluminând anemic scena solitară.

Apucându-l strâns de glezne, ea a început să tragă. Era mai greu decât părea și s-a văzut nevoită să-și adune toate puterile ca să-l târască pe solul accidentat. Se mișca cu pași mici, avansând foarte lent, și în urma lor rămânea o dâră ca de melc. Capul lui s-a poticnit de un pietroi când ea l-a tras peste buza unui șănțuleț. El s-a dezmeticit puțin, dar nu suficient — era mult prea dus.

Ea s-a uitat repede împrejur, asigurându-se încă o dată că sunt singuri. Satisfăcută, și-a lăsat jos poșeta și i-a desfăcut fermoarul. A scos o rolă de bandă adezivă și a rupt o bucată. Apăsându-i-o cu putere pe gură, a netezit-o de mai multe ori cu mâna înmănușată, ca să fie sigură că n-are pe unde să respire. Inima îi bătea mai iute acum, adrenalina pompa la maximum, așa că ea nu voia să mai amâne momentul. Apucându-l de păr, i-a tras pe spate capul moleșit, dând la iveală gâtul. A extras din poșetă cuțitul cu lama lungă și i-a spintecat adânc beregata. Numaidecât trupul lui a prins a se zvârcoli, de parcă mintea încerca disperată să-și recapete un soi de luciditate, însă era prea târziu. Sângele a țâșnit împroșcând-o pe piept și pe față, unindu-i. Ea a lăsat sângele lui cald să se adune și să i se îmbibe în haine — avea destul timp să-l curețe mai târziu.

Împlântându-i cuțitul adânc în stomac, s-a pus pe treabă. În zece minute avea ce-și dorise și a așezat organul însângerat la păstrare într-o pungă sigilabilă. Îndreptându-se de spate, și-a contemplat munca. Dacă prima ei încercare fusese greoaie și imprecisă, aceasta era rafinată și eficace.

Începea să se perfecționeze.

— Ei, cum a fost?

Steve o așteptase pe Charlie și i-a ieșit acum în întâmpinare. Televizorul bolborosea în fundal. Patru cutii goale de bere de pe măsuța de cafea stăteau mărturie că simțise și el, ca și Charlie, nevoia să ia ceva zdravăn la bord.

— Ziua de lucru sau petrecerea de bunvenit?

— Amândouă.

— Chiar OK. Am avansat binișor într-un caz, iar gașca s-a bucurat să mă vadă. Helen s-a purtat după cum mă și așteptam, însă nu pot face nimic în această privință, așa că...

Lui Charlie îi părea bine să-l vadă pe Steve că se bucură sincer pentru ea. Se opusese cu atâta îndârjire întoarcerii ei la serviciu, încât îi era recunoscătoare că făcea acum tot posibilul să se arate pozitiv și s-o încurajeze.

— Bravo. Ți-am zis eu c-o să fie bine, a spus el, cuprinzând-o de mijloc și felicitând-o cu un sărut.

— Prima zi, a spus Charlie, ridicând din umeri. Mai e mult până departe.

— Câte-un pas o dată, nu-i așa?

Charlie a dat din cap și s-au sărutat din nou, de această dată mai cu foc.

— Cât ai băut? a întrebat-o Steve, cu o sclipire în ochi.

— Suficient, a răspuns Charlie zâmbind. Tu?

— Absolut suficient, a zis Steve, ridicând-o dintr-odată în brațe. Ține capul sus. E foarte ticăloasă balustrada aia.

Surâzătoare, Charlie l-a lăsat pe Steve s-o poarte pe brațe până în dormitor. Se iubiseră dintotdeauna, dar în ultima vreme raporturile intime autentice lipsiseră din relația lor. Charlie era entuziasmată și totodată ușurată că păreau să-și regăsească spontaneitatea și atracția de dinainte.

Poate că totul avea să fie bine într-adevăr.

— Ai în fața ochilor o toracotomie artizanală.

Jim Grieves savura termenul, conștient că lui Helen nu-i spunea mare lucru. Era ora 7 dimineața și se aflau doar ei doi în morga poliției. Alan Matthews zăcea gol pe lespede lângă ei. Stabiliseră deja că sângerase până la moarte și trecuseră acum la extirparea inimii.

— Această operațiune nu s-a făcut tocmai ca la carte, dar trebuie să ținem seama că el sau ea lucra în condiții departe de a fi fost optime. Adrenalina îi pompa, se temea să nu fie surprins, și să nu pierdem din vedere faptul că victima încă trăia atunci când a început. Nu-i chiar practica standard. Prin urmare, dacă ținem seama de aceste lucruri, a scos-o binișor la capăt.

Aproape că se simțea o undă de admirație în tonul vocii sale. Alții l-ar fi mustrat pentru asta, însă Helen i-a trecut-o cu vederea. Când petreci prea multă vreme la morgă, începi s-o iei razna, dar Jim era mai sănătos la cap decât alții. Era grozav de sclipitor totodată și Helen îl asculta de fiecare dată cu toată atenția.

— Prima incizie s-a efectuat chiar sub stern. O lamă mare, lungă de vreo douăzeci de centimetri probabil. Pe urmă au fost spintecate coastele și osul pieptului. Apoi se folosesc de obicei retractoare de mușchi — niște dispozitive de lărgire a coastelor — ca să desfaci pieptul. Dar ucigașul nostru s-a servit de ceva mai interesant. Vezi aceste două înțepături aici?

Helen s-a aplecat asupra cadavrului ca să se uite în cavitatea toracică. Acolo se vedeau două găuri, la vreo cincizeci de centimetri distanță între ele, în halca dreaptă a ceea ce fusese odată pieptul bărbatului.

— Au fost făcute cu un soi de cârlig. Un cârlig de măcelărie, eventual? Două cârlige înfipte de o parte și de alta a inciziei principale, după care apelezi la forța brută. A fost sfârtecată partea dreaptă mai întâi, apoi s-a procedat la fel și cu stânga. Odată ce-ai desfăcut pieptul, inima este expusă, nu mai rămâne decât să tai țesutul din jur și s-o scoți. O treabă de casap, dar eficientă.

Helen a digerat aceste detalii macabre.

— Despre ce vorbim, așadar? Un cuțit de măcelărie și un cârlig de agățat carnea?

— Posibil, a răspuns Grieves, ridicând din umeri.

— Cât ar dura?

— Vreo zece, cincisprezece minute, în funcție de experiență și de atenția cu care lucrezi.

— Altceva?

— Victima voastră a fost imobilizată cu cloroform — substanța s-a găsit în nări și în gură. Legiștii își fac treaba acum, dar m-aș aventura să afirm că a fost preparat în casă. Orice prost e capabil s-o facă dacă are la îndemână cu o soluție de clorură de var, acetonă și acces la internet.

— Vreo urmă lăsată de criminal?

Jim a clătinat din cap.

— Se pare că n-a prea existat contact între ei. Pe de altă parte, omul vostru a avut o sumedenie de contacte de altă natură în ultimii ani.

Jim a tăcut o clipă, așa cum făcea întotdeauna când deținea vreo informație grozavă. Helen s-a încordat puțin, nerăbdătoare s-o primească.

— Există semne de boli cu transmitere sexuală berechet. Domnul Matthews suferea în mod cert de gonoree — de dată recentă, aș spune. Mai avem, de asemenea, dovezi de *Mycoplasma genitalium*, care sună ciudat însă e ,de fapt, ceva foarte răspândit, și posibil și păduchi lați. Mi-ar fi plăcut să țin de parohia lui — așa biserică mai zic și eu.

S-a îndepărtat ca să deretice puțin. Helen a lăsat să se sedimenteze aceste date noi — un prim progres mititel în acest caz altminteri consternant.

Revenită la Southampton Central, Helen a continuat să-l disece pe Alan Matthews. Membrii echipei se reuniseră în centrul de comandă și puneau cap la cap informațiile.

— Legiștii au cam făcut rahatul praf, a anunțat posomorât Tony Bridges. Au luat toată mașina la puricat, dar n-a fost atinsă sau mutată din loc — singurele probe ADN recoltate aparțin membrilor familiei Matthews. Cât despre clădire, există atâta ADN încât ar fi mai ușor de stabilit cine *nu* a trecut pe-acolo. Spermă, sânge, salivă, fragmente de piele, avem de toate. Această casă a fost frecvent folosită atât de prostituate și clienții lor, cât și de narcomani. O să-i verificăm pe toți, să vedem dacă apare ceva interesant, dar nu se află pe-acolo nimic care ne-ar putea servi la tribunal.

— De ce să folosești o casă cu un asemenea trafic? Nu s-o fi temut că dă cineva peste el? a intervenit agenta Sanderson.

— E posibil să nu fi avut idee cât de frecventată era, a venit replica lui Tony, deși, dacă ținem seama de atenția și grija cu care a fost planificată crima, așa ceva pare greu de crezut. În multe privințe locul este perfect — ușa din spate e solidă și ferecată pe dinăuntru, iar ferestrele bătute în cuie, ceea ce face din ușa principală singura cale de acces. Încuietoarea s-a stricat de mult, dar mai există un zăvor trainic pe dinăuntru. I-ar fi fost ușor criminalului să se baricadeze odată ce și-a scos din luptă victima.

— Totuși, mi se pare riscant..., a continuat Sanderson, care nu părea dispusă să renunțe la ideea ei.

— Chiar este, a spus Helen, preluând ștafeta. Și ce sugerează asta? Că ea sau el se aștepta pesemne să fie descoperit iute cadavrul? Sau poate că a ales pur și simplu un loc unde victima se simțea în largul său. Nu există indicii că Alan Matthews a fost târât în acea casă împotriva voinței lui. Ceea ce înseamnă că i s-a întins o capcană. Trebuia să fie *momit* acolo. Suferea de boli venerice care indicau o activitate sexuală foarte vastă și poate că a zărit vreo târfă care i-a căzut cu tronc sau vreun pește pe care-l cunoștea, i-a urmat înăuntru și pac! Posibil să fi ales casa fiindcă știau că s-ar simți în largul lui...

— I-am cercetat de-a fir a păr calculatorul, a intervenit în discuție agenta McAndrew, și există o sumedenie de dovezi că Matthews avea o pasiune maladivă pentru pornografie și prostituate. N-a prea avut grijă să-și ascundă istoricul site-urilor vizitate și putem constata că naviga în mod curent pe site-uri porno — majoritatea gratuite, însă și câteva pay-per-view-uri mai ieșite din comun. Era, de asemenea, activ în camere de discuții și pe forumuri. Încă n-am

terminat cercetările, dar în esență e vorba despre o mulțime de prăpădiți care povestesc despre experiențele lor cu diverse prostituate, le acordă note pentru dimensiunea sânilor, prezintă serviciile oferite și așa mai departe...

— Își recenzează târfele? a întrebat Helen, un pic sceptică.

— Cam așa. Un fel de TripAdvisor dedicat prostituatelor. Frecventa totodată și o mulțime de site-uri de escorte, a continuat McAndrew. Deși n-avem încă vreun indiciu că și apela la serviciile lor. Ceea ce ar putea să însemne că avea niște gusturi mai degrabă... modeste...

— Hai să ne concentrăm, a întrerupt-o Helen. Nu suntem aici ca să-l judecăm pe Alan Matthews, noi vrem doar să-l găsim pe ucigașul său. Indiferent ce gândim despre el, e un om însurat, cu copii, și trebuie să-l descoperim pe vinovat.

Înainte să ucidă din nou. Aproape c-o spusese, dar s-a abținut în ultima clipă.

— Haideți să aflăm cum făcea rost de bani ca să-și întrețină acest hobby. Cu cât erau mai ieșite din comun activitățile lui, cu atât mai multe fonduri necesitau. Familia Matthews nu este proprietara casei în care locuiește, sunt patru copii de întreținut, și Alan era singurul care avea un venit. Apela *din plin* la prostituate și la *pay-per-view* — cum proceda, așadar? Datora bani vreunui proxenet? Despre asta să fie vorba?

De data asta, echipa n-a mai avut nicio reacție — toți priveau țintă, pe deasupra capului ei, la intrarea centrului de comandă. Helen s-a întors iute și a dat cu ochii de un polițist în uniformă care se proțăpise acolo foarte agitat. După expresia feței lui, și-a dat seama ce urmează. Cu toate astea, a trecut-o un fior atunci când el, în cele din urmă, a spus:

— A mai fost găsit un cadavru, doamnă.

21

Ajunsese înapoi acasă teafără și nevătămată. Punându-și mănuși de cauciuc, a început să-și studieze prada. Două sute de lire bani gheață — i-a pus direct în poșetă, după care a trecut la cardurile de credit. Harșt, harșt, harșt — le-a ciopârțit cu dexteritate, dar ca să fie și mai sigură, le-a pus și la prăjit pe o tavă, zece minute. Era greu să-ți dezlipești privirea de la ele în timp ce fierbeau cu bule, preschimbându-se într-o pastă de plastic — o viață de om care se topea efectiv.

Permisul de conducere, apoi. A ezitat să se uite la nume, fixându-și în schimb privirea asupra fotografiei. Se temea oare să vadă a cui viață o distrusese ori amâna descoperirea dinadins, prelungind suspansul până în ultima clipă?

A aruncat o privire. Christopher Reid. Sub nume, adresa de domiciliu. Ochii ei au zăbovit acolo, chibzuind. Pe urmă a trecut în revistă conținutul portofelului — cărțile de vizită, cardurile de fidelitate și chitanțele de la curățătorie. O viață întru totul banală.

S-a ridicat mulțumită. Timpul era extrem de prețios, trebuia să se miște rapid. A deschis soba veche în care ardea acum un foc de toată frumusețea, alimentat cu un buștean nou. A azvârlit portofelul lui înăuntru și l-a privit cum ardea. Dezbrăcându-se iute, și-a vârât deasupra și hainele pătate de sânge. S-a stârnit ditamai vâlvătaia și ea a trebuit să se tragă înapoi ca să se ferească de flăcări.

S-a simțit ridicol deodată, cum stătea complet goală în cameră, încă pătată de sânge pe obraz și prin păr. Grăbindu-se la duș, s-a spălat și pe urmă s-a îmbrăcat din nou. Avea vreme să curețe temeinic baia și podeaua mai târziu, deocamdată trebuia să se miște.

Deschizând frigiderul, a luat de pe raft sticla de Lucozade pe jumătate plină și a băut-o pe toată dintr-o înghițitură. Un rest de plăcintă, niște bucățele de pui, o bere Müller Light; le-a înfulecat pe nerăsuflate, hămesită și amețită. După ce s-a săturat, s-a oprit. Acolo, pe raftul de sus se afla trofeul ei. O inimă

de om așezată frumușel într-o cutie Tupperware.

A scos-o și a pus-o pe masa din bucătărie. Aducând o cutie de carton, niște scotch și o foarfecă, s-a pus pe treabă.

Avea de făcut o livrare.

22

Soneria a făcut-o să tresară. Jessica Reid s-a ridicat numaidecât, lăsând-o deoparte pe fetița de un an și jumătate pe care o hrănea, și s-a repezit la ușă. Fusese nedumerită atunci când se trezise târziu și jumătatea de pat a lui Chris era goală. Iar după ce constatase că lipseau atât el, cât și mașina lui, se îngrijorase de-a binelea. Unde era?

Încă nu sunase la poliție, cu speranța că absența lui avea o explicație simplă. Iar acum se grăbea să deschidă, imaginându-și soțul spășit în prag. Dar era doar poștașul, cu o recomandată pentru care trebuia să semneze.

A aruncat-o pe masă și s-a întors la Sally, care mai cerea piure de mere. Îi dădea supusă pasta cu lingurița, însă era cu mintea în altă parte. Relația lor se cam tensionase în ultima vreme — după descoperirea ei —, dar el nu era un om crud. N-ar fi lăsat-o în beznă așa. Oare o părăsise? Le abandonase pe amândouă? A alungat acest gând. Așa ceva nu era cu putință — toate lucrurile lui se aflau aici și, mai mult decât atât, o adora pe Sally și n-ar fi renunțat niciodată la ea.

Era acasă când, cu o seară în urmă, ea se dusese la culcare. Stătea întotdeauna mai târziu decât ea, urmărind filme de acțiune care știa că o plictisesc, și ajunsese expert în a se strecura în pat fără s-o trezească. Venise oare să se culce azi-noapte? Avea pijamaua împăturită cu grijă sub pernă, acolo unde i-o așezase ea ieri după-masă, prin urmare probabil că nu.

Ieșise pesemne. La muncă? Nu, își detesta serviciul, unde mergea de luni de zile în dorul lelii — vreun acces brusc de entuziasm părea puțin probabil. Să se fi dus la maică-sa ori la vreun prieten care avea o urgență? Nu, nici asta nu ținea. Ar fi solicitat-o și pe ea să-i dea o mână de ajutor imediat ce se prefigura vreo încurcătură.

Unde era așadar? Poate că ea reacționa exagerat, încordarea care caracterizase căsnicia lor în ultimul timp determinând-o, fără îndoială, să-și închipuie scenarii sinistre care erau evident caraghioase. El era bine. Sigur că da.

Cu toată frica și nesiguranța care i se cuibăriseră în suflet și în ciuda tuturor problemelor lor recente, Jessica era convinsă de un lucru. Își dorea cu adevărat ca relația lor să funcționeze, îl dorea cu adevărat pe Christopher. A știut în clipa aceea că-și iubește din toată inima soțul.

23

Soarele refuza să răsară. O pătură groasă de nori zăbovea peste Eling Great Marsh, conturând siluetele care mișunau pe teren. O duzină de ofițeri legiști, în costume de protecție, înaintau în patru labe, cotrobăind pe suprafața acestui avanpost uitat, cercetând fiecare fir de iarbă în căutare de probe.

Scena o ducea pe Helen cu gândul la Marianne. Locuri diferite, împrejurări diferite, însă aceeași senzație îngrozitoare. O crimă brutală și lipsită de sens. Un bărbat care zăcea mort într-un șanț, a cărui inimă pulsândă fusese smulsă din piept. O soție îngrijorată undeva acolo, așteptându-l plină de speranță să se întoarcă nevătămat... Helen a închis ochii și a încercat să-și imagineze o lume în care nu se întâmplă astfel de lucruri. Izul sărat al mlaștinii i-a amintit o clipă de vremuri fericite, de vacanțe cu familia pe insula Sheppey. Scurte interludii de bucurie fulgerând în beznă. Helen a deschis ochii brusc, nemulțumită că se lăsa în voia reveriilor sentimentale când avea atâta treabă.

Imediat ce aflase vestea, Helen le revocase tuturor sarcinile curente. Toți ofițerii de la omoruri, toți specialiștii legiști și toți agenții în uniformă disponibili fuseseră convocați aici pe acest tăpșan blestemat de iarbă udă uitat de Dumnezeu. O astfel de manevră avea să alarmeze presa, dar nu aveau încotro. Helen știa că se confruntă cu ceva — cu cineva — ieșit din comun și era hotărâtă să arunce totul în luptă.

Continuau să cerceteze mașina, dar primele indicii promițătoare le-au găsit pe sol. Trupul victimei lăsase urme pe pământul moale atunci când fusese târât de la mașină până în șanț, la fel ca și tălpile persoanei care-l târâse. Urmele erau adânci, și dacă nu cumva un bărbat îi ducea voit pe o pistă greșită, omorând oameni încălțat cu tocuri de cincisprezece centimetri, se contura o explicație clară.

O prostituată își ucidea clienții. Alan Matthews, consumator de târfe pe bandă rulantă, fusese omorât și mutilat. Douăzeci și patru de ore mai târziu, un alt bărbat era ucis pe un promontoriu izolat, faimos pentru partide de amor în aer liber și pentru prostituție. Totul indica într-o singură direcție, și totuși se

ridicau niște semne de întrebare. Târfele erau în mod normal victimele, nu criminalii, cu mult înainte de Jack Spintecătorul și după. Aileen Wournos făcuse o figură aparte, dar era vorba despre America în cazul ei. Era cu putință așa ceva aici?

— Avem un nume, doamnă.

Agenta Sanderson venea grăbită spre ea, ferindu-se în mod exagerat să calce pe dovezi.

— Mașina îi aparține unui oarecare Christopher Reid. Locuiește în Woolston împreună cu Jessica Reid și fiica lor Sally Reid.

— Ce vârstă are fata?

— E mică, a spus Sanderson, prinsă pe picior greșit de întrebare. Cam un an și jumătate, cred.

Lui Helen i s-a pus un nod în gât. Ei îi revenea acum sarcina să ducă vestea morții celor rămași în viață. Dacă victima chiar *era* Christopher Reid, nu-i rămânea decât să spere, în pofida evidenței, că fusese adus aici împotriva voinței lui. Își dădea seama că așa ceva era puțin probabil, dar gândul că un tip cu o soție tânără și cu o fetiță fusese capabil să renunțe la ele pentru o zbânțuială sordidă în mașină, cu o femeie ușoară, continua să i se pară absurd. Exista oare vreun alt motiv pentru care să se fi lăsat ademenit aici?

— Vezi dacă poți face rost de vreo poză cu Christopher Reid, pe care s-o comparăm cu victima. Dacă este el, trebuie să-i anunțăm familia înaintea presei.

Sanderson s-a îndepărtat degrabă să îndeplinească ordinul. Lui Helen i-a fugit privirea dincolo de ea, la banda de protecție care flutura în bătaia vântului. Deocamdată scăpaseră neobservați, cu scena crimei netulburată de presă. Pe Helen o surprindea lucrul ăsta, și mai ales absența Emiliei Garanita, care părea să aibă la degetul mic jumătate din polițiștii în uniformă și care jubila la fiecare crimă suculentă. Însă nu și în cazul acesta. Helen și-a permis un zâmbet discret — se vede treaba că Emilia își ieșea din mână.

24

— Ultima dată când am trecut pe-aici era să-mi ia gâtul.

Emilia Garanita s-a lăsat pe spate în scaun, savurând rarisima ocazie de a se afla în centrul operațional al secției Southampton Central. Nu se întâmpla prea des să fie convocată personal în biroul inspectorului-șef.

— Nu cred că am fost favorita inspectorului-șef Whittaker. Chiar, ce mai face dumnealui zilele-astea? a adăugat ea, fără a reuși să-și ascundă malițiozitatea zglobie din glas.

— Ai să vezi că eu sunt croită dintr-un alt material, a spus Ceri Harwood. Acesta este de altfel motivul pentru care te-am chemat.

— Să sporovăim ca între fete?

— Aș vrea să reclădim această relație. Știu că în trecut raporturile dintre presă și unii dintre ofițerii mei au fost foarte inflamate. Și că te-ai simțit adesea dată la o parte. O astfel de situație nu avantajează pe nimeni și am vrut să-ți spun prin viu grai că lucrurile se vor schimba de-acum. Ne putem ajuta reciproc, ca să ne fie bine tuturor.

Emilia n-a zis nimic, străduindu-se să-și dea seama dacă putea pune temei pe aceste vorbe. Șefii noi veneau mereu cu astfel de texte la instalare, pentru ca ulterior să continue să pună piedici la fiecare pas presei locale.

— În ce fel se vor schimba? a întrebat ea.

— Doresc să te țin la curent cu desfășurarea principalelor evenimente și să fructificăm influența ta pentru a ne extinde cercetările. Începând cu crima de pe Empress Road.

Emilia a ridicat din sprânceană — părea să nu fie doar vorbărie goală, așadar.

— Curând îți voi comunica un nume. Și vei primi toate informațiile relevante despre caz. Vom crea totodată o linie telefonică specială, pe care aș vrea s-o promovezi în viitorul număr al ziarului. Este esențial să determinăm orice martor potențial să iasă la rampă cât mai grabnic cu putință.

— Ce are așa de special crima asta?

Harwood a răspuns după o clipă de tăcere.

— A fost un omor deosebit de sălbatic. Persoana care a comis fapta este extrem de periculoasă și suferă de tulburări mentale, probabil. Deocamdată n-avem nicio descriere a suspectului, de aceea ne trebuie ochii și urechile voastre. Ar putea face toată diferența, Emilia.

Harwood a zâmbit pronunțându-i numele și arătându-se întru totul ca o prietenă și confidentă.

— Ați discutat despre asta cu inspectoarea Grace? a parat Emilia.

— Inspectoarea Grace este de acord. A înțeles că s-a schimbat situația acum.

— Gata cu diversiunile? Gata cu minciuna?

— Absolut, a răspuns Harwood, zâmbindu-i larg din nou. Am convingerea că noi două putem colabora, Emilia. Și trag nădejde că nu voi fi dezamăgită.

Întrevederea se terminase. Emilia s-a ridicat fără să fie nevoie s-o roage cineva, impresionată de cele discutate. Harwood era o șefă inteligentă și părea s-o cunoască bine pe Grace. Schimbarea se anunța a fi totală și poate că așa și era.

Emilia avea impresia clară că, odată cu noua șefă, se anunțau vremuri grozave.

25

— Și deci cu ce ne confruntăm?

Agentul Fortune a căscat în timp ce vorbea, iar zgomotul a reverberat cu ecou în biroul de la Omoruri. El și cu Charlie parcă erau o insulă în sala pustie, două siluete stinghere înconjurate de mormane de hârtii.

— Păi, centrul de sănătate Brookmire este fără îndoială un bordel, însă unul de clasă, a răspuns Charlie. N-am mai văzut niciunul așa de discret și de bine condus. Posedă un asortiment de fete frumoase și experimentate, cărora li se face control medical regulat. Poți stabili pe internet o întâlnire și au un soi de aranjament cu companiile care organizează croaziere. Trimit autobuze care să preia clienții imediat ce acostează nava. Își descriu serviciile oferite ca fiind terapie holistică, dar alta-i frumusețea. Dacă plătești cu cardul de credit, pe extras îți apar ca articole de papetărie. Astfel că nevasta nu va afla niciodată și, ce-i și mai grozav, poți să treci suma la cheltuieli. Nici măcar nu trebuie să le plătești pe fete personal.

— Și ai aflat toate astea după o singură discuție? a întrebat-o Fortune, impresionat fără să vrea.

— Dacă știi ce întrebări să pui, oamenii se pot dovedi surprinzător de serviabili.

Charlie n-a putut să împiedice ca o notă de îngâmfare — îngâmfarea dată de experiența superioară — să i se strecoare în glas.

— Ai făcut ceva cu lista aia pe care ți-am dat-o?

Edina, informatoarea ezitantă a lui Charlie de la Brookmire, îi furnizase numele tuturor fetelor care lucrau acolo în prezent.

— Ne apropiem. Multe dintre ele au sosit direct din Polonia, prin port, altele sunt studente la facultățile de pe-aici, dar alte câteva — inclusiv victima noastră — par să fi fost adunate de pe străzi.

— Înzorzonate și relansate la Brookmire?

— De ce nu? E mai sigur și, după cum se prezintă apartamentul Alexiei, pare că se și plătește bine.

— Edina a lăsat să se înțeleagă că Alexia făcea trotuarul pentru familia Campbell înainte să ajungă la Brookmire. Mai erau și altele în aceeași situație?

— Mda, familia Campbell a pierdut câteva la Brookmire. La fel și ai lui Anderson.

Pe Charlie a cuprins-o amețeala. Războaiele iscate de prostituție erau o treabă urâtă, iar ponoasele le trăgeau mereu fetele, nu cei care se foloseau de ele.

— Și deci să fi ucis-o alde Campbell pe Alexia ca să-și afirme punctul de vedere?

— Ar avea sens. Nu că am putea s-o și dovedim.

— Și altceva?

Agentul Fortune așteptase clipa asta, păstrându-și atuul pentru momentul potrivit.

— Ei bine, am verificat centrul Brookmire pe lista firmelor și la registrul comerțului. Mi-a luat ceva timp să sap printr-o mulțime de societăți fictive și holdinguri offshore, dar în cele din urmă am dat de proprietarul real, Top Line Management, o „firmă organizatoare de evenimente“ aparținând unei oarecare Sandra McEwan.

Charlie ar fi trebuit să-și dea seama. Sandra McEwan — sau Lady Macbeth, după cum i se spunea cu afecțiune — era implicată în prostituția și escrocheriile din Southampton de mai bine de treizeci de ani, încă de când se zvonea că-și omorâse soțul ca să-i preia operațiunile veroase. Era foarte hotărâtă și nu cunoștea frica — fusese deja de trei ori înjunghiată și supraviețuise —, dar era totodată inteligentă și inventivă. Să fi dus prostituția la un nivel superior prin Brookmire, provocând o reacție fatală din partea concurenței?

— Bravo, Lloyd. Bună treabă.

Era prima dată când ea îi spunea pe numele mic și a obținut efectul scontat. El i-a mulțumit șoptit și sfios, iar Charlie a zâmbit. Poate că aveau să facă echipă bună în cele din urmă.

— Să continuăm. Vezi dacă poți afla prin ce cotlon stă Sandra pitită în prezent, da?

Agentul Fortune a luat-o din loc. Charlie era mulțumită. Îi făcea plăcere să se simtă iarăși în formă și spera din toată inima să-i facă dreptate Alexiei și să trimită încă o lepădătură violentă după gratii. Ar fi fost o ditamai bila albă pentru ea. Și o lovitură umilitoare pentru Helen Grace.

Lumea nu-i remarcă niciodată pe curieri. În uniforma lor de motocicliști, cu căștile pe cap, par niște roboți programați să vină, să livreze și să plece, lipsiți de personalitate și impact. Niște rotițe în angrenajul forfotei zilnice.

Ni se pare normal să-i tratăm mitocănește, de parcă, cumva, n-ar fi oameni ca și ceilalți. Exact așa se întâmpla și acum. Ea stătea la recepție neluată în seamă, așteptând cu răbdare să-și isprăvească cele două secretare convorbirea privată. Tipic — dându-și importanță și trădându-și, de fapt, completa inutilitate. Nu-i nimic, își vor primi binemeritata pedeapsă în cele din urmă.

A tușit și s-a ales cu o privire agasată din partea grasei, care și-a mișcat până la urmă hoitul în silă.

— Cine?

Nici măcar decența unei fraze complete.

— Stephen McPhail.

Vocea ei și-a păstrat tonul neutru.

— Firma?

— Zenith Solutions.

— Etajul trei.

Ea a șovăit un moment, descumpănită că trebuia să străbată toată clădirea cu marfa sa prețioasă, dar s-a stăpânit și a luat-o spre lifturi.

Recepționera de la Zenith nu era mai politicoasă decât celelalte.

— Trebuie și o semnătură?

Curiera a clătinat din cap și i-a predat pachetul. O cutie simplă, maro, de carton, lipită bine cu scotch. Recepționera s-a întors și a pus-o pe birou fără să-i mulțumească, după care și-a reluat dialogul.

Curiera a plecat, dispărând la fel de anonimă cum sosise. Se întreba cât timp va mai flecări recepționera înainte să-și facă datoria și să-l anunțe pe director despre coletul neașteptat. Trăgea speranță că n-o să mai aștepte prea mult. Chestiile astea încep să pută după o vreme.

— Ceea ce te rog să faci poate fi extrem de periculos și am să-ți respect decizia dacă refuzi.

Tony avusese o bănuială din clipa în care-l chemase Helen să se întâlnească la *Bătrânul Urs Polar*. Era o cârciumă de mâna a doua aflată lângă sediu, după colț — locul unde te duci dacă nu vrei să tragă nimeni cu urechea.

— Știu că ai mai lucrat sub acoperire și cunoști șpilul, a continuat Helen, dar situația ta e diferită acum. Ești totuși cel mai bun dintre subalternii mei, așa că...

— Ce doriți să fac, mai exact? a spus Tony, ușor îmbujorat de laude.

— Se pare că ucigașa noastră îi vizează pe bărbații ieșiți la vânătoare de sex, a urmat Helen. Am putea să dăm un anunț în *Evening News* solicitând ajutorul clienților, dar mă îndoiesc că ar da rezultate. Fetele de pe stradă nu-i suflă nicio vorbă lui McAndrew...

— Și trebuie deci să scoatem pe cineva la atac.

— Întocmai.

Tony n-a spus nimic. Avea o mină neutră, dar îl entuziasma perspectiva. Viața lui curgea așa de ordonat de-atâta vreme, încât o șansă de a reveni în prima linie era foarte ispititoare.

— N-ajungem prea departe cu mobilul și cu modul de operare — criminala asta este extrem de atentă în privința urmelor și folosește doar amplasamente retrase. Avem așadar nevoie de cineva pe teren, care să se dea drept client și să adulmece prin jur. Îmi dau seama că-ți trebuie timp ca să evaluezi situația. Și nu mă îndoiesc că vei avea o mulțime de întrebări, dar îmi trebuie rapid un răspuns. E posibil să ne confruntăm...

Helen s-a oprit și și-a ales cu grijă cuvintele.

— ...E posibil să ne confruntăm cu ceva de amploare. Și vreau să înăbușim din fașă lucrurile.

Tony a promis că va reflecta peste noapte, dar știa deja că va accepta. Era primejdios, fără îndoială, însă dacă n-o făcea el, avea s-o facă altcineva. Cineva

cu mai puțină experiență. Acum era sergent și se cuvenea să iasă la înaintare. Mark Fuller n-ar fi dat înapoi de la așa ceva, și avusese și un copil, pentru Dumnezeu.

Helen s-a întors la secție, lăsându-l pe Tony cu gândurile lui. El și-a permis să mai zăbovească la o bere, derulând în minte încercările prin care urma să treacă. Cum să-i prezinte situația Nicolei? Cum s-o liniștească și s-o convingă că riscurile erau minime?

Stătea de unul singur, sorbind din halbă, adâncit în gânduri. Ultima băutură a osânditului.

28

Apăruse pe furiș în spatele ei, fără să facă vreun zgomot. Charlie era așa de cufundată în muncă și de entuziasmată de descoperirile făcute, încât nu băgase de seamă sosirea lui Harwood.

— Cum îți mai merge, Charlie?

A tresărit, luată prin surprindere de apariția bruscă. S-a întors și a îngăimat un răspuns — era intimidant să te trezești cu șefa secției lângă tine.

— Te-ai reacomodat bine? a continuat Harwood.

— Da, doamnă. Facem progrese; toți m-au primit cu multă căldură. Cel puțin cei care sunt de față.

— Așa este, ai nimerit într-un moment aglomerat. Dar sunt încântată că te-ai întors, Charlie — ar fi fost mare păcat să pierdem un ofițer așa de iscusit.

Charlie n-a spus nimic. Care era reacția corectă la un asemenea compliment nemeritat? Charlie avusese un an de concediu medical după ce se aflase la un pas de moarte — nu era cea mai grozavă recomandare pentru noua șefă de secție. Imediat după eliberarea din captivitate, Charlie se pregătise sufletește pentru telefonul care i-ar fi sugerat că s-ar putea să-i fie mai bine în altă parte, dar nu-l primise niciodată. Fusese în schimb încurajată să revină la serviciu, iar acum primea laude din partea unei femei pe care n-o cunoștea mai deloc.

— Continuă în ritmul tău, a adăugat Harwood. Fă ceea ce te pricepi să faci. Și vino la mine dacă ai vreo problemă, da? Ușa mea este totdeauna deschisă.

— Da, doamnă. Și mulțumesc. Pentru tot.

Harwood a afișat zâmbetul ei larg și cuceritor. Charlie și-a dat seama că nu prea spusese mare lucru, așa că a adăugat:

— Sunt conștientă că nu mă cunoașteți aproape deloc și că aveați toate motivele să vă descotorosiți de mine, dar țin să vă asigur că vă sunt foarte, foarte recunoscătoare pentru această șansă pe care mi-ați oferit-o — Charlie bolborosea, dar nu se putea opri — și mai vreau să vă spun că n-am să vă dezamăgesc. N-o să vă pară rău că mi-ați oferit a doua șansă.

Harwood s-a uitat la ea, vădit neobișnuită cu asemenea efuziuni, după care a bătut-o ușurel pe braț.

— N-am nicio urmă de îndoială.

S-a răsucit ca să plece, dar Charlie a oprit-o:

— Mai este ceva. O noutate în cazul Alexiei Louszko.

Harwood s-a întors mirată cu fața la ea.

— Agentul Fortune a stabilit că bordelul de lux unde lucra Alexia este deținut de Sandra McEwan.

Charlie s-a oprit, fiindcă nu știa dacă numele îi spune ceva lui Harwood.

— O cunosc. Continuă.

— Ei bine, m-a surprins să aflu că Sandra este și proprietara clădirii unde funcționează centrul Brookmire. Nu știam că dispune de asemenea fonduri. Am continuat atunci săpăturile, să văd dacă Sandra deține și alte proprietăți în Southampton.

— Și?

Charlie a ezitat o clipă. Se cădea oare să-i dezvăluie lui Harwood ceva ce încă nu-i spusese lui Helen? Era prea târziu să se mai arate reticentă — Harwood aștepta evident informația.

— Deține terenuri în zona industrială Empress Road.

Harwood o urmărea acum cu toată atenția. Charlie a luat o foaie printată cu harta stradală pe care o descărcase de la cadastru și i-a înmânat-o.

— Mai precis, deține șirul acesta de case dărăpănate. Cadavrul lui Alan Matthews a fost găsit în cea de-a patra.

Harwood rumega informația. Charlie a adăugat:

— Alexia a fost ucisă și mutilată, probabil de clanul Campbell. Făcea trotuarul pentru acesta înainte să dezerteze la Brookmire. A doua zi, un client al fetelor e găsit ucis și mutilat într-o clădire care-i aparține Sandrei McEwan.

— Ești de părere că Sandra le-a trimis un mesaj. Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte?

— E posibil. Istoria ne arată că acela care-i declară Sandrei McEwan război ar face bine să se pregătească să suporte consecințele.

Harwood s-a încruntat. Nimeni nu-și dorea un război al prostituției — tindea să fie sângeros și de durată, și ajungea de fiecare dată în ziare.

— Salt-o și adu-o aici.

Harwood deja se îndrepta către ușă.

— S-o anunț pe inspectoarea Grace mai întâi?...

— Adu-o aici, agent Brooks.

29

Stăteau îngrămădiți unii într-alții ca vitele la abator. Era uimitor ce repede se evaporase profesionalismul. Angajații de la Zenith Solutions se refugiaseră în atriu, prea înfricoșați să se întoarcă în birou, prea curioși ca să meargă acasă. Helen a trecut pe lângă ei și a urcat grăbită la etajul al treilea.

Stephen McPhail, directorul de la Zenith, făcea tot posibilul să se arate calm, dar era vizibil tulburat de evenimentele dimineții. Stătea ascuns la el în birou, flancat de Angie, secretara lui credincioasă. Cutia rămăsese la Angie la recepție, acolo unde-i scăpase din mâini. Pachetul se răsturnase în cădere și inima însângerată se rostogolise pe masă. Zăcea tot acolo, păzită cu grijă de doi polițiști în uniformă, care refuzau s-o privească. Capacul cutiei atârna leneș — un singur cuvânt, SCÂRNĂVIE, mâzgălit cu sânge, transmitea strident mesajul.

— Îmi dau seama că trebuie să fiți extrem de afectată de cele întâmplate, dar e imperios necesar să vă pun câteva întrebări, acum, cât încă aveți proaspete în minte evenimentele. E în regulă?

Helen i se adresa lui Angie, care a reușit să dea afirmativ din cap printre smiorcăieli.

— De la ce firmă era curierul?

— N-a spus. Nu avea niciun fel de însemne.

— Sigur era femeie?

— Da. A vorbit foarte puțin... dar da.

— I-ați văzut fața?

— Nu prea. Avea casca pe cap. Sinceră să fiu, n-am prea băgat-o în seamă.

Helen a tras o înjurătură în sinea ei.

— Înălțimea?

— Nu știu exact. 1,70?

— Culoarea părului?

— N-aș putea spune.

Helen a dat din cap, mascându-și cu un zâmbet imobil exasperarea față de Angie cea lipsită de spirit de observație. Știa oare curiera că poate să se strecoare înăuntru și să plece fără să bată la ochi sau doar avusese noroc?

— Am să trimit un grafician de-al nostru să stați de vorbă. Dacă i-ați putea face o descriere completă a hainelor, căștii și fizionomiei curierei, poate că am obține o imagine exactă a celei pe care o căutăm. Sunteți de acord?

Angie a încuviințat eroic din cap, iar Helen și-a îndreptat atenția spre Stephen McPhail.

— Mi-ar trebui o listă cu numele și adresele tuturor angajaților — atât cei care au fost azi la serviciu, cât și absenții.

— Sigur, a zis McPhail.

A apăsat niște taste, și imprimanta s-a trezit cu un zumzet la viață.

— Avem douăzeci de angajați permanenți — numai doi dintre ei au lipsit astăzi. Helen Baxter e în concediu, iar Chris Reid... nu prea știu pe unde umblă.

Pe fața lui Helen nu s-a clintit niciun mușchi.

— Aveți camere de supraveghere în birou? a continuat ea.

— Mă tem că nu, dar recepția de la parter este supravegheată. Sunt sigur că firma de pază vă va oferi tot sprijinul necesar.

Era vizibil disperat să ajute, dornic să scape odată de pacoste. Helen ar fi vrut să-i curme suferințele, însă nu putea.

— Nu avem niciun motiv să credem că vă vizează pe dumneavoastră anume, dar vă vine în minte vreo persoană care v-ar putea lua drept țintă în felul acesta? Cineva pe care l-ați concediat recent? Vreun client nemulțumit? Un membru al familiei?

— Noi ne ocupăm de programe de calculator, a replicat McPhail, de parcă asta explica totul. Nu e genul de afacere unde să-ți faci dușmani. Toți băieții — și fetele noastre — lucrează de luni de zile la noi, dacă nu chiar de ani buni. Prin urmare, nu... nu cunosc pe nimeni care să facă așa ceva...

I s-a stins glasul.

— Încercați să nu vă neliniștiți prea tare. Sunt convinsă că e o farsă.

Mâine și poimâine vor veni aici ofițeri de-ai noștri care vor discuta cu angajații, dar ar trebui să faceți tot posibilul să vă continuați activitatea ca și până acum. Nu-i cazul să pierdeți bani din cauza unei glume proaste.

McPhail a încuviințat din cap, părând să-și mai fi revenit un pic, iar Helen a dat fuga jos la recepție. Charles Holland, reprezentantul firmei de pază, sosise și o aștepta. A verificat grăbit înregistrările de dimineață de pe camere, dornic să paseze altcuiva răspunderea pentru această treabă neplăcută. Ajunsese și o echipă de legiști, care acum urcau să preia inima, stârnind interesul personalului exilat de la Zenith. Era o întorsătură interesantă — să nu livreze acasă inima victimei, ci la locul de muncă. Implica mai multe riscuri, firește, dar făcea negreșit mai multe valuri. Asta să fi contat? Ce fel de joc era ăsta?

Și cum avea să se termine?

30

Helen n-a mai pierdut nicio clipă. Apucând-o pe drumuri lăturalnice, a traversat în viteză orașul. Era excesiv de precaută, dar se putea foarte bine ca vreunul dintre angajații speriați de la Zenith să fi alertat presa, iar Helen era hotărâtă să nu se lase urmărită. Se îndrepta spre domiciliul familiei Reid — să distrugă fericirea și să provoace durere — și ținea să se asigure neapărat că e singură.

Chipul Jessicăi Reid și-a schimbat așa de iute culoarea la vederea legitimației, încât Helen a crezut că tânăra avea să leșine. Alison Vaughn, ofițer de contact cu experiență, pe care Helen o rugase să fie prezentă, a prins-o din zbor. O mână încurajatoare pe braț, după care a condus-o înăuntru pe Jessica, pe care o cuprinsese panica. Helen le-a urmat, închizând încetișor ușa de la intrare după ea.

Fetița de un an și jumătate a Jessicăi stătea în mijlocul sufrageriei, gângurind dulce la oaspeții neașteptați. Sally era în vervă, cu chef de joacă, iar Alison a luat-o în brațe, fără să fie nevoie să i se spună ceva, și a dus-o în camera ei.

— A murit?

Întrebarea Jessicăi era brutal de directă. Tânăra tremura din tot corpul, abia stăpânindu-și lacrimile. Lui Helen i-au fugit ochii la fotografiile de familie de pe polița șemineului — nu exista nicio îndoială că soțul Jessicăi era victima lor cea mai recentă.

— În această dimineață am găsit cadavrul unui bărbat. Credem că este vorba de Chris, într-adevăr.

Jessica a lăsat capul să-i cadă în pământ și a început să plângă în hohote. Încerca să se controleze, să-i ascundă fiicei sale durerea, însă șocul era prea puternic.

— Jessica, zilele care urmează vor fi năucitoare, devastatoare și groaznice, dar aș vrea să știi că te vom sprijini la fiecare pas. Alison va fi aici ca să te ajute cu Sally, să te susțină în orice privință și să-ți răspundă la întrebări.

Dacă ai rude care îți pot veni în ajutor, ar fi bine să le dăm telefon acum. Poți eventual să iei în calcul să te muți în altă parte pentru câteva zile. Nu pot exclude posibilitatea ca presa să încerce să te contacteze aici.

Jessica a ridicat uimită privirea.

— De ce să facă una ca asta?

— Se pare că Chris a fost omorât. Știu că e greu de digerat... că toate astea par să fie un coșmar odios, dar nu-ți pot tăinui faptele. E important să-ți comunic ceea ce știm, astfel încât să ne poți ajuta să aflăm cine a făcut-o.

— Cum?... Unde?

— A fost găsit pe Eling Great Marsh. A ajuns acolo cu mașina în dimineața asta, foarte devreme.

— De ce? Ce să caute acolo? Nu mergem niciodată pe-acolo... n-am fost niciodată.

— Credem că s-a dus însoțit. De o femeie.

— Cine?

Din glasul Jessicăi răzbătea acum furia.

— Nu-i cunoaștem identitatea. Însă credem că ar putea fi o fată de moravuri ușoare.

Jessica a închis ochii oripilată. Helen privea cu profundă compasiune cum i se năruie un alt stâlp de sprijin. Și viața lui Helen se făcuse țăndări de mai multe ori, iar ea cunoștea bine durerea teribilă pe care o resimțea Jessica. Cu toate acestea, trebuia să-i spună adevărul — tot adevărul — fără să-i ascundă nimic.

— Eling Great Marsh servește uneori prostituatelor drept locșor discret unde să-și desfășoare activitatea. Noi credem că ăsta este motivul pentru care Chris s-a dus acolo. Îmi pare sincer rău, Jessica.

— Tâmpitul dracului!

Jessica a scuipat așa de violent cuvintele, încât au amuțit cu toții. Sally a ridicat ochii de la jucăriile ei, simțind pentru prima dată că ceva nu e în ordine.

— Tâmpitul, lașul și egoistul dracului!

Plângea cu hohote lungi și puternice acum, fără să mai țină seama de nimic. Helen a lăsat-o să plângă. În cele din urmă, suspinele au început să se domolească.

— Din câte știi, a mai avut Chris vreodată de-a face cu prostituate?

— Nu! Vă închipuiți că aș tolera așa ceva? Ce credeți că sunt... cârpă de șters pe picioare?

Ochii Jessicăi aruncau scântei aprige.

— Sigur că nu. Știu că nu ai accepta una ca asta, dar uneori soțiile au anumite temeri, bănuieli, lucruri pe care le țin bine ascunse. Ți-ai făcut vreodată griji pentru Chris? Te supăra ceva?

Jessica a lăsat ochii în jos, incapabilă s-o privească pe Helen. Aceasta atinsese o coardă sensibilă, se vedea limpede, și nu avea de ales, trebuia să continue.

— Jessica, dacă ai ceva să-mi spui...

— N-aș fi crezut că...

Jessica se lupta să tragă suficient aer în piept ca să poată vorbi, șocul făcându-și acum efectul din plin. Helen i-a făcut semn lui Alison să aducă un pahar cu apă.

— Mi-a... mi-a... mi-a promis.

— Ce ți-a promis, Jessica?

— De când s-a născut Sally, n-am mai... înțelegeți... prea des.

Helen n-a zis nimic. Știa că mai urmează ceva și cel mai indicat era s-o lase pe Jessica să-și găsească propriile cuvinte.

— Mereu suntem rupți de oboseală, a adăugat aceasta, fiindcă avem atâtea lucruri de făcut.

A inspirat adânc, după care a continuat:

— Acum câteva luni am luat laptopul lui Chris, fiindcă al meu se stricase.

A tras din nou aer în piept.

— Am deschis Internet Explorer să fac niște cumpărături online și... am găsit o droaie de adrese de site-uri salvate. Tâmpitul nici nu se străduise să

le-ascundă măcar.

— Pornografie? a întrebat Helen.

Jessica a dat afirmativ din cap.

— Am deschis una. Voiam să știu. Era... scârbos. O fetișcană — maximum 17 ani — și o mulțime de tipi... stăteau la coadă s-o...

— L-ai luat la rost pentru asta?

— Da. L-am sunat la serviciu. A venit acasă urgent.

Vocea ei s-a mai îndulcit puțin în timp ce continua:

— A fost foarte jenat. Murea de rușine. Se ura pe el însuși pentru că mă făcuse să sufăr. Eu îl uram pentru că se uitase la... chestiile alea, dar a făgăduit că nu se va mai uita niciodată. Și vorbea serios. Chiar vorbea serios.

Se uita rugător, implorând-o mutește pe Helen să nu îl condamne pe bărbatul ei.

— Sunt convinsă că așa a fost. Sunt convinsă că era un soț bun, un tată bun...

— Este. A fost. O iubea pe Sally, mă iubea *pe mine*...

Ajunsă în punctul acesta, Jessica s-a prăbușit, povara evenimentelor venindu-i în cele din urmă de hac. Rămăsese fără soț, iar imaginea lui avea să-i dăinuie de-a pururi pătată în amintire. Faptele lui necugetate îl costaseră scump, însă moștenirea cea mai amară le revenea celor care îi supraviețuiau. Îi aștepta un tunel întunecat și fără sfârșit.

Pe Helen a cuprins-o brusc mânia. Ucigașa, oricine ar fi fost, știa bine ce face. Urmărea să provoace cât mai multă suferință acestor familii nevinovate. Voia să le împingă dincolo de limitele puterii omenești de a îndura, să le distrugă. Dar Helen nu avea să-i permită. Avea s-o distrugă ea înainte să se întâmple una ca asta.

Lăsând-o pe Alison să contacteze familia, Helen a plecat. Vestitorul nu e niciodată binevenit în casa morții și, în plus, avea de lucru.

31

Helen s-a îndepărtat de casă, încrezătoare că Alison o va aduce treptat și sigur pe Jessica la o formă de echilibru. Alison își făcea de minune treaba — avea răbdare, bunăvoință și înțelepciune. Când va veni momentul potrivit, va sta cu Jessica de vorbă pe îndelete și-i va povesti de-a fir a păr cum a fost ucis soțul ei. Jessica va trebui să știe și va trebui să înțeleagă că soțul ei devenea acum un bun public, subiect de bârfă și de ipoteze. Deocamdată însă era prea devreme, iar șocul prea mare, și ea intenționa s-o lase pe Alison să stabilească momentul potrivit.

— Iarăși vânezi un criminal în serie, Helen?

Helen s-a întors, dar recunoscuse deja vocea.

— Se pare că te cam ocolește norocul, așa-i?

Emilia Garanita a închis portiera Fiatului său și a venit către ea. Cum naiba ajunsese așa de repede aici?

— Înainte să-mi zici să m-arunc într-un lac, cred că ar trebui să afli că astăzi am stat un pic la povești cu șefa ta. Ceri Harwood e ca o adiere de aer proaspăt după Whittaker, nu crezi? A promis că va fi deschisă și cinstită cu noi — o mână spală pe alta — și a spus că ești și tu de acord. Hai atunci să reclădim din temelii relația asta, bine? Ce poți să-mi spui despre acest ucigaș și cum ar putea *Evening News* să fie de folos anchetei?

Aștepta deja cu pixul și agenda pregătite, toată numai candoare și entuziasm. Doamne, ce-i venea lui Helen s-o pocnească — nu mai cunoscuse niciodată pe cineva care să dea impresia că se bucură atât de tare de nenorocirile oamenilor. Era ca un vampir — dar lipsită de calitățile izbăvitoare ale vampirilor.

— Dacă doamna inspector-șef Harwood s-a oferit să-ți dea informații relevante, sunt convinsă că așa va proceda. E o femeie pe al cărei cuvânt poți conta.

— N-o face pe deșteapta, Helen. Vreau detalii. Vreau exclusivitate.

Helen a măsurat-o cu privirea. Își dădea seama că Emilia nu juca la

cacealma. Reușise cumva s-o atragă pe Harwood de partea ei — la îndemnul cui? se întreba Helen. Mai mult decât atât, ajunsese la domiciliul familiei Reid aproape la fel de iute ca Helen. Nu mai era un adversar care să poată fi strivit. Helen trebuia să lucreze mai ingenios.

— Până diseară vei avea un nume și o fotografie. La timp ca să prinzi ediția. Crima de pe Empress Road a fost violentă și premeditată, implicând și elemente de tortură. Investigăm legăturile posibile cu crima organizată, cu un accent special pe droguri și prostituție. Facem apel la eventualii martori să ne contacteze printr-o linie specială anonimă, cu orice informație pertinentă. E de-ajuns pentru acum.

— Chiar e de-ajuns. Vezi, nu te-a durut, nu?

Helen i-a întors Emiliei zâmbetul. Era surprinsă că nu fusese întrebată despre Christopher Reid. Surprinsă și ușurată. Însă nu avea de gând să mai stea prin preajmă ca să fie supusă altor întrebări. Urcându-se pe Kawasaki, a demarat în trombă, iar Emilia s-a făcut tot mai mică și mai mică în oglinzile retrovizoare.

Abia când a intrat pe autostradă a început să se mai destindă. Southamptonul, care-i fusese casă dulce atâta vreme, devenea un loc ostil și sângeros. Helen avea senzația clară că furtuna stă să se dezlănțuie și dintr-odată nu mai era sigură de propria-i poziție. Ce treabă avusese Harwood să discute cu Emilia pe la spatele ei? La ce învoială căzuseră? Pe cine se putea ea baza în zilele negre care se anunțau? Îi avusese pe Mark și pe Charlie de partea ei înainte; cine îi mai stătea alături acum?

S-a trezit îndreptându-se către Aldershot fără să vrea. Ciudat cât de puternică era chemarea, deși Robert Stonehill nu avea nicio idee despre existența ei. O voce interioară o îndemna insistent să se mai gândească, să se întoarcă, însă ea a înăbușit-o și a băgat viteză.

S-a strecurat în oraș la adăpostul întunericului. Știa că astăzi Robert nu e acasă și s-a dus direct la magazinul Tesco Metro unde lucra el. Lăsându-și motocicleta în apropiere, și-a ales un punct de observație în internet café-ul de peste drum. De-aici îl putea vedea bine cum aproviziona frigiderul cu băutură, în așteptarea iureșului de seară. Nu era cel mai sârguincios angajat, mulțumindu-se să facă întotdeauna minimum posibil și găsind mereu timp să stea la povești cu colegele. Una dintre ele — Alice? Anna? —, o brunetă drăguță de vreo nouăsprezece ani, părea să treacă destul de des pe la el. Helen și-a notat în memorie s-o aibă în vedere.

Orele se scurgeau, 8, 9, 10 seara. Atenția lui Helen a început să slăbească, în vreme ce oboseala și foamea puneau stăpânire pe ea. Își pierdea oare timpul aici? Ce spera să obțină? Avea de gând să rămână un voyeur pentru tot restul vieții, speculând pe furiș o legătură care, de fapt, nu exista?

Robert a ieșit grăbit din magazin și a luat-o pe stradă. Ca de obicei, Helen a numărat până la cincisprezece, după care și-a părăsit ascunzătoarea, pornind cu nonșalanță și discreție pe urmele lui. Robert a aruncat de vreo două ori o privire în stânga și în dreapta, de parcă se aștepta sau se temea să dea ochii cu cineva, dar nu s-a uitat nicio clipă direct înapoi și Helen a continuat neobservată.

Ajunseseră în centrul localității acum. Robert a intrat pe neașteptate la *Leul Roșu*, un local ca o peșteră pe care-l mai vizitase și cu alte prilejuri. Helen a așteptat câteva clipe și a intrat și ea, cu telefonul la ureche, ca și când se afla în toiul unei conversații. La prima vedere, el nu se zărea nicăieri, așa că Helen a lăsat prefăcătoria deoparte. L-a căutat prin tot parterul, apoi a urcat la mezanin. Nimic nici aici. Îi observase oare prezența și folosise *Leul* ca să scape de ea? A coborât în grabă la subsolul mai retras și, așa cum era de așteptat, el se afla în ultimul loc unde s-a uitat, într-un separeu ascuns în măruntaiele localului. Se înghesuia acolo cu amicii lui, iar atmosfera era sumbră. Helen a fost intrigată, dar fiindcă nu se putea apropia de ei suficient cât să audă ce discutau, și-a luat ceva de băut și s-a pus pe așteptat. Trecuse deja de ora 11, însă băieții nu dădeau niciun semn că ar avea de gând s-o ia din loc. Localul deținea o licență care-i permitea să vândă spirtoase până la două noaptea, dar gașca se arăta ciudat de reținută cu băutura în această seară. Păreau tensionați. Helen se

întreba ce-i băgase oare în sperieți.

— Ți-a tras clapa?

Gândurile lui Helen au fost brutal întrerupte de apariția unui afacerist supraponderal care se cunoștea că-și tot potolea setea de când ieșise de la birou.

— Îmi așteptam soțul, nimic altceva, a mințit Helen.

— Mereu întârzie, nu-i așa? Eu nu m-aș purta așa dacă ai fi nevasta mea.

— A avut un meci în seara asta. Circulația dinspre Londra e tot timpul aglomerată.

— Meci?

— Lupte în cușcă. E un spectacol mare la Docklands. Mai stai pe-aici la o șuetă cu el dacă ai chef. Îi face plăcere să discute cu lumea și trebuie să pice dintr-o clipă în alta.

— Foarte frumos...

Însă bătea deja în retragere. Helen și-a stăpânit un zâmbet și s-a concentrat din nou asupra lui Robert. A constatat că el se uita fix la ea. Helen a lăsat ochii în pământ, făcându-și de lucru cu telefonul. Tipul se prinsese oare? Pentru că paza bună trece primejdia rea, după o pauză adecvată Helen s-a prefăcut că sună pe cineva și s-a ridicat, retrăgându-se într-un loc discret de observație de la parter.

Douăzeci de minute mai târziu, Robert și prietenii lui părăseau localul trecând pe lângă ea, aparent ignorându-i complet existența. Bătea miezul nopții și străzile erau acum pustii. Urmărindu-i, Helen și-a dat seama deodată în ce poziție stupidă și vulnerabilă se găsește, singură pe străzile întunecoase la această oră târzie din noapte. Putea face față aproape oricărei situații, dar nu și unui grup de bărbați. Dacă o detectau și treceau la represalii?

Se ținea mai la distanță și se gândea chiar să renunțe, când gașca s-a oprit brusc. Au rămas pe loc, aruncând priviri grăbite în toate părțile, apoi au adus o pubelă pe roți de pe o alee din apropiere. Pe urmă Davey, șeful, s-a cocoțat pe ea, în dreptul unei ferestruici aflate la înălțimea unui stat de om. A scos o rangă din rucsac și s-a pus pe treabă la geam, în timp ce restul găștii ținea de șase.

Helen s-a lipit de zid. Era furioasă — de ce se băgase în povestea asta? Fereastra era deschisă acum, iar Davey se strecura înăuntru. A urmat Robert. Dintr-un salt a aterizat pe pubelă și s-a balansat pe geam cu grația și experiența unui gimnast. Ceilalți au rămas afară, uitându-se neliniștiți în jur să nu apară careva.

Un zgomot le-a atras privirile, dar nu era decât o femeie care se îndepărta și care nu-i văzuse. Helen s-a pus în mișcare. Acum, când totul o luase razna așa de rău, nu-și mai dorea decât să fie cât mai departe. Își făcea mustrări de conștiință la fiecare pas. Un om nevinovat era jefuit chiar în această clipă și ar fi fost de datoria ei să intervină și să pună capăt acestei stări de lucruri.

Numai că evident nu avea s-o facă și-i era ciudă pe ea însăși. A dispărut în grabă, înghițită de întunericul nopții.

Greșise amarnic venind aici.

Casa arăta ca o carcasă goală. Un spațiu sec și funcțional care, la fel ca majoritatea locuințelor cu chirie, nu se bucurase niciodată de cine știe ce afecțiune. Jason Robins, singur la masa din sufragerie cumpărată de la IKEA, se simțea cam în aceeași postură. Fosta lui soție, Samantha, plecase cu fiica lor, Emily, la Disneyland pentru două săptămâni — însoțite de Sean, noul ei iubit. Și oricât încerca Jason să țină gândul la distanță — afundându-se în muncă, urmărind meciuri de fotbal, căutând vechi amici —, de fapt revenea fără încetare la asta. Cei trei care petreceau de minune îndopându-se cu vată de zahăr, țipând pe montagne russe și cuibărindu-se în pat după o zi plină de distracții — distracții de la care el era cu totul exclus. Nu ținuse niciodată frâiele căsniciei, iar acum, după ce se încheiase relația, tot el se afla în dezavantaj. Nu precupețise niciun efort s-o crească pe Emily și să-i asigure Samanthei tot ce-i trebuia, într-atât încât își neglijase prietenii și rudele. Atunci când Samantha a recunoscut că avea o legătură amoroasă și a pus capăt căsniciei, el n-a mai avut la cine să apeleze, nicio persoană sinceră cel puțin. Oamenii îl priveau cu compătimire și-l întrebau de una și de alta, dar fără să pună suflet. El își dădea seama că nimeni n-o învinovățește pe Samantha pentru alegerea făcută. Jason nu arăta prea grozav și nici nu strălucea în conversație, dar chiar și-așa, se spetise dracului muncind s-o facă fericită pe Samantha. Și care-i era răsplata? Un apartament pustiu și o bătălie pentru custodia copilului.

Jason a deșertat resturile cinei semipreparate la gunoi și s-a dus în camera pe care agentul imobiliar o numea birou, dar căreia el îi spunea șifonier. De-abia aveai loc să te întorci aici, dar era încăperea lui preferată — singura care nu părea goală. Se simțea bine în îmbrățișarea ei călduroasă și s-a instalat pe scaunul lui, pornindu-și computerul.

S-a uitat la site-ul de știri BBC, apoi la noutățile din sport, apoi a intrat pe Facebook. A aruncat în treacăt un ochi, după care l-a închis — nu avea chef să vadă imagini cu viețile fericite ale altora. Și-a verificat e-mailul — spam, spam și încă o notă de plată de la avocat. A pufnit agasat. Ar fi fost cazul să meargă devreme la culcare. S-a întrebat dacă ar face față unei nopți lungi, știind bine că nu putea să doarmă, dar era o întrebare greșită. Nu avea nicio intenție să se ducă în pat. A deschis browserul Safari și a dat clic pe lista adreselor salvate. Zeci de site-uri porno i s-au înfățișat. Odată fuseseră captivante, acum erau doar familiare.

Stătea la birou, plictisit și neconsolat. Timpul se scurgea foarte greu, ca să-i facă în ciudă. Doamne, era abia 11 seara. Încă cel puțin nouă ore până să poată merge la serviciu. Noaptea se întindea în fața lui ca un spațiu vast și viran.

A stat un pic, apoi a tastat „escorte“ în motorul de căutare. Marginile ferestrei au fost îndată năpădite de o mulțime de reclame sclipitoare, care-l întrebau dacă vrea să cunoască fete din Southampton. A șovăit o clipă, uimit și deranjat că se știa unde locuiește, după care a început să le studieze. Toate erau invitații aproape fățișe la prostituție — fete care pretindeau că sunt în căutare de companie, dar care-și făceau publicitate de fapt. Ce să facă? Nu mai făcuse niciodată așa ceva și, la drept vorbind, se temea să se bage. Dacă afla cineva?

A dat clic și pe altele, tot mai excitat. Avea banii. De ce nu, la urma urmei? Dacă se alegea cu vreo boală, putea s-o trateze — nu mai avea cui s-o transmită în prezent. De ce să nu facă și el o dată ceva interesant?

Inima îi bătea mai iute acum, iar în mintea lui se țeseau tot felul de scenarii. A parcurs site-uri cu escorte, forumuri, clipuri video — era o lume întreagă acolo care aștepta să fie explorată. De ce să nu preia frâiele? Să-i convingă pe alții să facă ce voia el, de dragul variației, folosindu-și banii. Ar fi vreun rău în asta?

Luându-și portofelul, Jason a ieșit din cameră și a stins lumina. Simțea chemarea nopții și, de această dată, nu avea să-i mai reziste.

33

A apucat ferm biciul de vite și l-a lansat. Biciul a mușcat-o de spate cu o plesnitură sănătoasă. Umerii ei s-au tras în spate și s-au încovoiat apoi, dar ea nu a scos niciun sunet. A absorbit toată durerea resimțită. Îndreptându-și la loc spatele, s-a pregătit de următoarea lovitură, aruncându-i mănușa dominatorului. Jake a servit-o prompt, pocnind iarăși din bici. Ea nici acum nu a scos vreun sunet.

Trecuseră două luni de când reluaseră legătura. Indubitabil, de această dată altfel stăteau lucrurile — el știa mult mai multe despre ea și, chiar dacă nu era băgăreț, o încuraja tacit să aibă încredere în el povestindu-i despre viața *lui*. Mersese atât de departe cu confesiunile pe cât se simțea confortabil — nimeni altcineva nu mai știa, de pildă, că părinții lui încă trăiesc, dar refuză să stea de vorbă cu el —, dar chiar și-așa nu primise mai nimic în schimb. Înțelegea că aici se simte ea în siguranță și nu avea nicio intenție să pericliteze asta, însă ar fi vrut ca relația lor să avanseze. Simțea ceva pentru ea — nu avea sens să nege. Acest lucru s-ar fi cuvenit să-l determine să pună punct aranjamentului lor — orice dominator profesionist demn de acest nume ar fi procedat așa —, dar încercase și înainte, fără vreun rezultat.

Nu era dragoste. Cel puțin el nu credea că este. Dar era mai mult decât simțise el pentru cineva de foarte multă vreme. Cineva atât de lipsit de iubire, atât de ostracizat toată viața, se pricepe să-și ascundă bine sentimentele. Jake avusese multe relații încă de la pubertate — cu bărbați și femei, tineri și bătrâni, dar un lucru rămăsese mereu constant. Dorința lui de a fi liber. Însă acum se pomenea tot mai puțin interesat să ia parte la joc. Monogamia nu-l atrăsese niciodată, dar începea să-i vadă farmecul. Era o adevărată nebunie, având în vedere că el și cu Helen nu ajunseseră nici pe departe în situația de a face sex, dar nu despre asta era vorba de fapt. Ea trezea în el o nevoie de a-i oferi protecție, de a o salva. Cu condiția să-i dea voie.

Helen reacționase aproape monosilabic toată seara. Părea un trist pas înapoi, o revenire la perioada când abia se cunoscuseră. Se întâmplase ceva de natură s-o tulbure — Jake se întreba dacă era cazul să comenteze sau nu, când, din senin, ea l-a întrebat:

— Te simți vreodată ca și cum ai fi fost blestemat?

Întrebarea era atât de neașteptată, încât Jake a rămas inițial fără grai. Apoi, avântându-se prea departe în direcția opusă, s-a pus pe trăncănit verzi și uscate, străduindu-se să o calmeze și în același timp să o iscodească fără să pară sâcâitor. Ea nu i-a răspuns.

El a venit spre ea și a luat-o de mână. Continua să-i vorbească, dar Helen rămăsese cu ochii pironiți în gol, abia înregistrându-i prezența. În cele din urmă, ea a coborât privirea, părând să observe abia acum că el o ținea de mână. L-a privit, nu fără bunăvoință, și apoi și-a retras-o.

Helen a traversat încăperea, s-a îmbrăcat și s-a dus către ușă. Oprindu-se o clipă, i-a șoptit:

— Mulțumesc.

Și a plecat. Jake se simțea jignit, năuc și îngrijorat. Ce naiba se întâmpla cu ea? Și de ce se simțea blestemată?

Rămăseseră atâtea lucruri nerostite, atâtea adunate în ea, și Jake își dorea din tot sufletul s-o ajute cu tot ce-i stătea în putință. Știa sigur că ea nu avea pe nimeni altcineva cu care să discute. Dar în pofida disperării lui, era conștient și că nu poate să întindă coarda. În această relație el era legat de mâini și de picioare și nu putea lua nicio decizie. Trebuia s-o aștepte pe Helen să vină spre el.

Lady Macbeth locuia într-un viloi izolat de la marginea cartierului Upper Shirley, spre marea nefericire a vecinilor săi. Aceștia erau cu toții avocați și funcționari, spre deosebire de Sandra McEwan. Ea câștiga mii de lire pe an din trafic de droguri și sex. Southamptonul reprezenta centrul vital al afacerilor sale, iar ea își dirija operațiunile de la reședința ei cea luxoasă. Sandra se născuse în Fife, dar fugise de la părinții adoptivi când avea doar paisprezece ani. Făcea deja trotuarul înainte de sfârșitul anului, înaintând încet spre miazăzi, până când a ajuns pe coasta de sud, unde a luat-o sub aripă un proxenet scoțian ca și ea — Malcolm Childs. I-a devenit iubită, pe urmă soție, iar apoi, după cum se zvonea prin lumea interlopă, l-a sugrumat în timpul unei reprize sado-maso. Cadavrul lui n-a fost găsit niciodată și ea a preluat din mers frâiele imperiului clădit de el, suprimându-i sau schilodindu-i pe toți aceia care încercau să i-l fure. Ieșise liberă din tribunal de mai bine de zece ori, supraviețuise după trei atentate și în prezent trăia pe picior mare aici, pe litoralul sudic. Distanța față de viața din Fife era ca de la cer la pământ.

Servitoarea ei a protestat energic — era abia 7 dimineața —, însă Charlie avea un mandat de arestare pe numele Sandrei și nu intenționa să piardă vremea și să riște ca sus-numita doamnă să-și ia tălpășița. Proprietatea era înțesată de camere de supraveghere și era foarte probabil ca Sandra să-i fi văzut venind. Din fericire, de data aceasta dormea buștean, după cum a constatat Charlie deschizând ușile dormitorului ei opulent.

Iubitul Sandrei — un tip atletic, musculos — a sărit jos din pat în clipa în care s-a deschis ușa. Se pregătea s-o ia la refec pe Charlie, dar s-a oprit la vederea legitimației de polițist.

— Stai calm, băiete. E în regulă.

Iubitul Sandrei era un fost boxer, pe care-l ținea permanent lângă ea. El nu deschidea gura aproape niciodată — vorbea Sandra cu plăcere și pentru el.

— Hai înapoi. Mă descurc eu.

— Sandra McEwan, am aici un mandat...

— Ia-o mai ușor, agent Brooks. Ești agentul Brooks, nu-i așa?

— Da, a răspuns cu fermitate Charlie.

— Te-am recunoscut după pozele din ziare. Cum o mai duci? Mai bine, sper.

— Toate bune și frumoase în ce mă privește, Sandra, așa că lasă prostiile și scoală-te, hai!

I-a întins un halat. Sandra a privit-o în ochi.

— Când te-ai întors la muncă, agent Brooks?

— Încep să-mi pierd răbdarea.

— Spune-mi când și mă scol.

Charlie a ezitat, după care a zis:

— Acum două zile.

— Două zile, a repetat Sandra, lăsând cuvintele să plutească în aer.

Și-a urnit trupul mătăhălos din patul uriaș, refuzând halatul pe care i-l oferea Charlie. N-a încercat deloc să-și ascundă goliciunea.

— Două zile și arzi de nerăbdare să-ți faci un nume. Să le dai peste nas tuturor misoginilor ălora care s-au îndoit de tine, nu?

Charlie a măsurat-o din priviri, refuzând să admită adevărul spuselor Sandrei.

— Păi asta-i ceva de admirat, Charlie, zău așa. Dar nu pe spinarea mea, la naiba!

Bonomia dispăruse acum. Mârâitul Sandrei era inconfundabil.

— Dacă nu vrei să-ți stea avocații mei pe căpșorul ăla drăgălaș zi și noapte o săptămână de-acum încolo, stânga-mprejur și fuguța înapoi la Ceri Harddick[4], pricepuși?

Sandra era foarte aproape acum, cu trupul despuiat la câțiva centimetri de costumul elegant al lui Charlie. Însă Charlie nici n-a clipit, refuzând să se lase intimidată.

— O să vii cu mine la secție, Sandra. Avem ceva de furcă la o dublă crimă și ne-ar prinde bine ajutorul tău. Cum procedăm, așadar? Vii pe picioarele tale

ca o doamnă sau târâtă în cătușe?

— Nu te înveți minte, ai? Nu vă învățați minte deloc.

Înjurând ca un birjar, Sandra s-a năpustit să-și ia niște haine din dressing. În cazul ei, infracțiunile rentaseră cu vârf și îndesat, după cum o dovedea în aceste clipe, făcând-o pe Charlie să asiste la o pantomimă absurdă în care tot alegea și dădea deoparte o serie de ținute de stiliști semnate Prada, Stella McCartney și Diane von Furstenberg... pentru a se opri în cele din urmă la niște blugi Armani și o bluză.

— Gata? a întrebat Charlie, încercând să nu-și arate iritarea.

— Gata, a spus Sandra, cu un zâmbet larg care dezvăluia doi dinți de aur. Să înceapă jocurile.

---

[4] Joc de cuvinte intraductibil: hard dick = sculă tare. (*N.tr.*)

35

— Mie de ce nu mi s-a spus nimic despre asta?

— Te rog să-ți controlezi tonul, Helen.

— De ce nu mi s-a spus nimic despre asta, doamnă?

Sarcasmul lui Helen răzbătea aproape pe față, furia ei trecând peste orice reținere. Harwood s-a ridicat să închidă ușa încetișor, tăindu-i macaroana secretarei care trăgea cu urechea.

— Nu ți s-a spus, a continuat Harwood, pentru că nu erai prezentă. McEwan e specialistă în dispariții, prin urmare trebuia să ne mișcăm repede. I-am cerut agentei Brooks să o salte și am asigurat-o că-ți voi lămuri eu situația. Ceea ce și fac acum.

Explicația rațională dată de Harwood n-a ameliorat cu nimic dispoziția lui Helen. Avea oare dreptate să fie foc și pară că fusese sărită din schemă sau se aprinsese așa doar pentru că era vorba despre Charlie? La drept vorbind, nu prea știa nici ea.

— Înțeleg, doamnă, dar dacă sunt informații legate de cazul Alan Matthews, eu ar trebui să fiu prima care le află.

— Ai dreptate, Helen, și e greșeala mea. Dacă trebuie să dai vina pe cineva, învinovățește-mă pe mine.

Ceea ce Helen evident că nu-și putea permite, și astfel rămânea cam în aer. Însă a mai făcut totuși o încercare:

— E posibil ca McEwan să fie implicată în uciderea lui Louszko, dar nu văd nicio legătură între ea și cazul Matthews.

— Trebuie să fim receptivi, Helen. Ai spus chiar tu că această crimă poate să țină de o dispută teritorială. Poate că el a fost victima colaterală. Charlie a descoperit o chestie cu adevărat interesantă, pe care aș vrea s-o cercetăm în detaliu.

— Nu pare în regulă. Avem de-a face cu ceva prea elaborat, prea personal. E vorba de un individ care întrunește...

— Un individ dotat cu inteligență, ambiție și imaginație. Cineva gata să

ucidă fără grețuri și mustrări de conștiință și care se pricepe de minune să ducă poliția de nas. Aș zice că asta-i taman Sandra McEwan, nu?

N-avea sens să se mai lupte. Helen i-a dat dreptate și a pornit spre sala de interogatoriu. Acolo o aștepta Charlie; și, față în față cu ea, alături de avocatul său, stătea Lady Macbeth.

— Grozav mă bucur să vă văd, inspectore.

Sandra McEwan a rânjit cu gura până la urechi.

— Cum mai merg treburile?

— Aș putea să te întreb și eu același lucru, Sandra.

— Mai bine ca oricând. Dar arătați minunat. Să nu-mi spuneți că a apărut vreun bărbat în peisaj.

Helen n-a luat în seamă zeflemeaua.

— Agentul Brooks investighează moartea Alexiei Louszko. Am impresia că a lucrat pentru tine la Brookmire, sub numele fals de Agneska Suriav.

Sandra nu a negat, iar Helen a mers mai departe.

— A fost ucisă, mutilată și aruncată în portbagajul deschis al unei mașini abandonate. Moartea ei s-a vrut a fi un mesaj. Ai putea eventual să ni-l traduci și nouă?

— Cu cea mai mare plăcere v-aș ajuta, însă de-abia o cunoșteam pe fată. Am văzut-o doar de câteva ori.

— Lucra pentru tine, trebuie s-o fi verificat personal și să fi stat de vorbă cu ea...

— Sunt proprietara clădirii unde își are sediul Brookmire. N-aș putea spune cine conduce afacerea.

Avocatul ei nu scotea nicio vorbă. Avea doar un rol decorativ, de fapt. Sandra știa exact cum să-și joace cărțile.

— Ai cules-o de pe stradă, a intervenit Charlie continuând s-o preseze. Ai format-o, ai cizelat-o. Dar clanul Campbell s-a simțit ofensat, nu-i așa? Au răpit-o. Au omorât-o. După care au azvârlit-o din nou în stradă, unde-i era locul.

— Dacă zici tu...

— Protejata ta. Ți-au luat-o de sub nas și au ucis-o. Cum s-au simțit celelalte fete la aflarea veștii? Pun pariu că le-au cam trecut toate transpirațiile.

Sandra n-a zis nimic.

— Știai că trebuie să faci ceva, a continuat Charlie. Și de ce să nu-mpuști doi iepuri dintr-o lovitură? Povestește-mi despre proprietățile de pe Empress Road.

În sfârșit, o reacție. Slabă, dar sesizabilă. Sandra nu se așteptase la asta.

— N-am nicio...

— Ia uite aici, Sandra, a continuat Charlie. E o listă de holdinguri legate între ele prin relații comerciale. Hai să lăsăm brașoavele și să admitem că tu le controlezi pe toate. Uite, asta — și Charlie a arătat numele unei firme — a achiziționat șase case de pe Empress Road, aflate în paragină, acum aproape doi ani. De ce le-ai cumpărat, Sandra?

A urmat o lungă tăcere și apoi un semn aproape imperceptibil din cap al avocatului.

— Ca să le restaurez.

— De ce ai vrea să faci asta? Sunt putrede și abandonate, iar zona nu se pretează defel la modernizări.

— Nu te interesează să le recondiționezi, a intervenit Helen, înțelegând dintr-odată. Vrei să le demolezi.

O tresărire foarte vagă din partea Sandrei. Cel mai clar indiciu la care puteau spera, că se află pe pista corectă.

— Nimeni n-are nevoie de clădiri situate în cartierul felinarelor roșii și folosite noaptea de fetele de pe stradă. Dar dacă le cumperi, le pui la pământ și pe urmă uiți să le mai reconstruiești, fetele ce-or să facă? Să-și riște viața urcând zi de zi în mașinile clienților sau să-și caute un alt loc de muncă? Unul mai sigur. Unul ca Brookmire. Pun prinsoare că dacă mai săpăm un pic vom afla că o groază de terenuri de pe Empress Road și-au schimbat recent proprietarul. N-am dreptate?

Privirea Sandrei începea să devină tăioasă. Charlie a fructificat avantajul:

— Și dacă ai vrut să mergi un pic mai departe? Alde Campbell ți-a dat o lovitură, încercând să-ți destabilizeze mâna de lucru. Dacă ai luat decizia să ridici ștacheta? Puteai să le ucizi o fată drept represalii, dar mult mai de efect era să hăcuiești vreo doi mușterii. Articolele din presă erau de-ajuns ca să le pună garantat clientela pe fugă. Trebuie să-mi scot pălăria în fața ta, Sandra, e o mișcare deșteaptă.

Sandra a zâmbit și a rămas tăcută.

— L-ai ales anume pe Alan Matthews? Ori s-a nimerit să fie el?

— Clienta mea nu are nicio idee la ce vă referiți și respinge categoric că ar fi implicată în *orice* acte de violență.

— Ar putea atunci să-mi spună eventual unde se afla pe 28 noiembrie, între orele 21 și 3 dimineața, a atacat Charlie, hotărâtă să nu slăbească presiunea.

Sandra a măsurat-o îndelung pe Charlie din priviri, după care a spus:

— Am fost la o expoziție.

— Unde? s-a răstit Charlie.

— Într-un fost depozit reamenajat, pe lângă Sidney Street. Un artist local, o instalație vivantă unde publicul face parte din actul artistic, chestii din astea. Niște aiureli, evident, dar umblă vorba că individul o să valoreze ceva parale, așa că mi-am zis că merită s-arunc o privire. Și aici urmează partea amuzantă. Nu mă pricep la tehnică, dar flăcăul își cunoaște meseria și mi-a spus că toată treaba se transmite în direct pe internet. Așa ceva n-ai cum să falsifici — puteți verifica. Și dacă mai aveți îndoieli, vă pot confirma prezența mea și alți invitați care erau de față. Președintele Consiliului municipal al orașului Southampton se afla acolo, redactorul-șef al secției artistice de la BBC South așijderea — a, și era să uit... și președintele Asociației ofițerilor superiori din poliție. Cum îl cheamă — Anderson? Unul cu niște dinți de iepure, care se încăpățânează să poarte peruca aia oribilă — n-ai cum să-l confunzi.

Sandra s-a lăsat pe spătarul scaunului și s-a uitat la Charlie, apoi s-a întors către Helen.

— Păi, dacă am terminat aici, eu aș cam lua-o din loc. Diseară am o întâlnire pe care în niciun caz n-aș vrea s-o ratez.

— De-a ce mama dracului te joci, agent Brooks?

Vremurile în care Helen obișnuia să-i zică Charlie păreau foarte îndepărtate.

— Ce te-o fi apucat s-o aduci încoace fără să verifici dacă e o suspectă cât de cât plauzibilă?

— Continuă să fie. Avea motivul, ocazia...

— Și un alibi beton. Ne-a făcut să părem niște proaste acolo. Termină cu comisioanele pentru inspectoarea-șefă Harwood și apucă-te să-ți faci dracului treaba. Află cine a ucis-o pe Alexia Louszko.

Helen a plecat în viteză. Trebuia verificat alibiul Sandrei, însă Helen nu se îndoia că spusese adevărul. Era o acoperire prea bună ca să fi fost inventată. Putea, firește, să-i însărcineze pe alții să-i omoare pe Matthews și Reid, dar cum să crezi că-i încredințase această misiune unei femei singure, atâta vreme cât avea la dispoziție o armată de hăndrălăi? Nu, nu stătea în picioare.

Ziua începuse prost și mergea tot mai rău. Pentru prima dată în cariera ei, Helen avea senzația clară că e sabotată, și nu sprijinită de colegi. Cazul era și-așa destul de bizar și dificil, fără s-o mai deturneze Charlie și Harwood prin tot soiul de fundături și să-i tragă mereu preșul de sub picioare.

Adevărul era că nu ajunseseră nicăieri. Fuseseră curmate două vieți și urmau la rând altele. Iar Helen nu putea face absolut nimic ca să împiedice acest lucru.

Angie se obișnuise să fie în centrul atenției. Primise o săptămână de concediu de la Zenith Solutions și profitase din plin de ea, primind în vizită rude și prieteni, reluând întreg incidentul oribil iar și iar, înflorind povestea când îi venea cheful. Dar chiar și ea se cam săturase să se tot repete, și n-a mai luat acum în seamă țârâitul insistent al soneriei. Storurile erau trase, la televizor era emisiunea lui Jeremy Kyle, iar ea tocmai își preparase o ceașcă de nes Mellow Bird's.

S-a auzit soneria din nou. Angie a dat televizorul mai tare. Ce dacă în felul ăsta își confirma prezența acasă? Nu era obligată să deschidă nimănui dacă nu avea chef. Țârâitul soneriei a încetat, iar Angie a schițat un zâmbet.

Și-a concentrat atenția asupra emisiunii — rezultatele testelor ADN urmau să fie dezvăluite. Pornise prea târziu televizorul ca să mai afle cauzele disputei dintre participanți, dar se lăsa de fiecare dată cu cafteală când veneau rezultatele ADN. Îi plăcea la nebunie partea asta a emisiunii.

— Hei!

Angie a înțepenit. Intrase cineva în casă.

— Ești acolo, Angie?

S-a ridicat de pe canapea, în căutarea unei arme. N-a găsit altceva mai potrivit decât o vază grea de sticlă. A ridicat-o deasupra capului în timp ce se deschidea ușa sufrageriei.

— Angie?

Angie a rămas stană de piatră, iar spaima i s-a preschimbat în uimire. A recunoscut îndată chipul brăzdat de cicatrice. Emilia Garanita era o mică celebritate în Southampton.

— Îmi cer mii de scuze că am dat buzna, dar ușa din spate era descuiată și am *mare nevoie* să stau cu tine de vorbă, Angie. Pot să-ți spun Angie?

Șocul era prea mare ca să-i mai ceară socoteală pentru încălcarea proprietății, iar Emilia s-a considerat îndreptățită să înainteze și a apucat-o liniștitor de braț.

— Cum te mai simți, Angie? Am auzit că ai trecut printr-o încercare teribilă.

Se vede treaba că una dintre fetele de la firmă nu-și ținuse gura. Angie era agasată și încântată deopotrivă. Să ajungă în atenția presei locale era o experiență neobișnuită și agreabilă. Emilia a condus-o ușurel pe Angie înapoi pe canapea și a luat loc alături.

— Rezist, a răspuns Angie vitejește.

— Sigur că da. Ești o femeie puternică — toată lumea spune asta despre tine.

Angie a pus foarte tare la îndoială aceste cuvinte, dar îi făcea plăcere complimentul.

— Și articolul nostru va reflecta acest lucru.

Angie a dat afirmativ din cap, cu un amestec de emoție și îngrijorare.

— *Evening News* intenționează să facă un articol pe două pagini despre tine. Viața ta, rolul tău important la Zenith Solutions și curajul de care ai dat dovadă când te-ai confruntat cu un asemenea incident neplăcut. Am vrea să-ți aducem un omagiu. Ce zici?

Angie a dat din cap.

— Hai să clarificăm câteva lucruri, așadar. Ne putem ocupa imediat și de istoricul tău profesional, dar mai întâi să ne concentrăm asupra acelei zile. Ai primit un colet pentru șeful tău...

— Domnul McPhail.

— Domnul McPhail. Îi citești probabil toată corespondența, nu?

— Desigur. Sunt secretara lui personală. Era un colet adus de un curier și pe acestea le deschid de fiecare dată pe loc.

Emilia își lua febril notițe.

— Și înăuntru...

— Înăuntru... era o inimă. Duhnea îngrozitor.

— O inimă? a întrebat Emilia, încercând să-și ascundă surescitarea.

Nu se prea așteptase să fie adevărat, dar iată că se confirma.

— Da. O inimă, o inimă de om.

— Și ți-ar putea trece prin cap vreun motiv pentru care să-i trimită cineva domnului McPhail așa ceva?

— Nu, a răspuns Angie cu hotărâre. E un șef excelent.

— Bineînțeles. Și poliția și-a făcut apariția?

— Am vorbit cu inspectoarea Grace.

— O cunosc bine. E o gaboriță de ispravă. O interesa ceva în mod special?

Angie a șovăit puțin.

— Te înțeleg perfect dacă nu te simți în largul tău să dezvălui anumite detalii ale conversației, a zis Emilia. Vreau doar să-ți spun că pentru a-l convinge pe redactorul meu șef să acorde acestei relatări cele două pagini binemeritate din mijloc, am nevoie de *toate* detaliile.

După un moment de tăcere mai lung, Angie a vorbit.

— Părea interesată mai cu seamă să facă rost de o listă completă a personalului de la Zenith. Și, în primul rând, de cei care lipseau de la serviciu în ziua aceea.

Mâna Emiliei s-a oprit o clipă, apoi a continuat să scrie grăbită. Nu voia să-și arate entuziasmul față de această turnură foarte interesantă. Totul se lega de minune și avea să-i iasă grozav.

Încă o dată, îi căzuse în brațe o poveste de zile mari.

37

Violet Robinson își privea ginerele cu suspiciune. Nu se îndoise niciodată de dragostea lui pentru Nicola, dar îi punea la îndoială devotamentul. Era bărbat, iar bărbații se dovedeau nepăsători la detalii și înclinați să meargă la minima rezistență. Nicola se simțea fără îndoială confortabil acasă și nevoile elementare îi erau zilnic satisfăcute de Tony sau de Anna, când el se afla la muncă, numai că Nicola nu se limita la *atât*. Era o tânără femeie frumoasă, deșteaptă și cultivată. La fel ca mama ei, Nicola se preocupase mereu de propria înfățișare și nu ieșea niciodată din casă nemachiată și fără să se asigure că fiecare fir de păr se află la locul lui. Violet se văzuse nu o dată nevoită să se implice personal, îndurerată de paloarea fiicei sale, de șuvițele de păr alandala, de lipsa rimelului. Tony nu știa ce-i de făcut în această privință, iar Anna, ei bine, Anna era o fată simplă care considera că doar caracterul contează.

— Cât timp vei lipsi? l-a întrebat Violet pe Tony.

Se aflau amândoi în sufragerie, departe de camera și de urechile Nicolei.

— N-o să *lipsesc*, a răspuns Tony, controlându-și cu grijă cuvintele și tonul vocii. Voi fi aici pe timpul zilei — probabil chiar mai mult decât în mod normal de fapt — e vorba doar de nopți. Anna s-a declarat fericită să preia cea mai mare parte a turelor de noapte, dar dacă ai putea cumva...

— Am spus deja că o s-ajut și eu, Tony. O fac cu plăcere. E cel mai bine să aibă familia aproape.

Tony a încuviințat din cap și a zâmbit, dar Violet știa că nu e de acord. O prefera pe Anna, nu pe ea, și dacă Anna ar fi putut sta de gardă noapte de noapte ar fi plătit-o bucuros, numai să nu apeleze la soacra lui pentru sprijin.

— Cât va dura această... muncă de noapte?

— Eu sper că nu multă vreme.

Un nou răspuns evaziv.

— Păi, eu vă dau bucuroasă o mână de ajutor atâta cât va fi nevoie, dar știi care-i părerea mea. Nu-mi place deloc să mă gândesc că Nicola se trezește și dă cu ochii de o persoană străină la căpătâiul ei.

Vocea lui Violet a prins să tremure, copleșită deodată de sentimentul mocnit al pierderii. Tony a dat înțelegător din cap, dar nu avea de gând să mai discute subiectul. Renunțase oare la Nicola? Violet avea o puternică bănuială că da. Existau alte femei în viața lui? Violet nu mai știa ce să creadă, și asta o durea.

— E periculos? Ce trebuie să faci?

O tăcere mai lungă de această dată, urmată de o explicație liniștitoare mult prea amănunțită. *Era* periculos așadar. Oare era nedrept din partea ei să-l urască pentru că se arunca așa cu capul înainte? Trebuia să-și facă datoria de polițist — înțelegea lucrul acesta. Dar n-ar fi putut să-și ceară transferul din linia întâi într-un loc mai ferit? Dacă pățea ceva? Soțul lui Violet, de pildă — un nemernic și-un terchea-berchea —, spălase putina de ani de zile. Trăia acum cu cea de-a doua soție și cu cei trei copii în Maidstone și nici nu mai voia să știe de ele. Dacă Tony pățea ceva, rămâneau doar ea și Nicola, legate una de alta, să aștepte și să spere.

Violet s-a pomenit brusc traversând încăperea. Și-a pus mâna pe brațul lui Tony și, îndulcindu-și glasul, i-a spus:

— Să ai grijă, Tony. Ai grijă de tine.

Iar el a părut să înțeleagă de data asta. Era un moment greu pentru amândoi — pentru Tony o trecere de la terapie intensivă la un stil de viață mai exuberant — și se aflau în asentiment o dată în viață.

— Du-te, Tony. Nicola și cu mine o să fim bine aici.

— Mulțumesc, Violet.

Tony a părăsit încăperea ca să-și continue pregătirile, lăsând-o pe Violet singură cu fiica ei. Scoțându-și tubul de ruj din geantă, Violet l-a trecut peste buzele Nicolei. Pentru o clipă, i-a crescut moralul, dar se simțea în continuare foarte tensionată. Avea senzația neplăcută că niște forțe pe care nu le putea controla se adunau laolaltă și se pregăteau să-i zguduie lumea din temelii.

38

În vreme ce echipa se strângea în sala de ședințe, Helen încerca să-și adune gândurile. Nu se mai simțise așa izolată în nicio altă investigație. Charlie ținea morțiș să se facă remarcată săltând-o pe McEwan pentru crime, iar Harwood părea hotărâtă s-o sprijine. Superioara ei refuza să dea credit convingerii tot mai puternice a lui Helen că se confruntau cu un criminal în serie. Harwood era o politiciană, o polițistă de protocol care nu avusese de-a face cu un asemenea individ până atunci. Helen, grație trecutului personal și pregătirii profesionale, avusese. Prin urmare, ea era cea care trebuia să preia conducerea și să dirijeze căutările echipei în direcția relevantă.

— Haideți să presupunem deocamdată, a început Helen, că ucigașa noastră *este* o prostituată și că-i omoară pe bărbații care plătesc pentru sex. Ceea ce s-a întâmplat nu este un accident — nu există nicio dovadă că ei ar fi încercat s-o violeze sau că a avut loc o luptă, ci i-a atras pe acești bărbați cu bună știință în locuri izolate, după care i-a omorât. E vorba de ceva premeditat, de o treabă planificată. N-avem niciun indiciu care să ne sugereze că ar lucra în echipă, deci suntem în căutarea unei persoane dereglate și periculoase în cel mai înalt grad, care a fost agresată sau violată probabil, care e posibil să aibă un istoric de tulburări mentale și care prezintă o aversiune majoră față de bărbați. Trebuie să controlăm spitalele, clinicile, adăposturile și hostelurile și să vedem dacă cineva care corespunde acestei descrieri s-a prezentat pe-acolo în ultimul an. Să căutăm, de asemenea, în baza de date HOLMES 2 dacă există cazuri recente și nerezolvate de viol sau agresiuni sexuale. Ceva trebuie s-o fi pus în mișcare. Indiferent cât ar fi de înclinată spre violență, ceva trebuie să fi declanșat această furie turbată. Să căutăm totodată și alte infracțiuni pe care ar fi putut *ea* să le comită — atacuri, înjunghieri — și să-și facă astfel încălzirea înainte de a trece la crimă. Agent Sanderson, poți te rog să te ocupi tu de asta?

— S-a făcut, șefa.

— Pe cine căutăm așadar? a continuat Helen. Cunoaște în mod cert locurile — Empress Road, Eling Great Marsh — deci probabil a activat în

ultimul timp ca prostituată. Greșelile de ortografie, atât în ceea ce privește cuvântul „Necuratu“ cât și adresa poștală a familiei Matthews, sugerează o posibilă educație precară și că ar putea chiar să fie dislexică, însă nu-i în niciun caz proastă. Nu lasă practic nicio urmă pe unde trece — legiștii au recoltat un fir de păr negru din mașina lui Reid, dar este sintetic, de la vreo perucă pesemne — și are curaj cu toptanul. A intrat și a ieșit de la Zenith Solutions fără s-o remarce nimeni. Doar cineva care consideră că are o misiune de îndeplinit își riscă libertatea în felul acesta. Cineva care vrea să dovedească ceva.

Echipa a rămas tăcută, sub impresia cuvintelor lui Helen.

— Prin urmare, ținta noastră primară o reprezintă prostituatele active în prezent sau în trecutul apropiat. Trebuie să verificăm la toate nivelurile — prostituatele de lux, escortele studente, imigrantele ilegal, drogatele care se vând în port —, dar să ne concentrăm pe segmentul de jos al pieței. Gusturile lui Matthews și Reid par să încline spre fete mai vulgare, sordide și ieftine. Trebuie să acoperim tot orașul, dar aș deplasa majoritatea efectivelor noastre în zona de nord. Bevois Valley, Portswood, Highfield, Hampton Park. Criminala noastră își agață clienții prin locuri unde nu există camere de supraveghere, dar am reușit să identificăm mașinile lui Matthews și Reid pe imaginile din trafic. Se pare că l-a cules pe Matthews pe Empress Road, iar pe Reid de undeva din apropierea parcului Common. Probabil că alege aceste locuri fiindcă sunt mai aproape de casa ei, pentru că le cunoaște și pentru că le consideră „sigure“. Să nu excludem nicio posibilitate, dar estimez că locuiește sau lucrează în partea de nord a orașului. Agenta McAndrew va coordona operațiunile noastre în această zonă.

— Am alcătuit deja o echipă, șefa, a răspuns agenta McAndrew, și am împărțit zona pe sectoare. Ieșim pe teren după-amiază.

— Următoarea întrebare este de ce i-a ales pe Matthews și Reid? Au fost aleși la întâmplare sau i-a selectat anume? E posibil ca ucigașa să-l fi remarcat pe Matthews și să-i fi aflat obiceiurile și preferințele. Dar Reid era mult mai tânăr și pare să fi fost relativ nou în branșă. Dacă într-adevăr l-a selectat *pe el anume*, trebuie s-o fi făcut prin mijloace mai subtile. Amândoi aveau soții și copii, ceea ce poate constitui un indiciu important, dar se mișcau în cercuri foarte diferite și se găseau în stadii foarte diferite în viețile lor de familie — Matthews avea patru copii mari deja, iar Reid o fetiță de câteva luni.

— Probabil că au dat de ea pe internet. În zilele noastre, dacă vrei o felație, cauți pe Google, nu? a intervenit Sanderson, stârnind chicoteli înăbușite.

— Se poate. Să cercetăm atunci amprentele digitale ale lui Reid și Matthews. Agent Grounds, ai putea tu să preiei această sarcină? Hai să vedem dacă tipii ăștia au fost ținte premeditate ori s-au nimerit pur și simplu în locul nepotrivit la ora nepotrivită. E lămurită toată lumea?

Helen s-a ridicat și s-a îndreptat din nou spre centrul de comandă. Era plină de energie și hotărâre — cu sentimentul unei misiuni de îndeplinit. Dar la intrarea în sală a încremenit brusc, iar proaspătul optimism i s-a evaporat într-o clipită. Cineva lăsase televizorul din colț să meargă, fără sonor, iar Helen a înșfăcat telecomanda și a dat volumul mai tare. Se derula buletinul de știri de la prânz pe BBC South. Graham Wilson, reporterul de serviciu, lua un interviu detaliat. Iar oaspetele său de azi din studio era Eileen Matthews.

Helen ardea de ciudă și de supărare, gonind spre locuința familiei Matthews. Pe Eileen o doborâse durerea — era de înțeles —, dar intervenția ei directă în anchetă risca să compromită totul. Îi intrase în cap că Alan nu avusese de-a face cu femei de moravuri ușoare și, convinsă că poliția se află pe o pistă greșită, luase hotărârea să demareze propria căutare a ucigașului soțului său. „Vă rog să mă ajutați să-l găsesc pe bărbatul care i-a făcut asta lui Alan“ era fraza pe care o repetase de mai multe ori de-a lungul interviului. Bărbat în sus, bărbat în jos. Cinci minute televizate la prânz asmuțiseră publicul pe urmele unui criminal inexistent.

Eileen se întorsese acasă de la studiourile TV cu puțin timp înainte de sosirea lui Helen. Arăta vizibil sleită de efortul de a vorbi în public despre moartea soțului și voia să-i trântească ușa în nas lui Helen, care însă era mult prea inflamată ca să permită așa ceva. N-a durat mult până să înceapă

ostilitățile.

— Ar fi trebuit să te consulți cu noi mai întâi, Eileen, o chestie ca asta poate stânjeni efectiv ancheta.

— Nu m-am consultat cu voi pentru că știam dinainte ce veți spune.

Eileen nu se căia deloc. Helen trebuia să facă mari eforturi ca să se stăpânească.

— Știu că tot ce s-a abătut asupra ta în ultimele zile te-a copleșit de durere și necaz și că-ți dorești cu disperare niște răspunsuri, dar nu așa se procedează. Dacă vrei dreptate pentru tine și pentru copii, trebuie să ne lași pe *noi* să ne ocupăm.

— Și să vă las să pângăriți memoria lui Alan? Să-i târâți familia în noroi?

— Eu nu-ți pot ascunde adevărul, Eileen, indiferent cât este de crud. Soțul tău avea de-a face cu prostituate și sunt convinsă că din cauza asta și-a găsit sfârșitul. L-a ucis o femeie — suntem 99% siguri de asta — și orice deturnare a atenției publicului într-o altă direcție riscă să-i permită acestei femei să lovească din nou. Oamenii trebuie să fie vigilenți, iar pentru asta noi trebuie să le dăm informația corectă. Înțelegi?

— Să lovească din nou?

Glasul lui Eileen suna mai puțin tăios acum. Helen ezita, nehotărâtă cât să dezvăluie.

— Un tânăr a fost ucis azi-noapte. Credem că aceeași persoană se face vinovată de ambele crime.

Eileen o privea fix.

— A fost găsit într-o zonă frecventată de prostituate...

— Nu.

— Îmi pare rău...

— Nu-ți voi permite să continui această... această campanie defăimătoare. Alan era un om bun. O persoană cucernică. Știu că mai avea câteodată probleme de sănătate... suferea de anumite infecții, dar multe dintre ele se pot contracta la piscină. Alan era un înotător pasionat...

— Pentru Dumnezeu, Eileen, avea gonoree. Nu te alegi cu așa ceva de la înot.

— NU! Mâine e înmormântarea lui și tu vii aici cu toate minciunile astea blestemate... NU! NU! NU!

Eileen țipa din toți rărunchii, acoperind-o pe Helen. Apoi s-au dezlănțuit lacrimile. Helen simțea un amalgam de emoții — compasiune, mânie, neîncredere. În tăcerea grea care s-a instalat, și-a rotit ochii prin cameră, înregistrând fotografiile de familie care păreau să confirme imaginea lui Eileen despre Alan. Era însăși întruchiparea capului de familie onest, jucând fotbal cu băieții lui, însoțindu-și mândru fiica, pe Carrie, la festivitatea de absolvire, dirijând corul bisericii sau ciocnind un pahar cu mireasa la propria nuntă odinioară. Dar totul nu era decât publicitate.

— Eileen, trebuie să colaborezi cu noi. Trebuie să vezi situația în ansamblu. Altfel vor pieri oameni nevinovați. Înțelegi?

Eileen n-a ridicat privirea din pământ, însă hohotele de plâns i s-au mai potolit.

— Nu vreau să te fac să suferi, dar trebuie să privești adevărul în față. Istoricul lui Alan de pe internet a arătat că era foarte interesat atât de pornografie, cât și de prostituate. Dacă nu cumva vreo altă persoană — tu sau băieții — a folosit acel calculator, atunci Alan este singurul care ar fi putut accesa acele site-uri.

Deoarece Eileen le spusese deja că Alan nu permitea nimănui să pătrundă în biroul lui, darămite să-i intre pe computer, Helen știa că vestea va avea efect.

— Acele site-uri n-au fost accesate din întâmplare. Le avea salvate... Am controlat și situația lui financiară.

Eileen nu mai scotea nicio vorbă acum.

— Administra un cont destinat reparațiilor la biserică. Acum doi ani, suma se ridica la câteva mii de lire. S-au dus aproape toți, extrași în tranșe de 200 de lire de-a lungul ultimelor optsprezece luni. Dar nu s-a desfășurat nicio lucrare la biserică. Am trimis acolo un ofițer care a discutat cu preotul. Știm că

Alan nu avea un venit foarte mare și se vede treaba că folosea banii bisericii ca să-și finanțeze activitățile.

Îndulcind tonul, Helen a adăugat:

— Îmi dau seama ce rătăcită te simți în clipa asta, dar singura modalitate ca tu și familia să puteți ieși din acest... coșmar este să priviți realitatea în ochi. N-ai să crezi, dar știu prin ce treci. Am trăit și eu lucruri îngrozitoare, am îndurat chinuri teribile și cea mai greșită reacție este să bagi capul în nisip. Pentru fetele și pentru băieții tăi, pentru tine, e nevoie să ții seama de ceea ce-ți spun. Să-l vezi pe Alan așa cum a fost — cu bune și cu rele — și să accepți situația. E foarte probabil ca biserica voastră să demareze o anchetă financiară proprie și sunt sigură că vom mai avea întrebări pentru tine. Nu luptându-te cu noi vei depăși momentul. Trebuie să ne ajuți, iar noi te vom susține la rândul nostru.

Eileen s-a uitat în cele din urmă la ea.

— Eu vreau s-o prind pe cea care l-a ucis pe Alan, a continuat Helen. Vreau asta și vreau să-ți pot oferi răspunsurile de care ai nevoie mai mult decât orice altceva. Dar n-o pot face dacă te războiești cu mine, Eileen. Hai să colaborăm, te rog.

Rugămintea lui Helen era onestă și venită din inimă. A urmat o lungă tăcere, apoi Eileen a privit-o.

— Te compătimesc, inspectore.

— Poftim?

— Te compătimesc fiindcă-ți lipsește *credința*.

Și a ieșit valvârtej din cameră fără să se uite înapoi. Helen a privit-o cum pleacă. Îi pierise mânia și nu mai simțea decât milă acum. Eileen crezuse orbește în Alan și nu avea să se împace niciodată cu ideea că mentorul ei, stânca ei, fusese doar un om de paie, de fapt.

39

Agenta Rebecca McAndrew ieșise pe teren doar de câteva ore, dar se simțea deja mânjită și descurajată. Abordase împreună cu oamenii ei bordelurile de lux mai întâi. Acestea se dovediseră a fi mult mai aglomerate decât își amintea. Recesiunea atrăsese tot mai multe femei înspre industria sexului, iar afluența bruscă de prostituate din Polonia și Bulgaria saturase piața. Competiția creștea, ceea ce însemna că prețurile scăzuseră. Era o lume tot mai câinoasă.

Trecuseră pe urmă la campusurile studențești, unde situația era deprimant de asemănătoare. Fiecare fată cu care stăteau de vorbă cunoștea cel puțin o colegă care să fi recurs la prostituție pentru a-și plăti studiile. Tindea să devină ceva tot mai banal, atâta vreme cât bursele dispăreau și studenții se chinuiau să-și finanțeze anii numeroși de facultate. Însă poveștile cu dependență de alcool și automutilări lăsau să se înțeleagă că acest nou fenomen nu era lipsit de urmări.

McAndrew și oamenii săi se aflau acum la clinica Claymore, un centru medical fără plată pus pe picioare de un grup de angajați ai sistemului național de sănătate și voluntari inimoși. Oricine se putea prezenta aici să primească tratament gratuit, numai că era situat într-o zonă rău famată, aveai de stat la coadă și trebuia să-ți supraveghezi permanent bunurile de valoare, astfel că-i atrăgea în general pe alcoolici și pe cei aflați într-o situație disperată. Multe dintre clientele centrului erau prostituate tinere — fete cu infecții, fete cu răni care trebuiau cusute în urma bătăilor încasate, fete care născuseră recent și care pur și simplu nu mai făceau față. Nu puteai rămâne de piatră văzând cu ce situații cumplite se confruntau.

Rebecca McAndrew blestema adesea orele lungi de program — nu avea niciun iubit de mai bine de doi ani, parțial din cauza turelor de noapte —, dar și-a dat seama că sacrificiile ei nici nu se comparau cu cele făcute de femeile care lucrau la Claymore. În ciuda epuizării și lipsei dureroase de fonduri, trudeau fără odihnă pentru binele acestor fete, fără să le judece sau să-și iasă

vreodată din fire. Erau niște sfinte moderne — chiar dacă nimeni nu le recunoștea ca atare.

În timp ce membrii echipei luau declarații și puneau întrebări, pe Rebecca a frapat-o un paradox. Într-o lume unde părea din ce în ce mai greu să legi relații semnificative — iubire, căsnicie, familie —, nu fusese niciodată mai simplu să găsești o companie plătită. Planeta era întoarsă pe dos, țara continua să se zbată în ghearele recesiunii, dar un lucru era cât se poate de clar.

Southamptonul înota în sex.

40

Străzile erau mohorâte, întocmai ca starea de spirit a lui Charlie. După ce o luase Helen la trei păzește, primul ei impuls fusese să-și predea legitimația și să fugă acasă. Dar o împiedicase ceva, iar acum își revenise și se rușina de propria-i fragilitate. La ce se așteptase? Helen nu vedea cu ochi buni întoarcerea ei, iar Charlie îi picase fix în plasă, periclitând din entuziasm investigația în cazul Sandrei McEwan.

Îi ardeau obrajii de rușine — ce se alesese de polițista talentată care fusese odată? — și rușinea o mâna acum înainte. După ce dăduse greș în prima tentativă de a o demasca pe ucigașa Alexiei, Charlie revenise la principiile de bază și bătea străzile în căutare de informații. Poate că în discuțiile cu fetele de pe stradă, care păreau să se afle în centrul războiului dintre McEwan și clanul Campbell, reușea să dea de vreun fir. Elevii se întorceau acasă. Abia trecuse de ora 16, dar începea deja să se întunece. Bezna insidioasă și apăsătoare la care iarna se pricepe de minune. Dispoziția lui Charlie a mai scăzut cu o treaptă.

Prostituatele care-și făceau veacul prin port s-au uitat cu dragă inimă la poza pe care le-o arăta Charlie, odată ce se lămuriseră că nu intenționa să le salte. Memoria le cam juca feste, dar una dintre fete, mai veche în branșă, a îndrumat-o în cele din urmă pe Charlie spre hotelul Liberty, o coșmelie jegoasă și părăginită care-și punea la dispoziție camerele nu cu ziua, ci mai degrabă cu ora. Charlie mai trecuse și altă dată pe-acolo și a simțit un gol în stomac la gândul că trebuie să se ducă din nou. Singurătatea și disperarea domneau în locul acela.

A apăsat butonul interfonului. O dată, de două, de trei ori, după care ușa s-a deschis, în sfârșit. I-a vârât sub nas legitimația mardeiașului polonez care o „întâmpinase". El i-a dat drumul înăuntru cu un mârâit și i-a întors spatele, apucând-o pe scări. Charlie știa că n-are să-i fie de niciun ajutor — era plătit să vadă tot, dar să nu spună nimic —, drept care și-a concentrat atenția asupra lucrătoarelor care își făceau apariția cu o regularitate impresionantă din spatele numeroaselor uși închise. Era o clădire cu etaje retrase, pe patru niveluri.

Rămâneai uluit dacă socoteai cam câtă copulație se producea noapte de noapte aici. Prezervativele folosite acopereau podeaua.

Charlie discuta cu o fată pe nume Denise, care nu avea mai mult de șaptesprezece ani. Era dependentă de droguri, ca și iubitul ei, și îi revenea ei sarcina să câștige banii necesari amândurora. De ce se vindeau aceste fete pe nimica toată? Aici era cel mai de jos punct al pieței — tipele mai de soi își desfășurau activitatea în nordul orașului. Prin port erai silită să faci orice pentru câteva lire, indiferent cât de jenant sau neplăcut.

Mulți gabori le tratau pe fete ca pe niște zdrențe, dar Charlie simțise mereu nevoia să le ajute. Deja se străduia s-o desprindă pe Denise de ibovnicul ei parazitar, îndrumând-o spre un adăpost pe care-l cunoștea, când deodată s-a dezlănțuit infernul.

Un urlet. Puternic, prelung și disperat. Pe urmă tropot de pași care coborau, uși trântite, iadul pe pământ. Charlie a sărit și s-a năpustit pe scară. A dat colțul și s-a ciocnit cap în cap cu o prostituată îngrozită. Pe moment a văzut stele verzi, dar urletele continuau, iar Charlie s-a adunat și a mers înainte, trecând pe lângă chipuri neliniștite, luptându-se să tragă aer în piept în timp ce urca scările. Ajunsă pe palierul de sus, a constatat surprinsă că avea cămașa pătată de sânge.

Urletele veneau din spatele ultimei uși de pe dreapta. Scoțându-și bastonul telescopic din toc, l-a desfăcut, gata de luptă. Dar imediat ce a intrat în cameră a constatat că nu avea nevoie de el. Bătălia se terminase și fusese pierdută deja. Într-un colț al încăperii, o prostituată adolescentă țipa fără încetare, împietrită de groază. În apropiere, pe patul îmbibat de sânge, zăcea un bărbat. Pieptul său despicat scotea la iveală inima care continua să pulseze.

Totul a căpătat sens dintr-odată. Charlie avea sânge pe cămașă pentru că se ciocnise cu ucigașa care părăsea scena celui mai recent atac. Stupefiată, Charlie a dat s-o ia la goană după ea, dar s-a oprit. Omul trăia încă.

Trebuia să ia urgent o decizie. S-a repezit la bărbat, scoțându-și haina și apăsându-i-o pe piept într-un efort de a opri sângerarea. Preluându-i capul în brațe, l-a îndemnat insistent să țină ochii deschiși și să vorbească cu ea. Charlie știa că ucigașa are un avans foarte mare și că scăpase probabil deja, astfel că șansa cea mai bună de a o identifica era să culeagă vreo informație de la victimă înainte să-și dea duhul.

— Cheamă salvarea! s-a răstit ea la fata care țipa, înainte să se ocupe din nou de bărbat.

Din gura bărbatului a țâșnit sângele. O burniță de stropi a ajuns pe fața lui Charlie.

— Poți să-mi spui cum te cheamă, iubitule?

Omul a bolborosit ceva nedeslușit.

— Salvarea e pe drum, o să fie totul bine.

Ochii lui începeau să se închidă.

— Poți să-mi spui cine ți-a făcut asta?

Bărbatul a deschis gura. Charlie s-a aplecat cu urechea la gura lui, ca să audă ce avea de zis.

— Cine te-a atacat? Îi știi numele?

Omul se chinuia să respire, dar intenționa să și spună ceva.

— Numele ei. Spune-mi, te rog, cum o cheamă.

Însă el n-a zis nimic. Charlie n-a mai prins decât ultima lui suflare. Criminala scăpase, iar Charlie rămăsese cu ultima ei victimă în brațe.

41

Helen pășea mânioasă pe stradă, prin fața hotelului Liberty, scormonind cu privirea pereții terasei dărăpănate în căutarea unor camere de supraveghere. Avuseseră noroc — Charlie dăduse efectiv nas în nas cu criminala — și, în urma depoziției sale coroborate cu firimiturile extrase de la prostituata poloneză care întrerupsese atacul, aveau cea mai bună descriere a suspectei de până în prezent. Era albă, de vreo douăzeci și ceva de ani, și înaltă, cu o statură peste medie, cu picioare lungi și musculoase. Purta haine de culoare închisă, probabil de piele, avea fața palidă, iar părul lung și negru era tuns cu breton. Însă nimeni nu-i văzuse chipul suficient de bine încât s-o poată descrie altfel decât în termeni generici. Individul care încasa banii de la fete era clar că nu-și dezlipea niciodată ochii de pe televizor suficient timp cât să vadă cu adevărat cine intra și ieșea din clădire. Celelalte lucrătoare au afirmat că nu era o obișnuită a locului — vreo două se intersectaseră cu ea în timp ce urca împreună cu clientul, dar își ținuse capul plecat, nu li se întâlniseră privirile și în afară de asta aveau și ele propriii lor clienți de care trebuia să se ocupe. Ce frustrant era să fii așa de aproape și totuși să ai doar atât de puțin! O captură de-a vreunei camere de supraveghere ar fi putut schimba însă totul, și Helen cerceta atent zidurile. În zonă infracțiunile erau atât de răspândite, încât lumea apela deseori la măsuri de siguranță suplimentare, dar căutarea ei n-a dat la iveală decât o singură cameră, cocoțată deasupra intrării unei jalnice prăvălii de spirtoase. Atârna flască de-a lungul zidului și se vedea că fusese vandalizată. Să fi fost opera puștanilor din cartier sau chiar ucigașa o scosese din uz? Oricum, nu prea folosea la nimic.

Întorcându-se la intrarea în hotel, Helen a zărit-o pe Charlie, îmbrăcată acum într-un costum de protecție și învelită cu o pătură. Hainele îi fuseseră luate pentru analiza de laborator și o însoțea o agentă în uniformă.

— Să-l sun eu pe Steve?

Charlie a ridicat capul și a dat cu ochii de Helen.

— Lloyd... Agentul Fortune a făcut-o deja.

— Bine. Du-te acasă, Charlie. Ai trecut printr-un șoc major și ai făcut tot ce se putea. Vorbim mai târziu.

Charlie a încuviințat din cap, încă amuțită de șoc. Helen i-a pus o mână încurajatoare pe umăr, apoi a trecut mai departe, nerăbdătoare să vadă ce le putea oferi scena crimei. Urcând pe scări până la ultimul etaj, s-a oprit să discute cu un grup de legiști adunați în jurul unei urme parțiale de talpă. Conturul unui toc și al unui vârf de pantof se imprimase cu sânge pe planșeul de lemn.

— E al ei? a întrebat Helen.

— Păi al lui Charlie nu este, deci...

— Puteți să deduceți mărimea?

Legistul a dat afirmativ din cap, iar Helen și-a continuat drumul. Aceste detalii se puteau dovedi surprinzător de însemnate. Se însuflețise pentru o clipă, dar buna dispoziție i s-a volatilizat îndată ce a dat ochii cu ochii de locul faptei. Era scăldat în sânge. Victima zăcea pe pat, cu mâinile și picioarele încă legate de scheletul metalic, cu pieptul desfăcut ca o cutie de conserve. Inima sa, care în urmă cu o jumătate de oră pompa din plin, se oprise acum. Helen s-a aplecat asupra cadavrului, atentă să nu-l atingă. Studiind rana, a constatat că țesutul din jurul inimii era intact. Se cunoștea că ucigașa fusese întreruptă înainte de a-și putea recolta trofeul. Helen s-a uitat o secundă la fața omului — fără să-l recunoască —, era schimonosită de durere.

S-a tras înapoi, să-i lase pe legiști să-și facă treaba. Pe lângă probele recoltate de pe cadavrul victimei, urmau să analizeze și o cutie de plastic Tupperware de dimensiune medie care zăcea pe podea. Acolo punea criminala inimile? O cutie Tupperware. Era un obiect atât de banal și de casnic, aproape că te umfla râsul. Ar fi putut fi achiziționată dintr-o sută de magazine din Southampton. Nu le rămânea decât să spere că ucigașa lăsase o fărâmă din identitatea ei înăuntru. Helen știa că nu prea putea să conteze pe asta — femeia aproape că nu făcuse niciun pas greșit deocamdată.

Studiind locul faptei, pe Helen o asaltau nenumărate întrebări. De ce această schimbare bruscă în modul de operare? Criminala se arătase până

acum extrem de prudentă — de ce să-și aducă cea mai recentă victimă într-un loc unde putea fi deranjată sau, și mai rău, identificată? Devenea mai neglijentă? Sau mușteriii se dovedeau mai greu de agățat? Se răspândise zvonul despre pericol? Clienții căutau protecție în locuri mai publice? Îl adusese aici pe timpul zilei, când știa că va fi lume prin preajmă. Să fi fost o persoană specială? Nu putea da de el decât la orele astea? Era o situație ciudată.

Helen știa sigur un lucru, și anume că ucigașa își va pierde capul acum. Fusese deranjată în plină activitate și fugise cu mâinile goale. Ba, și mai rău, se ciocnise de un polițist cu legitimația la vedere și scăpase doar printr-un noroc chior. Pesemne acum se temea că poliția dispune de o bună descriere a ei și poate și de probe judiciare. Experiența o învățase pe Helen că o astfel de spaimă îl putea determina pe criminal să reacționeze în două moduri. Ori să se dea la fund de-a binelea, ori să-și intensifice șirul crimelor. Care avea să fie opțiunea ei?

Rămânea de văzut.

42

Venise vremea să-și ia rămas-bun. Tony tot amânase momentul, dar se făcea deja târziu. A șovăit un moment în pragul camerei Nicolei, după care a intrat.

— Poți să ne lași o clipă, Anna?

Anna s-a întrerupt din lectura cu voce tare și a ridicat ochii din carte, luată prin surprindere de apariția lui Tony, după care și-a recăpătat siguranța.

— Desigur.

A ieșit discret. Tony s-a oprit, privindu-și soția întinsă în pat. Pleoapa ei dreaptă a tremurat — astfel își saluta Nicola soțul.

— Trebuie să plec acum, iubito. Anna va rămâne cu tine restul zilei și la noapte. O să vin să te văd dimineață, da? Putem să citim un pic din Dickens, dacă vrei. Anna zice că aproape ai terminat cartea.

Nicio reacție de la Nicola. Oare pricepuse vorbele lui? Sau era supărată și refuza să comunice? Tony s-a simțit din nou cuprins de remușcări.

— O să-i spun Annei că poate să-ți citească până târziu dacă vrei. Poți să dormi mâine mai mult. Întind și eu patul alături și ne cuibărim amândoi. Ca în vremurile bune.

Tony avea glasul gâtuit de emoție. De ce tărăgăna oare lucrurile, în loc să plece pur și simplu?

S-a aplecat să-și sărute soția pe frunte. A mai stat un pic și a sărutat-o din nou, de data aceasta pe buze. Fiindcă păreau uscate, chiar crăpate puțin, a scos balsamul din sertarul noptierei și i le-a uns cu blândețe.

— Te iubesc.

Tony s-a întors, a ieșit, iar peste treizeci de secunde ușa casei se închidea încet în urma lui.

A cotit după colț unde-și parcase automobilul nemarcat. Era un Vauxhall sedan, mașina preferată a comis-voiajorilor care băteau țara în lung și în lat. A deblocat ușile cu telecomanda. Aplecându-se să deschidă portiera, și-a văzut imaginea reflectată și a rămas puțin pe gânduri. Purta un costum cam boțit,

avea șuvițe cărunte vopsite și o pereche de ochelari de director. Era și nu era el. Imaginea unui om singur, obosit și nefericit. Conținea ceva mai mult adevăr, însă Tony nu voia să persiste asupra acestui gând. Avea de lucru.

Urcându-se în mașină, a pornit motorul și a demarat. Venise vremea să danseze cu diavolul.

43

„O cutră care ți-a furat inima."

Emilia Garanita sorbea titlul din ochi fără să-și ascundă plăcerea. O încânta mai ales jocul de cuvinte pe care-l găsise și pe care, la fel de încântat ca și ea, redactorul-șef îl trântise pe prima pagină. Avea să fie oare numărul cel mai bine vândut al *Evening News* din toate timpurile? Spera din tot sufletul să fie așa. Cu un pic de baftă, putea chiar să reprezinte pașaportul ei pentru presa națională.

Ziarele se aflau deja pe tarabe de vreo două ore. Veștile circulau cu repeziciune — mobilul îi suna fără încetare și fluxul de pe Twitter explodase pur și simplu. Nimic nu vinde un ziar mai bine ca un criminal în serie, iar Emilia era hotărâtă să profite la maximum. Articolele scrise anul trecut despre seria de crime a lui Marianne îi aduseseră celebritatea pe plan local, dar din cauza blocajului instituit de Grace ajunsese prea târziu la miezul poveștii. Nu avea să mai repete greșeala.

Emilia își înfrâna cu greu speranța vinovată că ucigașa n-o să fie prinsă prea curând. Știa că nu se cade să gândească astfel, dar la drept vorbind se bucura că Grace are parte de zile fripte, că ucigașa părea să lovească după bunul ei plac, fără să lase vreo urmă, și cum naiba să simți vreo compasiune sinceră pentru victime? Erau niște bărbați tipici — ipocriți, mincinoși, mânați de pofte animalice. Deja se vedea din mesajele postate pe forumul ziarului și pe Twitter că publicul larg considera că oamenii aceștia nu primiseră decât ceea ce meritau. Veacuri la rând prostituatele fuseseră victimele anonime ale brutalității masculine — era așa de rău că se schimbase foaia acum? „Așa te vreau, fata mea", a încurajat-o Emilia în gând, stăpânindu-și un zâmbet.

Nu exista decât un singur nor pe bolta senină, iar acela era eșecul Emiliei de a o intervieva pe văduva lui Christopher Reid, Jessica. Sunase și trecuse pe-acolo în repetate rânduri, dar ofițerul de contact cunoștea bine tacticile Emiliei și o ușuise de fiecare dată. Ea revenise ulterior, strecurând o ofertă financiară pe sub ușă, însoțită de un bilețel în care arăta ce bine ar prinde banii respectivi

de-a lungul lunilor grele care urmau și făgăduind un reportaj plin de înțelegere, dar deocamdată nu primise niciun răspuns și se îndoia că va mai primi. Grace urma s-o țină pe Jessica departe de ochii publicului câtă vreme criminala se afla în libertate. Totuși, Emilia depășise obstacole mai mari decât acesta, trebuia doar să fie ingenioasă. Se găseau mereu soluții alternative.

Redacția începea să se golească. Emilia nu prea mai avea motive să stea — elogiile și lingușelile primite mai devreme încetaseră odată cu plecarea colegilor. Luându-și poșeta și haina, Emilia s-a îndreptat către lifturi. Se deschisese pe malul mării un nou bar pe care voia să-l viziteze de ceva vreme, iar acum părea să fi venit exact momentul potrivit.

Abia ieșise din redacție când i-a sunat telefonul. Era unul dintre credincioșii ei polițiști în uniformă, care se dovedise o sursă valoroasă de informații de-a lungul ultimelor luni. Ascultându-l cum povestea gâtuit de emoție, pe fața Emiliei a apărut un zâmbet larg. O nouă crimă, iar de data asta era implicat un chip cunoscut: agenta Charlie Brooks. Făcând stânga împrejur, Emilia s-a întors direct în birou.

Povestea asta devenea tot mai grozavă.

44

— Doarme acum. N-o poți vedea.

Steve nu se pricepea să mintă, dar Helen nu l-a contrazis. În ochii lui se citea o furie autentică și Helen a avut grijă să nu-l provoace.

— Am ceva important de discutat cu ea, poți s-o rogi să mă sune când se trezește?

— Nu te lași deloc, zău așa, a spus Steve, râzând amar.

— Trebuie să-mi fac datoria, Steve. Nu încerc să te zgândăr pe tine sau s-o deranjez pe Charlie, dar trebuie să-mi fac datoria și n-o să las relațiile de prietenie personale să-mi stea în cale.

— Relațiile de prietenie? Asta-i gluma anului. Mă îndoiesc că ești capabilă de prietenie.

— N-am venit aici să mă cert cu tine...

— Nu-ți pasă decât de tine, și de nimeni altcineva, așa-i? Atâta vreme cât obții ce-ți do...

— DESTUL!

S-au întors amândoi și au văzut-o pe Charlie apropiindu-se. Nu fusese în pat, ci doar trăgea cu urechea din sufragerie, după cum bănuise Helen de la bun început. O umbră de mânie a trecut peste chipul lui Steve, jenat că minciuna lui fusese dată în vileag, după care și-a revenit și s-a grăbit spre Charlie. Ea rămăsese însă cu privirea țintă la Helen.

— Hai înăuntru mai bine.

— Gândește-te, Charlie. Nu-ți amintești și altceva? Trăsăturile? Mirosul? Expresia de pe chipul ei?

— Nu, ți-am zis deja.

— A spus ceva când s-a ciocnit de tine? Ai sesizat vreun accent oarecare?

Charlie a închis ochii, plonjând fără pic de chef înapoi în trecut.

— Nu. A scos doar un soi de icnet.

— Icnet?

— Mda, i s-a tăiat respirația...

Lui Charlie i-a cam pierit glasul, sesizând iritarea și dezamăgirea lui Helen. Prostituata poloneză care greșise camera și perturbase atacul vorbea o engleză foarte stricată și se temea de polițiști. Descrierea pe care o făcuse criminalei era foarte simplistă, de aceea o presa Helen pe Charlie acum, doar-doar o sări iepurele de undeva. Vreun amănunt pe jumătate uitat le putea oferi breșa de care aveau nevoie cu disperare.

— Bine, hai s-o lăsăm baltă deocamdată. Ești frântă de oboseală, evident, a spus Helen ridicându-se de pe scaun. Poate că se mai limpezesc lucrurile mâine, după ce tragi un pui de somn.

Aproape ajunsese la ușă când Charlie a zis:

— Uite.

Helen s-a întors și a văzut-o cum îi întindea legitimația.

— Ai avut dreptate.

— Ce vrei să spui?

— Nu pot să fac asta. Credeam că pot, dar nu pot.

— Charlie, nu trebuie să te pripești...

— Azi mi-a murit în brațe un om, a strigat Charlie, cu voce tremurândă. A murit chiar sub ochii mei și a trebuit să-mi clătesc obrazul și părul cu sângele lui. A trebuit să mă spăl de sângele lui de pe...

A izbucnit în hohote zguduitoare de plâns, hohote care-i tăiau respirația. Și-a îngropat fața în mâini, refuzând s-o privească pe Helen. Legitimația ei rămăsese pe măsuța de cafea, acolo unde o aruncase.

Așa, deci. Lui Helen nu-i mai rămânea decât s-o ia. Își dorise să scape de Charlie, dar acum, la un pas de victorie, Helen se rușina de egoismul și de lașitatea ei. Cu ce drept o respingea pe Charlie, condamnând-o la amărăciune și regret perpetuu? Ea trebuia să-i ajute pe oameni. Să-i salveze, nu să-i osândească.

— Iartă-mă, Charlie.

Suspinele lui Charlie au încetat o clipă, după care au continuat mai înăbușit. Helen a luat loc lângă ea.

— Am fost o nemernică. Și-mi pare rău. Este... eu sunt de vină, nu tu... Marianne continuă să trăiască în mine, în sângele meu. Nu pot scăpa de ea. Sau de Mark. Sau de tine. De ziua aceea. Am țipat și-am urlat, am fugit unde-am văzut cu ochii, cu speranța că mă voi putea descotorosi de amintiri dacă dau totul și pe toți la o parte. Am vrut să te dau la o parte pe tine. O dovadă de cruzime și egoism din partea mea. Îmi pare sincer rău, Charlie.

Charlie a ridicat privirea spre ea, cu ochii înlăcrimați.

— Știam cum te simți, dar nu ți-am întins o mână de ajutor. Te-am lovit când erai la pământ, iar asta-i de neiertat. Dar aș vrea să mă ierți dacă poți. N-a fost niciun moment vina ta.

Helen s-a oprit puțin înainte de a continua:

— Dacă vrei să te desprinzi, să-ți vezi de familie, să faci ce fac toți oamenii normali, eu nu-ți voi sta în cale. Voi avea grijă să primești tot ce-ți trebuie ca s-o poți lua de la capăt. Dar dacă te răzgândești, vreau să vii înapoi... am nevoie de tine.

Charlie se oprise din plâns, dar refuza în continuare să ridice capul.

— Suntem pe urmele unei criminale în serie, Charlie. N-am mai spus-o până acum cu glas tare, pentru că aș fi vrut să nu fie adevărat. Și n-aș fi crezut că e posibil să se întâmple din nou. Dar este. Și deocamdată... n-o pot opri.

I-a tremurat puțin vocea până să-și revină. Când a deschis gura din nou, vocea îi era fermă, dar potolită.

— N-o pot opri.

Helen a plecat la scurt timp după ce vorbise prea mult și totuși nu suficient. Nu reușise să fie șefă, polițistă sau prietenă bună. Oare era prea târziu să mai salveze ceva dintre ruine? Îl pierduse pe Mark și ar fi fost o mare prostie s-o piardă și pe Charlie. Dar poate că era prea puțin și prea târziu. Poate că era sortită acum să se confrunte de una singură cu această criminală. Nu era deloc convinsă că va câștiga bătălia, însă era hotărâtă să lupte.

De ce nu i-l ascunsese? Doar era sarcina ei să pareze toată mizeria cu care o asalta lumea și s-o țină la adăpost. În loc să-și facă datoria, fiind ocupată să se joace cu Sally, Alison nu auzise clănțănitul fantei de scrisori și ziarul care ateriza pe preș. Și astfel ajunsese la Jessica.

„O cutră care ți-a furat inima." Jessica a scăpat ziarul din mâini de parcă frigea și a luat-o la fugă pe scări. I se învârtea capul când a ajuns la etaj, și toată grozăvia situației părea că i se îndeasă din nou pe gâtlej. I s-a făcut greață și a simțit că se sufocă. Împleticindu-se spre baie, simțea voma cum suie. A dat buzna înăuntru și a vomitat în cadă, cu stomacul contractându-i-se iar și iar. Într-un târziu a terminat, dar i se scursese toată vlaga. S-a ghemuit pe covorașul din baie, cu capul în mâini.

Voia să moară. Era absolut cumplit. Încetase să-l mai urască pe Christopher pentru trădare și pentru prostie, iar în prezent îi ducea dorul și îl voia înapoi cu fervoare. Asta era partea ușoară. Celelalte chestii nu-i ieșeau însă din cap. Moartea lui violentă, faptul că nu-l putea înmormânta deocamdată, că inima... biata lui inimă... se afla undeva într-o pungă sigilată...

Jessicăi i-a venit să verse din nou, dar nu mai avea nimic în stomac și a rămas locului, eșuată pe pardoseală.

De ce era așa de crudă lumea? Se așteptase la tărăboi și la lipsă de înțelegere din partea propriei familii — și avusese parte de ele din plin —, dar ceilalți? Poliția o sfătuise să nu-și acceseze e-mailurile sau contul de Twitter, dar cum să duci o astfel de viață? Acum își dorea să le fi urmat sfatul. La doar câteva minute după ce explodase știrea în presă, trolii trecuseră la treabă. Prin e-mailuri adresate ei direct, cu postări pe forumuri, împroșcându-și în toate părțile ura. Christopher meritase să fie ucis. Jessica era o știoarfă frigidă care-și dusese bărbatul la moarte. Christopher era un pervers infectat cu SIDA care avea să ardă în flăcările iadului. Fiica lor avea sifilis și urma să orbească.

Polițiștii o asiguraseră că-i sunt alături, că o protejează.Dar pe cine-și închipuiau că prostesc? Nu mai exista nici pic de milă și de bunătate pe lume. Numai vulturi care ciuguleau din măruntaie, hrănindu-se cu jale și durere.

Jessica fusese mereu optimistă, dar acum își dădea seama de naivitatea ei.

Un zgomot puternic la parter. Sally care zdrăngănea la xilofon. Urmat de râsul copilei, care și-a continuat melodia. Parcă fetița ei trăia într-un univers paralel — un tărâm unde fericirea și inocența continuau să existe. Jessica simțea nevoia să încuie ușa și să-și astupe urechile, însă n-a făcut-o. Acum nu-i mai rămăsese decât acest univers paralel, care putea constitui salvarea ei. În orele însingurate ale nopții, Jessica își dorea moartea, dar înțelesese acum că trebuia să trăiască. Trebuia să-și înghită suferința și s-o crească pe Sally, să fie încrezătoare și să se bucure de viață.

Viața ei se încheiase, dar a lui Sally abia începea. Și asta trebuia s-o susțină pe Jessica deocamdată.

Christopher Reid zăcea pe masa de autopsie, fixând cu ochii lui sticloși plăcile murdare ale tavanului. Niciuna dintre victimele ucigașei nu-și meritase soarta, dar Helen avea sentimentul că Christopher o meritase chiar mai puțin decât Matthews. Matthews fusese un ipocrit scârbos căruia îi plăcea să domine femeile. Însă Reid era doar un tip care ducea lipsa sexului. De ce nu discutase cu soția lui? Să fi găsit împreună o cale de a se apropia din nou unul de altul în loc să recurgă la a plăti pentru sex. Își considera soția prea pudică sau neprihănită? Din experiență, Helen știa că femeile posedă o imaginație sexuală la fel de bogată ca bărbații dacă li se dă ocazia să se exprime. Oare simpla neputință de a comunica îl condamnase pe Christopher la o moarte respingătoare?

— Tipul seamănă cu prima voastră victimă, dar este în același timp diferit, a declarat Jim Grieves venind spre targa pe rotile. L-a adormit cu cloroform, administrat cu un soi de cârpă îmbibată. Legiștii ar putea să-ți dea mai multe informații. Nu există urme de constrângere în acest caz și niciun detaliu care să sugereze că i s-ar fi pus vreo glugă.

— Deci se simțea probabil confortabil în prezența ei.

— Asta rămâne să decizi tu, a continuat Grieves, ridicând din umeri. Eu pot doar afirma că „operația“ a fost mai izbutită de această dată și că pesemne gagica se perfecționează și nu mai trebuie să se bazeze la fel de mult pe forța brută, nici atunci când inițiază atacul și nici când trece la mutilare.

Helen a încuviințat din cap.

— Cauza morții?

— Păi a fost scos din luptă în mașină, dar omorât în șanț. Prea mult sânge ca să-l fi ucis în altă parte. Moartea a venit printr-o singură tăietură de cuțit care i-a secționat artera carotidă.

— O singură tăietură?

— Mda. N-a pierdut mai mult timp cu el decât era strict necesar. Inima a fost extrasă relativ curat, chiar dacă ea a demarat procedura probabil când el încă nu-și dăduse complet duhul.

Helen a închis ochii — groaznica imagine i s-a întipărit în creier și nu se mai urnea de-acolo. A așteptat ca Jim să continue, dar el n-a mai spus nimic. Când a deschis ochii, a văzut îndată de ce se oprise.

Inspectoarea-șefă Ceri Harwood se afla lângă ei.

Grieves s-a scuzat și a plecat — nu-i plăceau femeile cu capsa pusă. Harwood clocotea, iar Helen s-a pregătit să pareze atacul.

— Ai văzut ziarul? a întrebat Harwood, trântind pe masă pagina de titlu cu „O cutră care ți-a furat inima“.

— Da, a zis Helen cu naturalețe. L-am luat când am venit încoace.

— A trebuit să cer întăriri de la poliția din West Sussex — oamenii noștri de la relații cu presa nu mai fac față interesului suscitat de titlul ăsta tâmpit. Și nu-i vorba doar de publicațiile din Marea Britanie — ne-au sunat din Franța, din Olanda, până și de la mama dracului din Brazilia. Cine se ocupa de Angie? Cum a ajuns acolo Garanita?

— Ofițerul de contact a discutat cu ea, dar nu era victima unei infracțiuni și nu aveam nicio justificare să deleg acolo un agent în uniformă, acum când se întâmplă atâtea...

— Ce i-ai spus Garanitei? Te citează direct.

— Nimic special. I-am prezentat elementele principale și i-am promis colaborarea noastră, așa cum ați cerut.

— I-ai spus că suntem pe urmele unui criminal în serie? Ai folosit acest termen?

— Nu.

— Ei bine, Garanita l-a folosit, fir-ar a dracului de treabă! Numai despre asta vor toți să vorbească mai nou. O prostituată care-și ucide clienții. Răzbunare pentru Spintecător. Doar tâmpenii din astea.

— Nu-i prea plăcut. Dar ăsta este adevărul, doamnă.

Harwood i-a aruncat o privire iscoditoare.

— Ai eliminat-o pe Sandra McEwan de pe lista suspecților?

— Da.

— Și ce putem să le dăm atunci?

— Cui să dăm?

— Nu te preface că nu pricepi, Helen. Presei. Ce dracu' putem să dăm presei?

— Păi avem o descriere parțială pe care putem s-o dăm publicității. Și cred că trebuie făcut un apel direct la potențialii clienți să nu umble pe străzi. Aș fi fericită să...

— Și să riscăm ca tipa să se dea la fund?

— E vorba să salvăm vieți. N-avem încotro. Au murit trei oameni deja.

— Deci n-avem nimic să le dăm?

Mânia lui Harwood era cât se poate de evidentă acum.

— Păi, avem o mulțime de piste pe care le cercetăm, însă nu cred că o astfel de deschidere față de presă ne va fi de vreun folos și, cu tot respectul, a continuat Helen fără să se lase întreruptă de Harwood, nu cred că presa trebuie să ne dicteze nouă agenda.

— Maturizează-te, Helen, a venit replica nimicitoare a lui Harwood. Și să nu cutezi să-mi mai spui vreodată „cu tot respectul". Pot să-ți iau cazul ăsta cât ai zice pește.

— Numai că așa ceva n-ar da prea bine în ziare, nu-i așa? a ripostat Helen. Eu sunt polițistă, doamnă, nu specialistă în relații publice. Urmăresc piste și vânez criminali. *Prind* criminali. Așa ceva nu se face pe bază de protocol, de relații sau intrigi politice. Se face culegând informații, asumându-ți riscuri și muncind pe rupte.

— Și această discuție îți irosește timpul valoros? a replicat Harwood, provocând-o pe Helen să-i dea dreptate.

— Aș vrea să mă întorc la treabă acum, a fost tot ce-a avut ea de spus.

Helen a plecat curând după aceea, revenind în viteză pe motocicletă la Southampton Central. Îi era necaz că deschisese un nou front în acest război, dar nu avea de ales. Ce urma să se întâmple în continuare era greu de estimat. Un singur lucru era clar: nu mai avea în Harwood o prietenă, ci un dușman.

47

În cele din urmă, a mușcat nada. Tony se plimbase cu mașina pe străzi ore în șir, acomodându-se treptat cu noua sa identitate de om de afaceri singuratic aflat în căutare de sex. Colindase prin Bevois în lung și în lat, dar străzile erau ciudat de liniștite. Era o noapte de marți — foarte departe de ziua de leafă —, și totuși se așteptase să vadă mai multă mișcare.

Încercase pe Empress Road, dar pe-acolo bătea vântul. Prea multă forfotă polițienească prin zonă în ultima vreme pentru un comerț nocturn palpitant. S-a avântat atunci un pic mai spre nord, prin Portswood. Situația părea mai promițătoare, însă fetele care băgau capul pe geamul mașinii nu corespundeau semnalmentelor. Ba mulatre, ba poloneze, prea scunde, prea grase, prea bătrâne, prea androgine. Descrierea criminalei nu conținea prea multe detalii, dar le elimina din calcul pe mai toate aceste fete. Când a încheiat negocierile și a demarat în viteză, s-a ales cu un purcoi de insulte.

Exasperat, a luat-o spre sud, către docuri. Absența oricărui progres îl enerva și-l făcea să respire ușurat deopotrivă. Voia să dea de fata asta, voia să pună capăt poveștii, și totuși inima i se zbătea în piept, vădindu-i teama și neliniștea. Presupusese că va fi capabil să-i facă față, dar cum putea fi sigur de asta? Criminala era organizată, nemiloasă și brutală. Dacă-l răzbea?

Tony și-a alungat gândul din minte. Trebuia să rămână concentrat pe misiune. Parcurgând străzile lăturalnice din zona docurilor vestice, se uita întruna în toate părțile după semne de activitate. Fetele care lucrau aici erau cele mai ocupate, servind un șuvoi neîntrerupt de mușterii de pe vasele de croazieră și de la șantierul naval. Se mai ivea câte o prostituată când și când, dar el își putea da seama de la distanță că nu corespundea semnalmentelor.

Și apoi, deodată, a văzut-o. Se plimba în sus și în jos pe strada pustie, iar atunci când a redus viteza și s-a apropiat de ea, Tony a sesizat că era agitată și abătută. Din instinct i-a venit să apese pedala de accelerație, de parcă ceva îl îndemna să fugă de această femeie, dar rațiunea a prevalat și el a oprit motorul.

— La lucru? i-a strigat, cu o voce indiferentă.

Fata a tresărit, luată prin surprindere, ca și când nu auzise mașina apropiindu-se. Purta niște colanți negri care-i scoteau în evidență picioarele lungi și musculoase. Partea de sus a corpului era înfășurată într-o haină militară care părea prea mare pentru ea și nu se potrivea cu restul ținutei — să fi fost de furat? Figura ei însă era remarcabilă — ochi închiși la culoare, nas puternic și buze cărnoase. Recăpătându-și stăpânirea de sine, ea l-a studiat — făcându-și niște calcule mentale —, după care a venit încet și cu grijă spre el.

— Ce cauți? l-a întrebat.

— Companie.

— Ce fel de companie?

— Nimic ieșit din comun.

— O oră sau toată noaptea?

— Doar o oră, te rog.

Lui Tony i-a venit să-și muște limba. Ce mușteriu vorbește cu „te rog"?

Fata și-a mijit ochii, încercând probabil să-și dea seama dacă el era într-adevăr așa de ageamiu precum se arăta.

— Cincizeci de lire.

Tony a dat din cap și, fără să aștepte vreo invitație, fata a deschis portiera și s-a suit pe scaunul de alături. El a băgat în viteza întâi și au pornit.

— Eu sunt Samantha, a zis ea deodată.

— Peter, a spus Tony.

— E numele tău real, Peter? a parat ea.

— Nu.

Fata a chicotit.

— Însurat, nu? l-a întrebat ea.

— Mda.

— Bănuiam.

Conversația se încheiase. Ea i-a spus unde să meargă și mașina s-a pierdut în noapte.

48

Centrul de comandă forfotea de activitate când Helen a sosit. Era abia ora 6.30 dimineața, dar ea le ceruse să înceapă devreme și echipa n-o dezamăgise. În timp ce se înghesuiau în sala de ședințe, Helen a fost surprinsă s-o vadă pe Charlie printre ei. Cele două femei s-au privit — un salut grăbit și tăcut. Charlie se hotărâse. Cu ce preț? s-a întrebat Helen.

— Un lucru este clar așadar, a început Helen. E vorba despre o demascare. Criminala vrea să-și facă victimele de *rușine*, vrea să le expună oprobriului public, să-și exprime dezgustul față de ele. Când scoți inimi și le trimiți acasă, în cazul lui Alan Matthews, sau la serviciu, în al lui Christopher Reid, poți fi sigur că se va lăsa cu *tămbălău*. Și după articolul principal din ultimul *Evening News* putem presupune că ucigașa a primit ce-și dorea. Viețile particulare ale victimelor sale vor fi scotocite de-a fir a păr. S-au întrecut pe sine cu Alan Matthews — un membru în consiliul bisericii baptiste locale, cu o propensiune pentru relații sexuale nesănătoase — și în prezent procedează la fel cu Christopher Reid — secretele tainice ale unui cap de familie ireproșabil și așa mai departe. Avem de-a face deci cu o demascare. E ceva *personal*.

— Să înțelegem atunci că-i cunoștea? a intervenit agentul Fortune.

— Tot ce-i posibil, cu toate că nu există vreo dovadă că ar fi apelat la serviciile ei mai de mult. Acestea fiind spuse, agentul Grounds și echipa lui au descoperit ceva interesant. Andrew?

— Am găsit o legătură concretă între cele două victime, a anunțat agentul Grounds. Frecventau amândoi un forum numit Târfest.

S-a strâmbat puțin pronunțând numele după care a continuat repede.

— În principiu este vorba despre un forum unde localnicii care au apelat la prostituate își împărtășesc experiențele. Discută despre cum poți să dai de anumite fete, cum le cheamă, ce tarife percep. Le clasifică după mărimea sânilor, priceperea în materie de sex, cât de strâmt au... vaginul, și lista continuă.

Agentul Grounds părea bucuros că trecuse de acest prim hop. Era

căsătorit, avea trei copii și nu se prea simțea în largul lui împărtășind asemenea detalii colegelor sale mai tinere.

— Matthews și-a adus acolo contribuția, cu pseudonimul „Babanu". Reid n-a scris recenzii, dar a discutat cu alți bărbați de pe forum, sub numele „SoiRău". Forumul are o istorie lungă și încă mai facem săpături, dar se pare că alți bărbați au povestit recent despre o fată nouă care te lasă să-i faci „orice".

Grounds s-a uitat în jur la marea de chipuri abătute. Era o pistă promițătoare, dar un rechizitoriu trist al ființei umane. Sesizând o scădere a moralului, Helen a preluat ștafeta.

— Am primit și niște informații din partea legiștilor care au recoltat probe de la scena crimei. Sângele prelevat de pe hainele lui Charlie — capetele s-au întors către Charlie — aparținea victimei cu numărul trei. Potrivit actelor din portofel, se numea Gareth Hill. Verificăm și paraverificăm acest lucru înainte de a-i contacta familia și vă voi confirma imediat ce am certitudinea. Sângele nu ne-a fost așadar de folos, dar s-au recuperat de la fața locului niște eșantioane care bănuim că sunt ADN-ul criminalei. Legiștii le-au prelevat aseară târziu.

Un freamăt a străbătut încăperea.

— Nu se potrivesc cu nimic din bazele noastre de date, însă e prima probă palpabilă de care dispunem și ar putea fi crucială pentru obținerea unei condamnări. La fel de important, ne dezvăluie câte ceva despre fata noastră. ADN-ul a fost găsit în saliva de pe fața victimei, depusă într-o serie de straturi subțiri succesive. Deci nu l-a scuipat ea intenționat și n-a fost nicio excreție accidentală de salivă produsă atunci când îl tranșa. Dispunerea stropilor sugerează că ea îi vorbea sau mai degrabă striga la el, judecând după cantitatea de salivă și după modul de răspândire. Îl înjura în timp ce-i lua viața? Spunându-i exact ce credea despre el? Posibil. Ce deducem din faptul că nicio urmă de salivă nu s-a găsit pe primele două victime?

— Că la celelalte omoruri a acționat mai în pripă? Că n-a avut atâta timp de distracție? a intervenit Charlie.

— Da. Sau că și-a curățat celelalte victime. Există niște urme de soluție de curățare pe bază de alcool pe fețele lor — încă nu suntem siguri dacă era ceva ce foloseau ei în mod obișnuit sau modul femeii de a distruge probele. Dacă cea de a doua variantă este corectă, reiese că ucigașa noastră posedă o anumită iscusință și în același timp o ură profundă și concretă față de victimele sale.

Un nou elan părea să însuflețească echipa — lucrurile duceau în sfârșit undeva. Helen s-a folosit de această energie.

— Vom urma toate aceste piste ale anchetei, dar aș vrea totodată să privim și dintr-o altă perspectivă. Dacă-i urăște pe acești bărbați și vrea să-i demaște, va dori pesemne să-și savureze triumful. Am solicitat întăriri ca să putem ține sub observație familiile victimelor, în caz că ea își va face apariția. Vreau supraveghere la înmormântări, la domiciliile lor, la locurile de muncă — l-am însărcinat pe agentul Fortune cu această operațiune deocamdată. De asemenea, ați remarcat, fără îndoială, absența sergentului Bridges. Lui i s-a repartizat o misiune sub acoperire pe care o coordonez chiar eu și pentru moment nu trebuie să știți mai mult. Dacă va deveni relevantă pentru cercetările noastre, veți fi informați. Dar până una-alta presupuneți că el nu există — agenta Brooks îi va prelua atribuțiunile temporar.

Toate privirile s-au rotit din nou către Charlie, pe care Helen o promovase brusc, chiar dacă numai provizoriu. Aveau să fie oare de acord cu această decizie sau le va displăcea? Charlie a rămas cu ochii ațintiți drept înainte.

— Și un ultim lucru — o vom zgâlțâi nițel pe-această ucigașă. Probabil că e deja destul de buimăcită în urma semieșecului și vreau să strângem și mai tare plasa. Voi da de știre presei că avem ADN-ul ei și că nu mai este decât o chestiune de timp până la identificare. Vreau s-o scoatem din pepeni, s-o facem să devină neatentă.

Helen s-a oprit o clipă, după care a concluzionat:

— E timpul să mutăm lupta pe teritoriul inamicului.

49

Cafeneaua Nero era ticsită de lume și chiar din acest motiv o și alesese Helen. Se afla pe o arteră principală a cartierului elegant Shirley. La o distanță uriașă de bordelurile abjecte și de străzile prost luminate pe unde-și făceau veacul lucrătoarele sexuale din Southampton.

Helen s-a bucurat să vadă că Tony sosise și o aștepta, ascuns într-un separeu din fund, după cum stabiliseră.

— Ce mai faci, Tony?

Arăta cam vlăguit, dar ciudat de bine dispus.

— Sunt bine. Sunt chiar... bine.

— Bun așa. Acesta va fi deci locul nostru regulat de raport. Vom stabili întâlnirile prin SMS și ne vom întâlni doar aici. Trebuie să-ți spun de la bun început că, dacă vei simți vreodată că nu merge treaba sau că urmărind această pistă îți pui viața în primejdie, ești liber să mă suni și să te retragi imediat. Siguranța ta este prioritatea mea.

— Știu lecția, șefa, și nu trebuie s-o luăm așa în tragic. E chiar în regulă. Am cam făcut pe mine azi-noapte, dar s-a terminat cu bine. Ba chiar am impresia că s-ar putea să fi aflat ceva.

— Povestește-mi.

— Păi, inițial n-am prea avut noroc. Am tot bătut străzile din Bevois, Portswood și Merry Oak fără niciun succes după care m-am îndreptat spre sud, pe la docuri, și am agățat acolo o tipă. Samantha. Douăzeci și ceva de ani, dar cu vechime pe străzi.

Helen îl urmărea cu toată atenția acum.

— Ne-am dus la un hotel pe care-l știa ea. I-am spus că mie-mi place să privesc, așa că am lăsat-o să-și facă numărul și pe urmă am tras-o de limbă în timp ce o conduceam acasă. Inițial s-a arătat reticentă, dar evident că auzise zvonurile despre o fată care-și hăcuiește clienții. Ea nu știe nimic, dar există o altă tipă care lucrează din când în când pe la docuri și care a vorbit. Pasămite ar fi văzut-o pe gagică. Se pare că e căutată pentru niște chestii, și prin urmare nu-i dispusă să iasă la înaintare, dar dacă aș ajunge la ea, atunci...

Inima lui Helen bătea mai repede, dar ea și-a stăpânit emoția.

— Bine, mergi pe firul ăsta. Dar ai mare grijă, Tony. Ar putea fi o capcană — n-avem cum să știm în ce fel poate profita cineva de o astfel de situație. Sună promițător însă.

Helen nu și-a putut stăpâni un zâmbet discret, la care Tony i-a răspuns cu aceeași monedă.

— Oricum, du-te acasă și culcă-te puțin. O meriți.

— Mulțumesc, șefa.

— Apropo, ce mai face Nicola?

— E bine. O luăm ușor, pas cu pas.

Helen a încuviințat din cap. Ținea la Tony și-l respecta pentru atenția și răbdarea cu care își îngrijea soția. Trebuie să fie greu să duci o viață pe care nu ți-ai dorit-o niciodată, atunci când viața plănuită ți-a fost smulsă așa de brutal. Era un om bun, și Helen spera că le va fi bine.

Plecând pe jos de la cafenea, Helen pășea cu vioiciune. Drumul pe care-l urmau era plin de pericole, dar Helen avea sentimentul că în sfârșit se apropie de criminală.

Suindu-se într-o mașină fără niciun fel de însemne, Charlie a plecat în viteză pe intrarea din dos, dornică să termine odată cu asta. Jennifer Lees, ofițerul de legătură desemnat s-o însoțească, urma să preia conducerea, însă Charlie era cea care trebuia să pună întrebările neplăcute. În mod normal, Helen discuta cu familiile victimelor mai întâi, dar ea dispăruse într-o misiune secretă, lăsând-o pe Charlie să tragă ponoasele.

Au oprit în fața unei clădiri cam dărăpănate, cu etajul retras, din Swaythling. Aceasta era casa pe care Gareth Hill o împărțise cu mama lui — o împărțise la timpul trecut, având în vedere că trupul său mutilat zăcea în prezent pe o masă de autopsie din morga lui Jim Grieves. Nu-l puteau identifica oficial înainte s-o facă o rudă de-a lui, dar știau că el e omul. Primise niște condamnări mărunte pentru furt din magazine, stare de ebrietate și chiar și o tentativă jalnică de expunere indecentă, astfel că aveau deja fotografia lui la dosar. Odată încheiate formalitățile, acel dosar urma să fie marcat „Decedat" și trimis sus la centrul de comandă pentru evaluare.

O matahală de femeie trecută de șaptezeci de ani le-a deschis ușa. Avea gleznele pestrițe și umflate, burdihanul i se revărsa generos și îi atârnau ditamai fălcile de pe fața bucălată. Ascunși în mijlocul acestui morman de cărnuri se aflau însă doi ochișori distonanți, de șobolan, care acum o fixau cu ferocitate pe Charlie.

— Dacă vindeți ceva, puteți să-i dați dru...

Charlie i-a prezentat legitimația.

— E vorba despre Gareth. Putem intra?

Toată casa duhnea a pisici. Păreau să fie pretutindeni și, ca și când ar fi simțit pericolul, se agitau zgomotoase în jurul stăpânei, solicitându-i atenția. Ea a mângâiat-o pe cea mai dolofană — un motan roșcat pe nume Harvey — în timp ce Jennifer și Charlie îi dădeau vestea.

— Băiețaș ticălos...

Jennifer s-a întors spre Charlie, amuțită momentan de această reacție neașteptată.

— Ați înțeles ce v-am spus, doamnă Hill? a întrebat-o Charlie.

— Domnișoară Hill. N-am fost niciodată doamnă.

Charlie a dat înțelegătoare din cap.

— Gareth a fost ucis, iar noi...

— Așa. Ai mai zis-o. Ce-a făcut — a încercat s-o șteargă fără să plătească?

Intonația ei era greu de interpretat. Părea furioasă, dar se simțea oare și durerea cum răzbătea? Această femeie avea o platoșă foarte groasă, întărită de ani mulți de decepții, și nu era ușor s-o citești.

— Investigăm încă împrejurările, dar bănuim că a fost un atac neprovocat.

— Al naibii de neprovocat. Păi când te bagi în cocină...

— Unde v-a spus Gareth că se duce noaptea trecută? a intervenit Charlie.

— A zis că merge la film. Tocmai își încasase ajutorul social, așa că... am crezut că s-o fi întors după ce-am adormit eu. Am crezut că tontălăul ăsta puturos e încă în pat...

Glasul îi tremura, în sfârșit, acum când conștientiza realitatea morții fiului său. Iar atunci când avea să-i cedeze scutul de protecție, avea să cedeze *complet*. Charlie a mai continuat dialogul o vreme, după care s-a scuzat și a urcat la etaj. Aflase tot ce se putea și voia să se îndepărteze de necazul crâncen care o lovise pe această femeie. Charlie știa că e o dovadă de slăbiciune să lași durerea altcuiva să se suprapună atât de puternic cu propria ta senzație de pierdere, dar nu avea ce face.

Intrând în camera lui Gareth, a încercat să-și adune gândurile. Priveliștea era într-adevăr memorabilă. Ambalaje goale de fast-food zăceau împrăștiate pe podea laolaltă cu șervețele murdare, reviste vechi și haine aruncate vraiște. Încăperea arăta și mirosea oribil, de parcă cineva mai degrabă existase decât locuise aici. Era râncedă. Râncedă și stearpă.

Gareth nu fusese un bărbat atrăgător și n-ar fi putut oricum să aducă vreo fată pe-aici. Dezordinea în sine era un motiv suficient, dar ar fi avut oare tupeul

să defileze cu altă femeie prin fața maică-sii, presupunând că mai întâi ar fi convins-o pe vreuna să-l însoțească acasă? Charlie se îndoia. Din rapoartele de după eliberarea lui condiționată reieșea că avea dificultăți la învățare și o părere catastrofală despre propria-i persoană. Starea de lucruri de aici părea s-o confirme. Această casă mai degrabă își sufoca locuitorii decât să-i ocrotească.

În tot acest talmeș-balmeș, singurul obiect valoros era calculatorul. Stătea mândru, cocoțat într-o izolare semeață pe biroul de proastă calitate. Carcasa de aluminiu și logoul familiar arătau noi-nouțe, ca și când acest articol totemic fusese păstrat curat, în siguranță, în vreme ce tot restul fusese lăsat de izbeliște. Fără îndoială că acest obiect prețios era fereastra lui Gareth spre lume și viață, iar Charlie avea convingerea că și cheia morții sale se afla acolo, înăuntru.

51

La *Taurul și Calapodul* găseai cel mai bun sendviș cu friptură din Southampton. Era totodată un local al clasei de mijloc, preferat de mămici aranjate și de oameni de afaceri și ignorat de majoritatea gaborilor, prin urmare unul dintre cotloanele favorite ale lui Helen atunci când simțea nevoia să fie puțin singură. După ce se despărțise de Tony, o pălise brusc o foame de lup. Nu mâncase mai nimic în ultimul timp, supraviețuind cu cafea și țigări, iar acum avea o nevoie disperată de combustibil. Înfigându-și dinții în sendvișul gros, Helen s-a simțit îndată mai bine — doza de proteine și hidrocarburi pica la țanc.

Trebuia să-și abată atenția de la caz măcar câteva minute. Când ești cufundat într-o investigație de o asemenea magnitudine, devii complet obsedat. Te bântuie zi și noapte. Cu cât se prelungește mai mult, cu atât mai lesne riști să orbești, să-ți pierzi simțul orientării și claritatea viziunii. Îi făcea bine să vină aici și să se mai uite la lumea din jur, să facă supoziții despre viețile amoroase ale femeilor cu dare de mână, cărora le plăcea să flirteze cu chelnerii chipeși.

O publicație locală gratuită zăcea uitată pe masă. Helen se ferise s-o deschidă și, chiar și acum, când o făcea în sfârșit, mânată de curiozitate, a trecut în grabă de primele pagini. Abundau în știri despre crimele recente, trâmbițând vestea că poliția avea ADN-ul ucigașei, însă Helen n-a zăbovit asupra lor. Prefera să sape mai adânc prin aceste fițuici, pe la anunțurile modeste, infracțiunile mărunte reflectate în deciziile judecătorești sau pe la rubrica de horoscop — și tot restul nimicurilor care umpleau aceste publicații.

Helen răsfoia absentă ziarul, apoi a înlemnit dintr-odată. S-a uitat în altă parte, pe urmă s-a uitat iar la pagină, sperând că fusese doar o închipuire. Dar era acolo. Fotografia unei case. Aceeași casă unde-i văzuse pe Robert și amicul său Davey cum pătrundeau alaltăieri.

Și deasupra, titlul incriminator: „Un pensionar se luptă să supraviețuiască după ce a surprins niște spărgători“.

A ajuns la Aldershot în timp record, mânată acolo de instinct și de griji. Detaliile notiței din ziar erau sinistre — un fost profesor în vârstă de 79 de ani care-i surprinsese pe intruși, fusese bătut cu sălbăticie. Cu capul spart, se afla în prezent la spitalul Southampton General, în comă indusă. Supraviețuirea lui atârna de un fir de ață.

Helen a riscat o vizită directă la domiciliul lui Robert, pregătită cu o poveste despre unul dintre colegii lui de la supermarket care ar fi fost atacat, dar nu era nimeni acasă. S-a dus atunci pe la *Leul Roșu*, *Taverna Gării* și alte câteva cârciumi din Aldershot. Fără succes, a trecut pe la magazinele lor preferate de spirtoase înainte să aibă noroc la galerie. Jucau la păcănele — cheltuind, fără îndoială, profitul rezultat din nelegiuirea recentă.

După o vreme s-au plictisit și au plecat, fiecare pe drumul lui, după un exces de lovituri de pumni. Helen l-a urmat precaută pe Robert, așteptând momentul potrivit ca să-l abordeze. Străzile erau pline de oameni ieșiți la cumpărături, dar Helen a profitat de ocazie atunci când Robert a tăiat-o prin parc.

— Robert Stonehill?

El s-a întors spre ea, cu neîncrederea citindu-i-se limpede pe față.

— Sunt ofițer de poliție, a continuat Helen, prezentându-i legitimația. Putem sta un pic de vorbă?

Dar el se răsucise deja, gata să plece.

— Despre Peter Thomas. Bărbatul pe care tu și cu Davey aproape că l-ați omorât în bătaie.

El s-a oprit acum.

— Și să nu-ți dea prin cap s-o iei la fugă. Am prins indivizi mai iuți de picior ca tine, crede-mă.

— N-am venit să te arestez, dar vreau să-mi spui adevărul.

Stăteau pe o bancă din parc.

— Vreau să-mi povestești ce s-a întâmplat.

A urmat o lungă tăcere până când Robert s-a hotărât ce să spună, apoi:

— A fost ideea lui Davey. Întotdeauna Davey e cu ideile astea tâmpite.

Părea amărât și abătut.

— Moșul îi fusese profesor. Pasămite era gros la pungă.

— Și Davey a crezut că-i floare la ureche?

Robert a ridicat din umeri.

— Davey zicea că n-o să fie acasă. Iese în fiecare seară de marți. Joacă pocher la *Omulețul Verde*. Zicea că intrăm și ieșim în douăzeci de minute.

— Numai că...

— Numai că moșul a dat peste noi. Avea un ditamai vătraiul în mână.

— Și?

Robert a șovăit.

— Și am tăiat-o rapid. Ne-am bulucit înapoi la fereastră, dar moșneagul a venit după noi. Mi-a tras una, zdravăn, peste picior.

Robert și-a desfăcut pantalonii și a dat la iveală o vânătaie uriașă pe șold.

— După care Davey s-a pus pe el. Pumni, șuturi, tot tacâmul.

— Și tu doar stăteai și te uitai? l-a întrebat Helen sceptică.

— I-am tras și eu una, însă Davey a fost cel care... L-a călcat pe cap, dracu' să-l ia. Eu l-am tras naibii de-acolo. L-ar fi omorât.

— S-ar putea chiar să-l fi omorât. E în comă, Robert.

— Știu și eu să citesc, nu credeți?

Replica lui era sfidătoare, dar Helen își dădea seama că băiatul e speriat și răvășit.

— Te-a contactat poliția? Sau pe Davey?

— Nu, a zis el, întorcându-se către ea zăpăcit. O să mă arestați?

Întrebarea de un milion de dolari. Firește că trebuia să-i aresteze pe el și pe Davey.

— Nu știu, Robert. Mă mai gândesc, dar... să vedem ce se întâmplă cu domnul Thomas. E posibil să-și revină complet...

Suna ca o dovadă de slăbiciune și Helen era conștientă.

— Știu și că există circumstanțe atenuante în cazul tău... prin urmare, am

să-ți mai dau o șansă.

Robert rămăsese stupefiat, iar asta o făcea pe Helen să se simtă și mai penibil, și mai aiurea.

— Ești un tip cumsecade, Robert. Îți merge mintea, și dacă te-ai apuca de ceva serios, ai putea s-o duci foarte bine. Dar te afli pe un drum greșit în prezent, te-ai înhăitat cu cine nu trebuie și vei sfârși cu siguranță în pușcărie dacă o ții tot așa. Uite care-i treaba. Vei înceta să te mai vezi cu Davey și cu prietenii lui. O să pui osul la treabă și să cauți ocazii să te îndrepți. O să încerci să duci un trai decent. Dacă faci asta, eu voi lăsa să treacă de la mine. Dar dacă o dai în bară, te bag la pârnaie, ne-am înțeles?

Robert a dat afirmativ din cap, ușurat și nedumerit totodată.

— O să mă ocup de tine. Și vreau să-mi răsplătești încrederea. Dacă simți că ți-e greu sau că riști să dai de bucluc, te rog să mă suni.

Helen a scris rapid numărul ei de mobil pe spatele unei cărți de vizită oficiale.

— Ți se oferă o șansă uriașă. N-o rata, Robert.

El a luat cartea de vizită și a cercetat-o. Când a ridicat ochii din nou, Helen i-a citit recunoștința și destinderea pe chip.

— De ce? De ce faceți asta pentru mine?

Helen a ezitat un moment și i-a spus în cele din urmă:

— Pentru că toți avem nevoie de cineva care să vegheze asupra noastră.

Helen a plecat grăbită din parc. Acum, după ce fapta era consumată, voia doar să se îndepărteze. Riscase enorm venind aici, și contactându-l pe Robert făcuse ceva ce-și jurase că n-are să facă. Sărise pârleazul. Și totuși, în ciuda acestui lucru și în ciuda tuturor primejdiilor care pândeau la orizont, nu-i părea rău. Câtă vreme mai exista o șansă de a-l salva pe Robert, meritase efortul.

52

Jessica Reid mergea pe stradă, cu lacrimi în ochi. Înghițea în sec, să-și stăvilească suspinele — nu voia să le dea acelor femei satisfacția de a capota în fața lor.

Se tot gândise dacă s-o lase pe Sally în continuare la creșă sau nu. Primul impuls a fost să nu se mai întoarcă, să se ascundă de lume, dar Sally se simțea bine acolo, așa că Jessica își luase inima în dinți și pornise. Sally avea nevoie de o anumită stabilitate — mai bine să-și urmeze programul obișnuit.

Imediat ce ajunseseră la creșă, a înțeles că era o greșeală. Sally fugise la joacă, dar nimeni nu-i dădea vreo atenție. Toate privirile erau ațintite spre Jessica. Se ițeau câteva zâmbete sfioase de încurajare, însă nimeni nu s-a apropiat de ea. Era clar că nu știau ce ar putea să-i spună nevestei prostuțe și duse de nas.

Îndepărtându-se, auzea cum șușotelile se amplificau. Putea doar să-și imagineze ce zic. Clevetealа, speculațiile. Oare ea știa? Îi dădea voie? Oare el o fi venit acasă cu boli?

Totul era atât de nedrept! Ea nu greșise cu *nimic*. Sally nu greșise cu *nimic*. Și totuși ele purtau stigmatul, ca niște complice. Cum dracu' putuse să fie așa de tâmpită? Îi oferise inima ei pe tavă lui Christopher și își pusese nădejdea în el chiar și după prima lor dispută iscată de pornografie. Crezuse că el o să înceapă o viață nouă, dar nici vorbă. Dumnealui mințea și iar mințea. De ce nu discutase cu ea? De ce fusese așa egoist?

Acum se afla din nou acasă, deși n-ar fi putut spune cum ajunsese aici. Fără să șovăie, a urcat valvârtej la etaj. Dând de perete ușile dulapului, a înșfăcat un vraf de lucruri de-ale lui Christopher și le-a azvârlit pe fereastră, jos, pe alee. Și încă unul. Și încă. Elimina prezența lui din casă.

Luând o canistră cu lichid inflamabil și niște chibrituri de sub chiuveta din bucătărie, a ieșit hotărâtă pe ușa casei. A stropit mormanul din belșug, a aruncat un chibrit aprins și s-a uitat apoi la haine — hainele pe care i le cumpărase ea — cum ard.

Clic, clic, clic. Din punctul lor de observație aflat într-o dubă parcată peste drum, ofițerii de poliție în civil imortalizau fiecare secundă a dispărării ei, după care au transmis vestea mai departe.

Agentul Fortune a recepționat raportul lor, după care a închis. Spectacolul stătea să înceapă și el nu voia să piardă niciun moment. Sarcina plictisitoare le-o repartizase colegilor — chiar nimeni nu se aștepta să rezulte ceva spectaculos din supravegherea Jessicăi Reid. Delicatesa o constituia înmormântarea lui Alan Matthews, care urma în curând.

Lloyd Fortune s-a întins, a căscat și s-a așezat mai bine pe poziție. Să te uiți și să aștepți. La asta se reducea o astfel de operațiune. Privind peste drum, Lloyd a văzut familia Matthews cum ieșea din casă. În jurul lor se afla o mulțime de persoane care să-i susțină — rude mai îndepărtate, prieteni din parohie —, asftel că angajaseră patru mașini funerare. Lloyd studia fețele, căutându-i pe membrii familiei Matthews prin mulțime. A zărit-o în fugă pe fiica cea mare, ajutând-o pe o bunicuță să intre în primul automobil. I se citea șocul pe figură, ca și celorlalți, cu toate că trecuseră trei zile.

Lloyd supraveghea strada. O fi fost prezentă și criminala? Stând de veghe? Savurându-și succesul? Clic, clic, clic făcea camera, înregistrând fiecare trecător, fiecare mașină parcată. Pe Lloyd îl revigora perspectiva de a da cu ochii de ucigașă în carne și oase și simțea cum i se accelerează pulsul.

Primul automobil pornise deja. Și cel de-al doilea. Lloyd i-a făcut semn din cap lui Jack să pornească motorul, care torcea încetișor acum. Au așteptat cu răbdare — Eileen și gemenii s-au strecurat în ultima mașină — până le-a venit rândul. Îndepărtându-se de bordură, au urmat cortegiul durerii spre destinația- finală: biserica baptistă St Stephen's.

53

A ezitat înainte să tasteze. Cum începi în astfel de situații?

— *Bună, Melissa. Un prieten comun...*

Nu, nu era bine.

— *Bună, Melissa. Mă numesc Paul și aș vrea să ne întâlnim.*

Așa era mai bine. Tony s-a rezemat de spătarul scaunului, amuzat și el de cât efort depusese. Și de cât de tare se agitase. Satisfăcut că se mișcă lucrurile, a dat să închidă calculatorul. Dar tocmai când se pregătea s-o facă, pe ecran a apărut un răspuns.

— *Bună, Paul. Când ai vrea să ne întâlnim?*

Tony s-a gândit puțin, apoi a scris.

— *În seara asta?*

— *La ce oră?*

Tony nu se așteptase să cadă la învoială așa de rapid. Intrat în horă, trebuia să joace.

— *Zece?*

— *Vino să mă iei de la intersecția dintre Drayton Street și Fenner Lane. O să fiu îmbrăcată cu un mantou verde. Ce mașină ai?*

— *Vauxhall.*

— *Culoarea?*

— *Argintiu.*

— *Cauți companie? Sau ceva special?*

— *Companie.*

— *Cât timp?*

— *Vreo două ore?*

— *150 de lire pentru două ore.*

— *OK.*

— *Bani gheață.*

— *Sigur.*

— *Pe curând, Paul.*

— *Pe curând, Melissa.*

— *Te-am pupat.*

Conversația se încheiase. Tony s-a pomenit surâzând. Era la el în bucătărie. Dialogând cu prostituate pe messenger. Încă nu aveai cum să faci așa ceva într-o cafenea, așa că...

Tony și-a închis calculatorul. Mama Nicolei avea să sosească în curând și nu era cazul să-i ofere muniție suplimentară. Mai bine să meargă să se odihnească puțin.

Îl aștepta o noapte importantă.

54

Charlie era în mare vervă când a intrat Helen în centrul de comandă. Membrii echipei se opriseră din lucru ca să afle ultimele vești.

— Am cercetat în amănunt harddiskul lui Gareth Hill. Calculatorul pare să fi fost singura lui fereastră către lume — și o folosea *din plin*. Iar unul dintre site-urile lui preferate era forumul Târfest.

Captase atenția tuturor.

— Și Alan Matthews, și Christopher Reid frecventau acest site care evaluează prostituatele — folosind pseudonimele Babanu și SoiRău. Porecla lui Gareth Hill era Tăiș. Au intrat în dialoguri extrem de elocvente cu alți bărbați despre tipele din Southampton. Îi interesau mai ales cele care acceptă să fie umilite și tratate cu brutalitate și au primit diverse ponturi de la alți utilizatori, mai precis de la Primejdiosu, Optimist, Ciocan, RegeleVaginului, sățumplucizmele și SăgeataNeagră. S-a vorbit despre mai multe fete, dar mereu apărea în discuții o prostituată care își spune „Îngeraș“.

Pe Helen a trecut-o un fior. Era posibil să fie aceasta criminala pe care o căutau?

— Interesant este, a continuat Charlie, că Îngeraș nu dă anunțuri, n-are site, lucrează exclusiv offline. Își face rost de mușterii doar prin viu grai, clienții actuali informându-i pe alții cum să dea de ea. E evazivă și costisitoare din câte se pare, dar gata să facă orice pentru prețul corect.

— Deci e greu de găsit un secret bine păzit? a intervenit Helen.

— Exact.

— Bine lucrat, Charlie. Prioritatea este deci să-i găsim pe ceilalți membri ai forumului. Să ne axăm pe cei care au apelat la serviciile lui Îngeraș și care ar fi putut discuta cu Matthews, Reid și Hill. Acești bărbați ne pot conduce la Îngeraș, deci hai să dăm de ei rapid. Eu trec acum pe la punctele de observație, dar vreau să mă țineți la curent cu evenimentele. Sergentul Brooks va dirija operațiunile în lipsa mea.

După plecarea lui Helen, Charlie s-a apucat să organizeze echipa. O

costase foarte mult să revină la serviciu, dar poate că totuși făcuse alegerea bună. „Sergentul Brooks“ — îi plăcea cum sună și a știut în clipa aceea că vrea să intre iarăși în joc.

55

Helen a încremenit când a dat ochii cu ea. A cuprins-o furia la vederea Emiliei Garanita, care se sprijinea cu nonșalanță de motocicleta ei Kawasaki în parcarea din fața secției.

— Te afli într-o zonă cu acces limitat și în clipa asta obstrucționezi forțele de ordine, Emilia, așa că te-aș ruga frumos...

O spusese pe un ton politicos, dar fără nicio căldură. Emilia a zâmbit — mereu același rânjet de pisică de Cheshire — și s-a desprins alene de pe motor.

— Am încercat să te prind la telefon, Helen, dar nu răspunzi. Am discutat cu mai mulți dintre amicii mei în uniformă, am stat și la o șuetă rapidă cu șefa ta, dar nimeni nu pare să aibă habar ce se întâmplă. M-ai pus iar la index?

— Nu știu ce vrei să zici. Doar ți-am servit pontul cu ADN-ul și o mulțime de alte chestii.

— Dar asta nu-i tot, nu-i așa, Helen? Harwood e de aceeași părere. Se întâmplă ceva în echipa aia a ta și vreau să știu despre ce-i vorba.

— Vrei să știi despre ce-i vorba? a repetat Helen apăsat și foarte sarcastic.

— Să nu-mi spui că ai uitat deja de mica noastră înțelegere. Ți-am zis că vreau exclusivitate în această poveste, și am vorbit serios.

— Hai că devii paranoică, Emilia. Îndată ce apare ceva nou, te anunț, e bine?

Helen a dat să încalece pe motocicletă, dar Emilia a prins-o de braț.

— Nu, nu e bine.

Helen a privit-o de parcă Emilia nu era în toate mințile — chiar ținea să fie acuzată de ultragierea unui ofițer de poliție?

— Nu-mi place să fiu mințită. Și nu-mi place să fiu tratată de sus. Mai ales de către o degenerată ca tine.

Helen a ignorat-o, dar se simțea puțin tulburată. În tonul Emiliei sesiza veninul și o siguranță recent dobândită.

— Vreau să știu, Helen. Vreau să știu totul. Și ai să-mi spui.

— Sau?

— Sau o să spun lumii micul tău secret.

— Cred că lumea cunoaște deja totul despre mine. Mă îndoiesc c-o să faci mare scofală încălzind aceeași ciorbă veche.

— Dar despre Jake n-au habar, nu-i așa?

Helen a încremenit.

— Văd că nu negi că-l cunoști. Ei bine, am avut o lungă discuție cu el și după un pic de muncă de lămurire mi-a povestit tot. Cum te bate contra cost. Ce-or avea unele femei de le lasă mână liberă bărbaților?

Helen n-a zis nimic — cum dracu' aflase toate astea? Chiar stătuse Jake de vorbă cu ea?

— Uite care-i treaba, Helen. O să-mi spui tot și o să-mi acorzi exclusivitate. Vreau să fiu permanent cu un pas înaintea presei naționale, iar dacă nu va fi așa... atunci toată lumea o să afle că eroica Helen Grace e de fapt o mică perversă ordinară. Ce părere crezi c-o să aibă Harwood?

Emilia a plecat, iar vorbele ei au rămas în aer. Helen simțea că nu e o cacealma și că, pentru prima oară, căzuse în ghearele ei. Emilia îi flutura sabia lui Damocles pe deasupra capului și se pregătea să i-l reteze cu cea mai mare plăcere.

56

Biserica baptistă St Stephen's se înălța în fața ei, austeră și cenușie sub ploaia mocănească. Bisericile ar fi trebuit să fie niște refugii calde și primitoare, dar lui Helen i se păreau reci și descurajante. Mereu se simțise cumva judecată în astfel de locuri și socotită necorespunzătoare.

Mintea îi rămăsese la conversația cu Emilia, dar a strunit-o la sarcina din prezent. Se lungise prea tare la vorbă și aproape că întârziase acum — n-avusese la dispoziție nici cinci minute cu agentul Fortune înainte s-o ia din loc — și auzea acordurile orgii în crescendo. Strecurându-se discret înăuntru, s-a așezat într-o strană din fund. De aici putea să-i țină sub observație pe toți participanții. Deseori ucigașii luau parte la înmormântarea victimelor lor — mai ales criminalii în serie păreau să-și savureze senzația de putere urmărind sicriul care cobora în țărână, pastorul psalmodiind, participanții îndoliați care se agățau unii de alții. Helen scruta chipurile feminine — se afla oare criminala lor undeva pe-aici prin biserică?

Slujba curgea înainte, dar cuvintele parcă-i treceau lui Helen pe lângă urechi. Îi plăcuse mereu stilul elevat al Bibliei și îi plăcea să se lase în voia frazelor sale meșteșugite, dar cât privește sensul, ar fi putut la fel de bine să rămână în greaca originală. Predicile păreau să evoce o lume care-i era complet străină — un cosmos ordonat și divin în care totul se întâmplă cu un temei și unde învinge totdeauna binele. Se desprindea de-acolo o pace pe care ea n-o putuse înghiți niciodată — demența arbitrară și brutalitatea lumii lui Helen păreau că se bat cap în cap cu suficiența liniștitoare a religiei.

N-ar fi putut să nege însă că pentru mulți Biserica și învățăturile ei reprezentau o alinare. Acest lucru apărea cât se poate de evident acum. Undeva mai în față, Eileen Matthews era înconjurată de alți credincioși și efectiv ținută pe brațe de rude și prieteni. Atingerea mâinilor aduce cu sine pogorârea Duhului Sfânt, dar are totodată și rolul foarte practic de a-l sprijini pe cel slab și vulnerabil să nu se prăbușească — și asta se petrecea acum. Pe măsură ce psalmodierile creșteau în intensitate și fervoarea se întețea, Eileen a început să

bolborosească. Încetișor mai întâi, apoi tot mai tare, împroșcând cu vorbe de neînțeles, bizare, iar accentul ei de sud se preschimba în ceva străin. Venit parcă din Orientul Mijlociu, cu o tușă evreiască poate, și vădit medieval — un șuvoi de fraze guturale fără sens i se revărsa din gură în timp ce o pătrundea Sfântul Duh. Helen mai văzuse oameni care vorbeau în limbi la televizor, dar niciodată în realitate. Era ciudat să asiști la așa ceva — femeia părea mai degrabă posedată decât în extaz mistic.

În cele din urmă, delirul s-a potolit, iar enoriașii de sex bărbătesc au condus- înapoi la locul ei, permițându-i astfel lui Helen să studieze frontal chipurile femeilor care se întorceau în bănci. Și-a dat seama șocată că ea era singura femeie neînsoțită de acolo. Toate celelalte aveau câte un soț și păreau subjugate de el. Când slujba a luat sfârșit, congregația s-a ridicat, despărțindu-se pe sexe. Bărbații discutau cu aplomb, în timp ce femeile se mulțumeau să asculte. Alan Matthews, pe lângă faptul că fusese unul dintre consilierii parohiei, era membru al Ordinului Creștin Conjugal, grupare care susținea patriarhatul Bibliei, promovându-l pe soț ca lider absolut și condamnând soția la un rol auxiliar. Femeile erau inferioare în toate privințele și se recomanda corecția fizică dacă nu se ridicau la înălțimea atribuțiilor lor. Eileen Matthews o încasase probabil de la soțul ei, căruia îi făcea mare plăcere să domine femeile, iar Helen bănuia că același lucru era valabil și pentru celelalte enoriașe prezente aici. Faptul că multe dintre ele se supuneau de bunăvoie nu era o justificare în ochii lui Helen. Uitându-se în jur, vedea niște femei pasive și inerte, cărora le lipsea încrederea sau curajul de a face ceva pentru sine. Dacă nu cumva vreuna dintre ele era o actriță formidabilă, nu se afla aici nimeni care să aibă îndrăzneala, determinarea și tupeul de a declanșa acest șir de crime oribile. Să fi fost atunci prezentă în altă parte criminala, urmărind totul din umbră? Ridicându-se discret de pe scaun, Helen a dat repede ocol incintei, cu ochii în toate direcțiile după vreun posibil loc de observație ascuns, dar fără vreun rezultat.

Nici agentului Fortune nu-i mersese mai bine. Luase instantanee cu toată lumea din biserică și de afară și-i fotografiase cu scrupulozitate pe toți trecătorii. Niște ofițeri mai tineri, deghizați în grădinari, asiguraseră spatele bisericii, dar nu văzuseră pe nimeni în afara unui bărbat ieșit cu câinele la plimbare.

— Stai cu ochii pe lume la ieșire și ai grijă să tragi și niște cadre cu șoferii. Întoarce-te și tu odată cu cortegiul la reședința familiei, dar lasă-ți un om aici de pază. Mormântul ăla vreau să-l ținem sub supraveghere non-stop. Dacă e să vină criminala, sunt șanse mari s-apară în toiul nopții.

— Da, doamnă.

— Bun. Pune la dosar ce-ai fotografiat până acum și ține-o tot așa, Lloyd. Nu se știe niciodată de unde sare iepurele.

Chiar credea Helen ce spunea? Îndreptându-se către motocicleta ei, avea din nou senzația că ucigașa le scapă printre degete. Supravegherea era o decizie bună, însă nu dăduse niciun rezultat deocamdată. Oare se așteptase femeia la această mișcare? Intuia cum gândesc ei?

Helen se simțea prinsă din nou pe picior greșit, dansând prostește după cum îi cânta criminala, iar în prezent și Emilia Garanita. Chiar o dăduse Jake în vileag? Părea greu de crezut, ba chiar imposibil, dar cum altfel să fi aflat Emilia despre ei?

Helen urma să treacă pe la el în seara asta, dar și-a scos telefonul din buzunar și i-a trimis un mesaj prin care contramanda. Nu era pregătită să discute cu el deocamdată. Într-o oarecare măsură, chiar se întreba dacă vor mai discuta vreodată.

57

Există un vis care-i susține pe cei aflați în misiuni. Același vis care îl îmbărbătează pe fiecare ostaș nimerit prin cine știe ce coclauri, unde se răcnește și se trage în el. Este iluzia că acasă te așteaptă ceva mai bun. În această fantezie, iubita are grijă să păstreze focul aprins și moare de dorul tău. Te va întâmpina cu brațele deschise, te va ghiftui cu bucate alese, te va conduce în așternut și va fi un înger de soție drăgăstoasă. Cel puțin atâta lucru ți se cuvine și ție după luni de zile de spaimă, singurătate și nervi. Însă rareori se întâmplă așa.

Simon Booker era un cetățean obișnuit, în prezent. Prietenul lui cel mai bun sărise în aer cu două zile înainte să fie trimiși acasă. În avion, la întoarcere, Simon își prezentase demisia superiorului său. Îi plăcuse armata, dar acum era sătul. Nu-i adusese decât decepții și suferință.

Era convins că Ellie se încurcase cu alți bărbați în lipsa lui. Nu avea nicio dovadă, era doar o senzație. Îl măcina însă gândul și se întreba care dintre așa-zișii lui tovarăși râdeau acum în pumni, schimbând impresii despre cum se comporta duduița la pat. Îi evita acum, la fel cum o evita și pe Ellie. Nu-i putea povesti cum era acolo sau ce însemnase să-l vadă pe Andy explodând în cincizeci de bucățele, și în niciun caz nu avea chef să discute despre isprăvile ei câtă vreme fusese el plecat. Așa că se ducea la Doncaster și la White Hart. Iar atunci când se întorcea acasă, chinuindu-se să vâre cheia în ușă cu mâinile tremurânde și creierul îmbibat de bere ieftină, urca împleticindu-se până în debaraua unde își ținea calculatorul, trecând pe lângă ușa deschisă a dormitorului.

Încuia de fiecare dată ușa. Cu toată râca pe care i-o purta lui Ellie, tot nu voia ca ea să-l prindă asupra faptului. Să fi fost rușinea la mijloc sau o dorință secretă să nu o rănească? Nu prea știa nici el, dar încuia oricum.

Pornografia fusese grozavă la început, dar în ultimul timp i se cam aplecase de la ea. Site-ul lui preferat era Târfest la ora actuală. Reprezenta o lume complet nouă pentru el. Aceasta era noua graniță a sexului și pe forum regăsise o camaraderie pe care o credea pierdută pe vecie. Bărbații puteau să vorbească aici pe șleau despre dorințele lor. Și să se sfătuiască reciproc cum să le transpună în practică.

Multă vreme se stăpânise să-și dea curs poftelor, dar Optimist scrisese cu atâta emfază despre Îngeraș, încât nu s-a mai putut abține. Mulți bărbați făcuseră un pas înapoi ca urmare a vâlvei din ziare și de pe alte forumuri. Povești cu tipi hăcuiți în plină acțiune. Iar el nu era prost, știa că trebuie să-ți păzești spatele. Lumea colcăia de criminali, mincinoși și pungași. Își luase măsuri de precauție, prin urmare. I-a spus lui Ellie că se întâlnește cu niște vechi amici din armată, dar conținutul rucsacului sugera altceva. Înăuntru se afla un pachet de prezervative și un schimb de haine. Iar dedesubt, ascunsă, nevăzută, o rangă de fier.

— Ce știm așadar despre el?

Helen și Charlie se aflau în mașină, pe drum spre Woolston.

— Numele adevărat — Jason Robins, a spus Charlie, răsfoindu-și notițele. Dar porecla lui de pe forumul Târfest este Ciocan. Nu el era cel mai harnic colaborator — cred că acest titlu îi revine RegeluiVaginului —, dar scria acolo din două în două zile și de fiecare dată se întrecea pe sine însuși. Multă gargară cu ce i-a mai făcut Îngeraș, cum a făcut-o el să-și dea drumul, porcăriile obișnuite.

— Cum l-ai găsit?

— Majoritatea membrilor lucrează foarte discret — folosesc, evident, nume false și intră de la serviciu sau din internet café-uri. E dificil să le dai de urmă chiar dacă ai adresele IP. Jason nu-i așa isteț. S-a înregistrat cu același nume, Ciocan, și pe alte site-uri, printre care un *pay-per-view* pornografic. A plătit cu cardul de credit pentru niște materiale...

— Și astfel ai făcut rost de adresa lui de domiciliu.

— Exact.

Tocmai în clipa aceea parcau în fața unui bloc de pe Critchard Street. Era cam ponosit, cam rece, cu niște apartamente meschine în care oamenii se mutau provizoriu, până se ivea ceva mai de soi. Helen și Charlie au coborât din mașină și s-au uitat în susul și în josul străzii. Se însera și, în afară de câte un rătăcit care se grăbea să ajungă acasă, nu zăreai nici țipenie. Ardea lumina la fereastra sufrageriei din fața lor — Ciocan era acasă.

Stăteau la masa IKEA — un trio pompos, cu cănile de ceai neatinse. Jason Robins se aștepta la ce e mai rău când se pomenise cu doi ofițeri de poliție la ușă și a întrebat bâlbâindu-se dacă Samantha și Emily suferiseră vreun accident. După ce Helen l-a asigurat că nu avea nicio legătură cu familia lui, se liniștise, iar teama lăsa încet locul neîncrederii.

— Poate că ați citit despre o serie de crime recente din Southampton, a început Helen. Crime legate de comerțul cu sex.

Jason a dat din cap, fără să spună nimic.

— Două dintre victime frecventau un forum unde se discută despre prostituate.

Helen a lăsat cuvintele să-și facă efectul, prefăcându-se că-și consultă agenda, după care a adăugat:

— Se numește Târfest.

A ridicat ochii rostind propoziția, curioasă să prindă reacția lui Jason. Acesta n-a reacționat în niciun fel — niciun gest, niciun zâmbet, nimic. Pentru Helen era ca o mărturisire. Jason stătea țeapăn, îngrijorat că reacția cea mai neînsemnată l-ar putea da de gol. Helen nu-l slăbea din ochi.

— Cunoști acel forum, Jason?

— Nu.

— L-ai vizitat vreodată?

— Nu-i genul meu.

Helen a dat din cap și s-a făcut că notează ceva în agendă.

— Ai folosit vreodată pseudonimul Ciocan pe internet? l-a întrebat Charlie.

— Ciocan?

— Da, Ciocan — ai folosit vreodată acest pseudonim pe alte forumuri sau site-uri cu conținut pentru adulți?

Jason părea să cântărească bine întrebarea, dornic să dea impresia că ia lucrurile în serios.

— Nu. Nu l-am folosit.

— Te întreb, pentru că cineva care se servește de acest nume posedă un card de credit înregistrat la adresa de-aici, pe numele Jason Robins.

— Trebuie să fie vorba de o escrocherie.

— Ai raportat vreo tranzacție dubioasă efectuată cu cardul tău?

— Nu, n-am avut cunoștință de așa ceva, dar acum după ce mi-ați spus o să sun negreșit. Să-l anuleze.

S-a lăsat un scurt moment de tăcere. Jason avea nervii întinși la

maximum și îi sclipeau broboane de sudoare pe frunte.

— Te-ai despărțit de soție?

Jason a părut să se relaxeze, văzând că interogatoriul ia o nouă turnură.

— Da. Nu că ar fi treaba voastră.

— Dar n-ați divorțat, nu?

— Încă nu. Dar vom divorța.

— Deci te afli probabil în negocieri privind custodia fetiței tale Emily?

— Se poate spune și-așa.

— Tu cum ai spune?

Jason a ridicat din umeri și a luat o gură de ceai.

— Înțeleg de ce ești circumspect, Jason. Te afli într-o poziție delicată și nu-ți mai lipsea pe cap decât poliția care să te dea în vileag că frecventezi site-uri pentru adulți și apelezi la serviciile prostituatelor. N-ar da deloc bine la tribunal — de acord cu tine. Dar ascultă-mă cu atenție. Mor oameni acolo, și dacă unii ca tine nu-și iau inima în dinți să colaboreze, vor muri și mai mulți. Aș putea să te pun sub acuzare pentru că irosești timpul poliției, obstrucționezi ancheta și altele, dar știu că ești un tip cumsecade, Jason. De aceea te rog să ne ajuți.

— Trebuie să aflăm despre Îngeraș, a continuat Charlie. Unde vă întâlniți, cum arată, cine altcineva ar mai putea s-o cunoască. Dacă ești gata să ne spui tot ce știi, te vom proteja. Numele tău nu va apărea în ziare și viața ta nu va fi perturbată. N-avem niciun interes să-ți facem zile fripte, vrem doar să prindem criminala. Iar tu ne poți da o mână de ajutor.

S-a scurs o lungă tăcere, punctată doar de ticăitul ceasului din bucătărie. Jason și-a terminat ceaiul.

— După cum v-am mai spus, n-am auzit niciodată de acest Ciocan. Vă rog să mă scuzați, vreau să mă duc să dau telefon la bancă.

Helen și Charlie au ieșit tăcute din casă, prea supărate amândouă ca să le vină să deschidă gura. Abia după ce au ajuns în mașină, Helen a vorbit în sfârșit.

— Mincinos prăpădit.

Charlie a încuviințat din cap.

— Nu-l slăbi, Charlie. Sună-l, trimite-i zilnic e-mailuri cu întrebări și cu detalii suplimentare. Poate că-i doar jenat sau poate că știe ceva — strânge-l cu ușa până afli care-i varianta corectă.

— Cu cea mai mare plăcere.

— Între timp va trebui să facem eforturi ca să dăm de ceilalți. Optimist, Primejdiosu, sățumplucizmele, SăgeataNeagră — vreau să-i găbjim pe toți.

— Sigur. Să mă ocup eu de...

— Da. Hăituiește-i până în pânzele albe și ne vedem pe urmă la secție. Dar lasă-mă în centru mai întâi.

Charlie i-a aruncat o privire mirată.

— Am o întâlnire pe care n-aș vrea s-o ratez.

Mergeau pe culoarul pustiu, iar cizmele ei de plastic cu tocuri înalte scârțâiau la fiecare pas. Urmând-o îndeaproape, Tony o studia. Melissa era mult mai atrăgătoare decât se așteptase. Picioare lungi și catifelate terminate cu cizme negre lucioase, șolduri strâmte, o fețișoară cu buze cărnoase încadrată de o tunsoare bob de culoare neagră. Tony știa că nu toate prostituatele sunt niște drogate cu dantura îngălbenită, dar continua să fie surprins cât de bine arăta fata.

O luase de la Hoglands Park, un loc frecventat de skateri, aflat în nordul orașului și care noaptea era practic pustiu. Comunicase prin stație locul de întâlnire și, puțin mai târziu, văzuse mașina de urmărire în oglinda retrovizoare, pe când se îndreptau spre sud, către docuri, însă tot îl trecea un fior de gheață pe șira spinării acum când era singur cu ea. Condusese în tăcere până la Belview Hotel, o pensiune de mâna a doua care nu făcea nazuri în privința clientelei. Tony plătise din start pentru toată noaptea, după care urcaseră la primul etaj. Pe scări se intersectaseră cu un bărbat de vârstă mijlocie care cobora însoțit de o poloneză aproape goală. El l-a privit pe Tony, care a lăsat ochii în pământ, refuzând să accepte această camaraderie supărătoare.

Curând se aflau în camera 12. Melissa și-a aruncat poșeta și haina pe singurul scaun disponibil, apoi s-a așezat pe pat.

— Ce pot să fac pentru tine, Paul?

A accentuat numele, ca și când știa bine că e inventat.

— Sunt toată numai a ta.

I-a zâmbit larg și incitant, ca un drăcușor împielițat. Pe Tony l-a străbătut, spre surprinderea lui, un fior de dorință pentru această jucărie docilă și s-a așezat pe scaun ca să-și mascheze erecția incipientă.

— Mie îmi place să mă uit, a răspuns el, străduindu-se să pară cât mai calm. Ce-ar fi să faci tu singură o vreme și mai vedem după aia?

Ea l-a privit curioasă. Apoi:

— Sunt banii tăi, dragule, i-a zis, ridicând din umeri.

Tony a priceput aluzia, a băgat mâna în portofel și a scos 150 de lire. După ce i-a pus în buzunar, Melissa s-a întins pe pat.

— Vrei să rămân cu cizmele în timp ce...

— Da.

— Bine. Îmi place mai mult așa.

Melissa a început să se mângâie peste tot. Avea un trup atletic și bine făcut, perfect potrivit pentru asta și, cu cât avansa, cu atât mai tare îi venea lui Tony să întoarcă capul și să se uite pe geam. Situația era chiar absurdă. Știa că trebuie să-și joace rolul și să nu-și dezlipească ochii de la ea. Chiar dacă erecția era acum gata să-i rupă pantalonii, știa că e doar o sarcină de serviciu, o înscenare menită să producă informații prețioase. Și totuși se simțea extrem de stânjenit, iar gradul de excitare îl surprindea și îl speria.

Pretinzând că se apropie de punctul culminant, Melissa l-a îndemnat să se implice, s-o trateze așa cum merita să fie tratată. Tony a fost nevoit să ia rapid o decizie, ca să evite contactul fizic, și a lansat un potop de cuvinte obscene care să-i aducă „orgasmul". Juca foarte bine — ai fi crezut, ascultând-o, că tocmai trăise cea mai grozavă experiență sexuală din viață. Pe urmă ea s-a îmbrăcat la loc, aruncând o privire spre ceasul crăpat de pe perete.

— Ți-au mai rămas zece minute, iubitule — nu vrei să ți-o sug?

— Mi-e bine așa. Putem sta de vorbă?

— Normal. Despre ce-ai vrea să vorbim?

— Voiam să te întreb dacă putem să repetăm experiența.

— Sigur că da. Mereu sunt gata de distracție.

— Faci treaba asta de mult?

— De multișor.

— Și-ți place?

— Sigur că-mi place, a răspuns ea.

Tony știa că-i servește minciuna pe care își închipuia că vrea el s-o audă.

— Ai dat vreodată de necaz?

— Când și când, a zis ea, fără să-l privească în ochi.

— Și cum o scoți la capăt?

— Am metodele mele. Dar de obicei mai sunt și alte fete prin preajmă.

— Ca să stea cu ochii pe tine?

— Exact. Te superi dacă merg până la budă, iubitule? Va trebui să ies din nou în curând.

S-a dus la baie. Câteva clipe mai târziu, a auzit-o cum trăgea apa; apoi și-a făcut apariția, îndreptându-se direct spre haină și poșetă.

— Aș putea să te plătesc pentru un supliment?

Ea ezita.

— Vrei s-o mai fac o dată?

— Nu, nu, vreau doar să vorbim. Sunt... n-am pe nimeni în oraș. O să-mi revăd familia abia la sfârșitul săptămânii și... îmi face plăcere să stau de vorbă.

— OK, a zis ea, așezându-se pe pat.

Tony a mai pescuit 50 de lire din portofel și i-a întins.

— Și de unde ești?

— Din multe locuri. Dar m-am născut în Manchester, dacă la asta te referi.

— Mai ai rude acolo?

— Niciuna pentru care merită să-mi bat capul.

— Așa deci.

— Dar tu, Paul? Ești de pe-aici?

— Născut și crescut.

— Frumos. E bine să ai un cămin.

— Locuiești pe-aproape?

— M-am oprit recent la o prietenă. Câtă vreme o să am de lucru, rămân pe-aici.

— Câștigi bine?

— Binișor. Sunt mai destupată la minte ca altele.

— Mai colaborezi și cu alte fete?

— Uneori.

— Partide în trei?

— Sigur.

— E o tipă cu care aș vrea să intru în legătură. Îngeraș. Poate o știi?

Melissa n-a mai răspuns și s-a uitat la el.

— Nu prea cred că ai vrea s-o cunoști, dragule.

— De ce nu?

— Ascultă la mine. N-ai vrea. Plus că nu există nicio chestie pe care să ți-o poată oferi ea și eu nu.

— Dar dacă vreau o partidă în tre...

— Pot să-ți găsesc o altă fată.

— Dar eu o vreau pe Îngeraș.

Un nou moment lung de tăcere.

— De ce?

— Pentru că am auzit lucruri faine despre ea.

— De la cine?

— De la alți tipi.

— Pe dracu'...

— Poftim?

— E prima oară când faci asta, nu? Ești boboc cât cuprinde.

— Păi și?

— Nu pari deloc genul care să stea la povești cu alți indivizi despre isprăvile tipelor de teapa mea.

Spre mirarea lui, Tony s-a simțit ofensat, dar s-a stăpânit.

— OK, poate că sunt un novice, dar știu ce vreau. Te plătesc cu dragă inimă dacă poți aranja treaba.

— Păi și ce-ai auzit despre ea?

— Doar că-i place să fie lovită, denigra... înjurată, adică. Te lasă să-i faci chestii pe care altele nu ți le permit.

— Și cine ți-a povestit despre ea?

— Băieții.

— Băieții?

— Alți bă...

— Cine?

— Oameni cu care am discutat...

— Zi-mi cum îi cheamă.

— Nu pot acuma să...

— Zi-mi cum îi cheamă.

— Ă... Cred că pe unul îl chema Jeremy. Și...

— Unde i-ai cunoscut?

— Pe internet.

— Cum?

— Pe un forum.

— Și cum se chema forumul?

— Nu-mi aduc aminte numele...

— Și vrei să te întâlnești cu Îngeraș?

— Da!

— Ca s-o tragi de limbă? Așa cum ai făcut și cu mine?

— Nu, nu, a ripostat Tony, dar ezitase cu o fracțiune de secundă prea mult și și-a dat seama de asta.

Melissa se ridicase deja în picioare.

— Un gabor tâmpit. Știam eu.

— Melissa, stai!

— Mersi pentru șuetă și pentru parale, dar trebuie s-o tai.

Tony a încercat s-o oprească, apucând-o de braț.

— Vreau doar să vorbim.

— Dacă mă mai atingi cu un deget, țip de dărâm șandramaua asta. Și o să afle toate curvele din zonă că ești un porc de gabor, ai înțeles?

— Trebuie s-o găsesc pe Îngeraș. E foarte important s-o gă...

— Du-te în mă-ta!

Și a plecat fără să închidă ușa. Primul impuls al lui Tony a fost s-o urmeze, dar ce rost avea? Învins, s-a prăvălit pe pat. Melissa era șansa lor cea mai bună și el o irosise. Îl costase enorm ca să-și intre în rol — pusese niște întrebări pe care nu ar fi vrut să și le pună lui însuși — și nu se alesese cu nimic.

Zgomotul împerecherii s-a intensificat în camera de alături, bătând ritmul eșecului său. Și-a luat paltonul și s-a grăbit să iasă. Nu voia decât să se îndepărteze de locul ăsta. Departe de sex. Și departe de această înfrângere zdrobitoare.

Rulota stătea izolată pe terenul viran. La lumina focurilor țigănești care ardeau în apropiere, aproape că arăta minunat. Interiorul era mai puțin îmbietor — mucegăit și putred, cu podeaua plină de resturi lăsate de narcomani. Dar era suficient pentru astă-seară — o saltea fusese întinsă pe jos, gata de acțiune.

— Militar vasăzică? l-a întrebat ea.

— Fost. Afganistan.

— Îmi plac soldații — ai căsăpit vreun ciuhap?

— Câțiva.

— Ești un erou. Ar trebui să-ți fac eu cinste cu una mică.

Simon Booker nu a băgat în seamă aluzia. Nu avea nevoie de mila ei. Sau de binefacere. A scos câteva bancnote din portofel și le-a pus pe tejgheaua soioasă de melamină a barului. I-a atras atenția verigheta și a început să tragă de ea.

— Nu-ți bate capul cu aia, iubitule. N-am să spun nimănui. Treizeci oralul, cincizeci normalul, o sută orice altceva. Și va trebui să-ți pui un prezervativ, iubitule. N-aș vrea să mă pricopsesc cu vreo boală de la curvele alea de peste mări, nu?

Simon Booker a dat din cap și, întorcându-se cu spatele, s-a aplecat după prezervativele din rucsac. Nu le-a găsit din prima și a cotrobăit o vreme după ele, până să le dibuie. Ridicându-se, a fost uimit s-o vadă pe Îngeraș retrasă lângă ușă.

— Să nu te-apropii de mine! i-a șuierat ea.

— Cum? Păi doar am scos...

— Ce faci cu ranga aia?

La dracu'! Tipa o remarcase probabil când scotocise el prin rucsac.

— Nimic. Doar pentru apărare. Dar o scot și o pun deoparte dacă vrei.

A dat s-o apuce.

— Să nu îndrăznești s-o atingi! Altfel țip. Am prieteni acolo. Oameni care mă păzesc. Știi ce le fac țiganii ăstora ca tine?

— Bine, bine. Păstrează-ți cumpătul.

Lui Simon îi cam sărise țandăra. Își dorea o partidă de sex, nu o ploaie de ocări.

— Scoate-o tu, atunci. Nu vreau belele, a zis el.

Ea părea speriată, dar s-a strecurat ușurel înspre rucsac, fără să-l slăbească o clipă din ochi. A ridicat rucsacul și a aruncat ranga pe jos — a aterizat cu o bufnitură înfundată. Fata a respirat ușurată, venindu-și în fire.

— Așa, gata, păi să ne întoarcem la oile noastre atunci? a întrebat ea, cu un zâmbet larg, dar forțat.

— Sigur.

— Vino și dă-mi un pupic în cazul ăsta. Și după ce ne cunoaștem mai bine, o să-ți iau și scula în gură.

Așa mai veneai de-acasă. Simon s-a dus spre ea. Ezitant, a cuprins-o de talie. Ea i-a răspuns înlănțuindu-l de gât și trăgându-i gura către a ei.

— Hai să-i dăm drumul, da?

Când Simon Booker a închis ochii, Îngeraș l-a lovit fulgerător cu genunchiul în vintre. Simon a înțepenit, uluit, iar ea a izbit din nou și din nou. S-a prăbușit, cu respirația tăiată. Îi venea să vomite. Doamne, ce durere îngrozitoare!

A ridicat privirea și a văzut-o pe Îngeraș aplecată deasupra lui. Zâmbetul îi dispăruse și ținea în mână ranga din rucsacul lui. Fără niciun avertisment, l-a trosnit cu ea în cap. O dată, de două, de trei ori, ca să fie sigură. Apoi s-a oprit și s-a dus să încuie pe dinăuntru ușa rulotei. Și-a tras sufletul. Privindu-și victima, simțea cum o cuprinde exaltarea.

Era timpul să înceapă distracția.

61

Capetele se întorceau după ea în timp ce traversa încăperea spre biroul Emiliei Garanita. Ca urmare a muncii remarcabile depuse în cazul Marianne, Emiliei i se repartizase în colț un birou de unde să-și pună la cale viitoarele exclusivități. Era meschin și îmbâcsit, dar Emilia îl aprecia foarte tare, deoarece le stătea ca un pai în ochi celorlalți. Și oferea o bună vizibilitate către sala de ședințe și spre Helen Grace, care se apropia acum valvârtej.

Helen Grace nu mai călcase niciodată în redacția ziarului *Evening News*, prin urmare se anunța ceva de zile mari. Era oare vorba despre un prim contraatac în bătălia lor sau despre o capitulare cât se poate de publică? Emilia își dorea din suflet cea de-a doua variantă. Și era dispusă să *încerce* să fie amabilă.

— Helen, ce plăcere să te văd a întâmpinat-o ea pe Helen care intra în birou.

— Și eu mă bucur să te văd, Emilia, a zis musafira, închizând ușa după ea.

— Cafea?

— Nu, mulțumesc.

— Foarte bine, a spus Emilia, deschizându-și ostentativ laptopul. Avem o groază de treabă. Ediția de seară s-a dus, dar dacă-mi povestești acum tot ce ai, putem să aranjăm un articol criminal pentru mâine. Să-mi fie iertat calamburul.

Helen a privit-o iscoditor, apoi s-a întins și i-a închis laptopul.

— Ăsta nu ne trebuie.

— Poftim?

— N-am venit aici să-ți dau vești. Doar un avertisment.

— Cum?

— Nu știu cum ai ajuns să știi ceea ce ai impresia că știi despre mine, și la drept vorbind nici că-mi pasă. Îmi pasă însă că un jurnalist de la o publicație respectabilă încearcă să șantajeze un polițist aflat în exercițiul funcțiunii.

Emilia o măsura din priviri — temperatura din încăpere tocmai scăzuse vertiginos.

— Așa că mă aflu aici ca să-ți transmit un mesaj clar și simplu. Tipărește absolut tot ce poftești despre mine, dar dacă mai încerci *vreodată* să mă mituiești, șantajezi sau intimidezi, o să am grijă să te bag la zdup, înțelegi?

Emilia a privit-o lung pe Helen înainte să răspundă:

— Bine, Helen, e alegerea ta, dar să nu zici că nu te-am prevenit.

— Fă ce vrei, a ripostat Helen scurt. Dar fii gata să suporți consecințele.

S-a întors, gata să plece, dar s-a oprit la ușă.

— Ne ducem la fund sau supraviețuim împreună, Emilia. Așa că întreabă-te cât de tare mă urăști. Și cât de mult îți prețuiești libertatea.

Emilia a privit-o cum se îndepărtează — adrenalina și furia îi pulsau în vene. S-o distrugă sau să dea înapoi? În orice caz, Emilia avea de luat cea mai importantă decizie din viața ei.

Tony a trântit portiera mașinii și s-a prăbușit pe scaunul șoferului. Cum naiba o făcuse de oaie în halul ăsta? Și ce urma să-i spună lui Helen?

Avusese o șansă extraordinară de a reveni în prim-plan, de a demonstra că mai este capabil — și o feștelise complet. Putea să încerce s-o contacteze din nou pe Melissa, dar la ce bun? Odată ce știa că e polițist, se încheiase partida. Nu-i rămânea decât să-i mărturisească totul lui Helen, cât mai curând posibil, și să urzească alt plan. Și alte fete trebuie s-o fi văzut pe Îngeraș. Era de neconceput să poată pătrunde și ieși ca o nălucă din acele abatoare. Lui îi revenea sarcina să...

A tresărit când s-a deschis ușa din stânga. Era atât de absorbit de propriile gânduri, încât nu auzise că venea cineva. S-a întors ca să-l înfrunte pe intrus... și mare i-a fost mirarea s-o vadă pe Melissa instalându-se pe scaunul de lângă el. Ea nu l-a privit, ci a spus doar:

— Să mergem.

Au mers vreo zece minute în tăcere, după care Melissa i-a arătat un gang de lângă un restaurant părăsit. Era liniște aici, niciun suflet care să-i deranjeze. Întorcându-se către ea, Tony a constatat cu surprindere că fata tremura.

— Ca să-ți spun ce vrei să știi, e nevoie de bani. O groază de bani.

— Nicio problemă, a răspuns Tony.

Își dăduse seama pe drum că numai perspectiva unui câștig financiar o putuse determina să se urce în mașină.

— Cinci mii pe loc. Și mai urmează și alții.

— De acord.

— Și voi avea nevoie de un loc unde să stau. Și unde să nu mă poată găsi.

— Îți putem oferi un domiciliu sigur și protecție 24 din 24, a spus Tony fără nicio ezitare.

— 24 din 24 — promiți?

— Promit.

— Bate palma, i-a cerut Melissa, iar Tony s-a conformat.

Melissa a oftat din rărunchi — întâmplările serii păreau să o fi sleit de puteri. Apoi, fără să ridice ochii spre Tony, i-a șoptit:

— Tipa pe care o cauți e Lyra. Pe Îngeraș o cheamă Lyra Campbell.

63

Frig. Frig de-ți înghețau oasele.

Simon Booker a mijit ochii, clipind repede-repede, și i-a închis la loc orbit de lumina crudă a becului golaș. Parcă i se lăsase o ceață pe creier, era complet buimăcit. Ce mama dracului se întâm...

Ea era acolo și-l privea. Îngeraș. Cu ranga de fier. Acum îi reveneau treptat imaginile în minte, pâlpâind agresiv.

Se simțea vlăguit. Sângele i se uscase pe față și avea gura pârjolită. Dar a încercat să se ridice. Și s-a pomenit că era imobilizat. Rotindu-și privirile, a văzut că avea brațele strâns legate cu un cablu gros de culoare verde și prinse de peretele din dosul lui. Era gol complet, întins pe saltea, iar hainele lui nu se zăreau nicăieri. Când a încercat să strige la ea, a constatat că are gura acoperită cu bandă adezivă.

— Băi, rahatule penibil...

Simon Booker a tresărit la auzul vocii ei veninoase care a spart tăcerea.

— Băi, vierme cu ochi...

Venea spre el, ținând încă ranga. O legăna dintr-o mână într-alta.

— Păi tu aveai impresia că mă *duci* pe mine?

Simon a clătinat puternic din cap.

— Așa credeai, nu?

El a scuturat și mai tare din cap.

— Că mă duci și mi-o tragi pe urmă?

L-a izbit în rotulă cu toată puterea. El a scos un urlet sufocat de banda adezivă. Ea l-a trosnit și în cealaltă rotulă, zdrobindu-i osul. Simon a răcnit din nou, încercând să-și ferească trupul de ploaia de lovituri care se abătea peste gambe, pe coapse, pe piept. Iar și iar și iar. Ea s-a oprit un pic, a strigat ceva ininteligibil și i-a împlântat ranga între picioarele dezarticulate, țintuindu-i vintrele.

El a zbierat ca din gură de șarpe, cu ochii scăldați în lacrimi.

— Ce dracului credeai că faci? a urlat ea la el, izbucnind apoi în hohote de râs. Mamă, mamă, ce-o să mai plătești tu pentru asta. Bucățele le trimit la frigida aia de nevastă-ta, clar?

Lacrimile care-i șiroiau lui Simon pe obraji nu păreau s-o impresioneze deloc. A ridicat ranga să-l lovească în figură, dar s-a oprit brusc, strunindu-și zbuciumul violent care amenința s-o copleșească. Răsuflând anevoie, s-a răsucit și a băgat ranga în rucsac.

Însă răgazul n-a durat, fiindcă tipa scosese acum un cuțit lung din poșetă. Pipăindu-i tăișul cu un deget înmănușat, a revenit la victima ei. S-a proțăpit în fața lui Simon și i-a pus lama la beregată. El se ruga s-o facă, să-i curme odată suferința. Dacă apăsa puțin mai tare, îi spinteca artera carotidă și cu asta basta.

Numai că Îngeraș avea alte planuri. Cu cuțitul ridicat, s-a lăsat pe vine, rotindu-și șoldurile. Un surâs poznaș îi înflorise în colțul gurii.

— Păi, dacă tot ai plătit pentru o oră, hai să ne și distrăm nițeluș, ce naiba!

Și s-a pornit măcelul.

64

Helen abia se întorsese la Southampton Central când i-a telefonat Tony Bridges. Ea și cu Charlie treceau în revistă ultimele noutăți despre ceilalți membri ai forumului — SăgeataNeagră își redusese activitatea, însă Regele compulsiv al Vaginului încă le oferea material din belșug —, dar Helen a abandonat acum căutarea fără nicio părere de rău. O jumătate de oră mai târziu, ședea alături de Tony în camera de interviu — Melissa luase loc în fața lor, strângând în mâini o cană de ceai.

— Vorbește-mi despre Lyra Cambpell.

— Mai întâi banii.

Helen i-a împins plicul gros peste masă. Melissa a numărat rapid bancnotele, apoi a vârât plicul în poșetă.

— Cred că-i din Londra. Nu știu exact de unde, dar vorbește ca londonezii. Ca tine.

După toți anii numeroși petrecuți în Southampton, accentul de sudul Londrei n-o părăsise niciodată cu totul pe Helen.

— A făcut un pic trotuarul pe-acolo, pe urmă s-a retras la Portsmouth cu iubitul. Dacă pe-acolo nu prea i-a mers, s-a mutat la Southampton.

— Când?

— Acu' vreun an. A nimerit cu mine în aceeași gașcă.

Melissa și-a tras nasul și a luat o gură de ceai. Nu ridicase privirea deloc, de parcă dacă mormăia cu ochii în podea, Lyra n-ar fi putut s-o audă cum o trădează.

— Care gașcă?

— Anton Gardiner.

Tony s-a uitat la Helen. Numele le suna cunoscut amândurora. Anton Gardiner era un dealer și proxenet brutal care-și scotea fetele la produs în zona de sud a orașului. Lucra singur și acționa din umbră, atrăgând uneori atenția poliției prin acte de o violență incredibilă, îndreptate împotriva propriilor fete sau a rivalilor săi. Se zvonea că e bogat, dar zvonul nu era ușor de confirmat, deoarece tipul nu avea încredere în bănci. Însă, dincolo de orice urmă de îndoială, era sadic, imprevizibil și dezechilibrat. Pescuia adesea fete de prin orfelinate și adăposturi — iar asta o făcea pe Helen să-l urască în mod special.

— De ce l-a ales pe Anton?

— Ea avea nevoie de droguri, iar el îi putea face rost.

— Și cum se înțelegeau? a continuat Tony.

Melissa s-a mulțumit să zâmbească și să clatine din cap — nimeni nu „se înțelegea" cu Anton.

— Și unde e Lyra acum? a întrebat Helen.

— Habar n-am. N-am văzut-o de mai bine de-o lună.

— Cum așa?

— S-a cărat. S-a certat cu Anton și...

— Din ce motiv?

— Pentru că era așa de bou și de sadic.

Melissa a ridicat în sfârșit privirea. Ochii îi sticleau de furie.

— Așa, spune, a îndemnat-o Helen.

— Știți ce le face nou-venitelor?

Helen a clătinat din cap. Era silită să întrebe, deși nu voia, de fapt, să știe răspunsul.

— Le pune să se despoaie, să se aplece și să se țină de glezne. Și le zice că trebuie să stea așa *o zi-ntreagă*. Te lasă singură câteva ore. Te lasă până-ți trece os prin os și simți că-ți arde spatele, iar atunci când chiar ai senzația că nu mai reziști, ți-o trage. După încă o oră, ți-o trage din nou. Iar și iar. Așa îți frânge voința.

Îi tremura glasul și era evident că vorbește din proprie experiență.

— Și dacă ieși vreodată din rând sau n-aduci destule parale, îți face la fel. Nu-i pasă de nimeni și de nimic. Nu vrea decât banii.

— Și ce-a făcut după ce-a plecat Lyra?

— N-am idee. Nu l-am mai văzut.

— Nu l-ai mai văzut de-atunci? a întrebat Helen, intrând brusc în alertă.

— Nu.

— Vreau să fii cât mai exactă, Melissa. L-ai văzut pe Anton atunci sau după ce s-a certat cu Lyra?

— Nu. *Ea* mi-a povestit faza, nu el.

— L-ai căutat?

— La început, nu. Pe unul ca ăsta nu-l cauți așa, pur și simplu. Dar peste câteva zile am întrebat și eu în stânga și-n dreapta. Aveam nevoie de o doză. Însă nu era pe nicăieri unde-și făcea veacul de obicei.

— Ai idee pe unde s-ar putea ascunde Lyra?

— Pe undeva prin apropiere de Portswood probabil. A locuit numai prin zona aia. Dar nu mi-a spus niciodată unde doarme.

— Și se prezenta clienților cu numele Lyra?

— Nu, asta era doar între noi. La muncă era mereu Îngeraș. Un Îngeraș venit din ceruri, așa le zicea clienților. Iar lor le plăcea.

Helen a pus capăt interviului la scurtă vreme după aceea. Se făcuse foarte târziu și Melissa era complet epuizată. Aveau timp să reia altă dată, mai ales că prioritatea momentului o constituia realizarea unui portret-robot electronic pe care să-l poată da publicității. I-a trimis pe Tony și Melissa într-un cabinet împreună cu un grafician al poliției și s-a întors în biroul ei. Nu avea sens să mai meargă acasă, de vreme ce tot nu putea dormi.

Oare făcuseră pasul decisiv care avea să pună capăt acestei serii de crime oribile? În toată această perioadă, încercaseră să depisteze cauza care declanșase această explozie violentă. Anton să fi reprezentat declicul neștiutor, care stârnise această furie sălbatică? Dacă era așa, existau șanse mari să-și fi dat duhul prin cine știe ce coșmelie sordidă. Lui Helen nu i-ar fi părut rău după el, însă trebuia să-l găsească pentru a întregi tabloul.

I-a sunat telefonul și a tresărit. Tot Jake. Îi lăsase mai multe mesaje, surprins că nu mai trecuse pe la el, interesându-se dacă totul era în regulă cu ea. Oare îngrijorarea lui era autentică sau venea dintr-o conștiință vinovată? Spre surprinderea ei, Helen și-a dat seama că nu voia să știe răspunsul. În mod normal ar fi luat taurul de coarne, dar nu și de data asta. Acum evita s-o facă, pentru că nu voia să riște un răspuns care s-o mâhnească. Gândurile i-au fugit la Emilia. Oare ce punea la cale în clipa asta? Se gândea s-o ierte pe Helen sau îi cocea execuția? Dacă povestea ei vedea lumina tiparului, Helen avea să fie îndepărtată de la conducerea anchetei. Nu putea să lase să se întâmple una ca asta, mai ales acum când avansau în sfârșit, dar nici n-a dat înapoi. Văzuse alți polițiști care făcuseră pactul cu diavolul și în nici câteva luni se compromiseseră iremediabil, acuzați de corupție. În astfel de situații, nu puteai decât să strângi din dinți și să reziști până la final.

Helen și-a luat o cafea și s-a întors în centrul de comandă. Nu mai era vreme de temeri sau de introspecții — aveau de lucru. Undeva acolo umbla un Îngeraș răzbunător și setos de sânge.

65

Când s-a întors Charlie, casa era cufundată în liniște. Steve mâncase și se băgase în pat — bucătăria era curată lună, așa cum se întâmpla de fiecare dată când se ocupa el de gospodărie. Charlie a ciugulit niște resturi și a urcat apoi să facă un duș. Apa fierbinte i-a biciuit trupul, înviorând-o puțin, dar era complet istovită și s-a grăbit la culcare.

Pentru că Steve n-a făcut nicio mișcare la intrarea ei, Charlie s-a strecurat tiptil în pat. Nu dormeau în paturi separate, slavă Domnului, însă comunicarea dintre ei era ca și inexistentă. Din momentul în care Charlie se hotărâse să dea curs rugăminții lui Helen și să se întoarcă la lucru, Steve practic încetase să mai facă efortul de a-și ascunde supărarea și dezamăgirea. Era nespus de trist faptul că tocmai când ea începea să se acomodeze la serviciu, viața de familie i se destrăma. De ce nu funcționau lucrurile măcar o dată? Ce trebuia să facă pentru a fi fericită?

Stătea trează, cu ochii în tavan. Steve s-a foit puțin, așa cum făcea deseori, și Charlie l-a privit cu coada ochiului. A constatat cu surprindere — puțin speriată — că el se uită la ea.

— Iartă-mă, iubitule, n-am vrut să te trezesc, i-a spus ea încetișor.

— Nu dormeam.

— Oh!

În semiîntunericul din cameră, Charlie nu-și dădea seama în ce dispoziție se află. Nu părea supărat, dar nici bine dispus.

— Stăteam așa și mă gândeam.

— Înțeleg. La ce?

— La noi.

Charlie n-a spus nimic, nesigură încotro bătea.

— Vreau să fim fericiți, Charlie.

Ochii ei s-au umplut brusc de lacrimi. Erau lacrimi de fericire și lacrimi de ușurare.

— Și eu vreau același lucru.

— Vreau să dăm uitării tot ce s-a-ntâmplat și să fim din nou ca înainte. Să ducem viața pe care ne-am dorit-o mereu.

— Și eu, a spus Charlie, rostind anevoie cuvintele.

Se cuibăriseră acum unul în brațele celuilalt.

— Și aș vrea să încercăm să mai facem un copil.

Charlie s-a mai oprit puțin din plâns, dar n-a zis nimic.

— Dintotdeauna ne-am dorit copii. Nu putem să ne lăsăm dominați de nenorocirile din trecut, avem o viață înainte. Vreau să am un copil cu tine, Charlie. Vreau să începem din nou să încercăm.

Charlie și-a îngropat fața la pieptul lui Steve. Adevărul era că și ea își dorea din tot sufletul un copil și dorea din tot sufletul ca ei doi să fie o familie normală și fericită. Dar își dădea totodată seama, cariera ei nu se potrivea cu toate astea, iar Steve tocmai îi aruncase mănușa.

El n-ar fi putut niciodată s-o spună în termeni brutali, dar tocmai o anunțase pe Charlie că venise vremea să aleagă.

Ochii. În ochii aceia era totul. De pe chipul alungit și încadrat de șuvițe de păr lungi și negre, ochii îți captau atenția, fixându-te cu o privire intensă și pătrunzătoare. Avea și alte trăsături percutante — buzele cărnoase, nasul puternic, bărbia ușor ascuțită —, însă ochii aceia mari și frumoși și intensitatea privirii te fascinau.

— Cât de mult seamănă? a întrebat Ceri Harwood, dezlipindu-și în fine privirea de la portretul-robot.

— Foarte, a spus Helen. Melissa a stat toată noaptea cu cel mai bun grafician al nostru. N-am lăsat-o să plece decât după ce am fost sută la sută siguri că a ieșit cum trebuie.

— Și ce știm despre Lyra Campbell?

— Nu mare lucru, dar ne străduim. Am trimis agenți în uniformă să-l caute pe Anton Gardiner și, în această dimineață, o să luăm la puricat toată zona în care operează, vom sta de vorbă cu toate fetele care-au lucrat vreodată pentru el, să vedem dacă cineva ne poate spune mai multe despre ea.

— Și care este ipoteza ta de lucru, deocamdată?

— În anumite privințe, n-avem de-a face cu ceva chiar ieșit din comun. Tipa ajunge să se prostitueze, după care mai face o alegere greșită intrând la Anton. El se poartă brutal cu ea. Acest lucru, în combinație cu meseria, o afectează emoțional. Abuz de alcool și de droguri, stres, molestări, boli și, într-o bună zi, Anton sare pârleazul. Un gest de-al lui o face să cedeze nervos. Ea îl atacă și-l ucide, probabil. În orice caz, se răzbună pe el pentru tot ce-a îndurat ani de zile și acesta este evenimentul declanșator. Legiștii ne-au spus că le vorbește victimelor sau urlă la ele — probabil că-i insultă și se răfuiește cu ei...

— Odată ce s-a spart stăvilarul, nu se mai poate opri? a întrerupt-o Harwood.

— Ceva de genul ăsta.

— Vorbești de parcă ai și compătimi-o puțin?

— Așa este. N-ar face așa ceva dacă n-ar fi trecut prin chinuri groaznice. Dar le compătimesc cu adevărat pe Eileen Matthews, Jessica Reid și celelalte. Lyra e o ucigașă înrăită care nu se va opri dacă nu-i venim noi de hac.

— Exact așa văd și eu lucrurile. În sensul ăsta, ți-aș propune să mă ocup eu de conferința de presă astăzi, iar tu să mergi și să coordonezi echipa. E crucial să ne mișcăm rapid și vreau ca presa și publicul să știe că cei mai buni oameni ai noștri se ocupă de caz.

După un scurt și tensionat moment de tăcere, Helen a spus:

— Se obișnuiește ca ofițerul care conduce investigația să țină și conferințele de presă și cred că ar fi mai bine s-o fac chiar eu. Îi și cunosc pe toți scribii locali...

— Cred că pot face și eu față unor reporteri. Am mai multă experiență ca tine la astfel de lucruri și e absolut necesar ca totul să meargă strună de data asta. O s-o rog pe Brooks să mă asiste și să răspundă la anumite întrebări de ordin tehnic, dacă va fi cazul.

Helen a încuviințat din cap, dar a simțit cum îi fugea din nou pământul de sub picioare.

— Dumneavoastră decideți.

— Chiar așa. Să mă ții la curent cu toate noutățile.

— Da, doamnă.

Helen s-a întors și a ieșit. Simțea că-i clocotește sângele în timp ce străbătea coridorul spre centrul de comandă. Acum când în sfârșit făceau progrese, Helen era împinsă la o parte. Mai văzuse ea astfel de situații — ofițeri superiori care se cocoțau sus de tot pe meritele altora — și îi repugnaseră întotdeauna. Trebuia să-și stăpânească însă nervii. Aveau o criminală de prins. Dar continua să fiarbă și să spumege, chiar dacă decisese să-și țină furia în frâu.

Helen sperase că va putea colabora cu Harwood. Și că aceasta va reprezenta o schimbare în bine față de Whittaker. Însă adevărul era că Harwood îi era profund antipatică.

Și amândouă știau acest lucru.

67

— Îți mulțumesc că ai stat cu mine, Tony. Singură m-aș fi urcat pe pereți.

Era aproape 10 dimineața, dar nici Tony și nici Melissa nu închiseseră un ochi. Odată definitivat portretul-robot, îi preluase o mașină fără inscripții și îi adusese într-o casă conspirativă din centrul orașului. Un ofițer în civil rămăsese afară la volan, cu misiunea să pună pe fugă orice oaspete nepoftit, iar Tony și Melissa se adăposteau înăuntru. Ea insistase, iar Tony fusese fericit să rămână — nu voia să riște nimic acum când avansa ancheta.

Chiar dacă pe amândoi îi cuprinsese oboseala, erau prea agitați ca să se poată destinde. Tony știa unde e ținută sticla de whisky „pentru urgențe". A scos-o și s-au servit amândoi, ca să mai îndulcească situația un pic. Alcoolul își făcuse încet-încet efectul relaxant, temperând într-o oarecare măsură grijile și adrenalina.

Melissa detesta tăcerea — își ura propriile gânduri —, așa că au vorbit și-au tot vorbit. Ea l-a întrebat despre caz, despre Îngeraș, iar el i-a răspuns cum s-a priceput mai bine și a descusut-o, la rândul lui, despre ea. Melissa i-a povestit cum fugise din Manchester de maică-sa, care era alcoolică, părăsindu-și însă frățiorul mai mic. Se gândise adesea ce s-o fi ales de el și se simțea clar vinovată că-l abandonase. Intrase în nenumărate belele coborând spre sud, dar supraviețuise tuturor încercărilor. Nu-i veniseră de hac nici băutura, nici drogurile și nici meseria.

Întunericul îi acoperise cu mantia lui protectoare, dându-i Melissei senzația că e anonimă și ferită de orice primejdii. Dar pe măsură ce se lumina afară și începea o nouă zi, o cuprindea neliniștea. Umbla de colo-colo prin casă și se uita afară din dosul draperiilor, de parcă se aștepta la vreo nenorocire.

— N-ar trebui să fie cineva de pază și-n spate? a întrebat ea.

— Stai liniștită, Melissa. Ești în siguranță.

— Dacă află Anton ce-am făcut... Sau Lyra...

— Nu vor afla decât în boxa acuzaților, cu perspectiva unei lungi

sentințe. Nimeni nu știe că ești aici și nu te poate atinge cu nimic.

Melissa a ridicat din umeri, ca și când nu-l credea decât pe jumătate.

— Trebuie doar să te gândești ce vei face în continuare. După ce se va fi isprăvit toată povestea.

— Ce vrei să zici?

— Păi... nu trebuie să te-ntorci pe stradă. Există programe care te pot ajuta să scapi. Tratarea dependențelor, consiliere, formare...

— Încerci să mă salvezi, Tony? l-a întrebat ea tachinându-l.

Tony s-a pomenit roșind.

— Nu... ă, oarecum. Știu că ai trecut prin multe, dar asta ar putea fi șansa ta. Ai făcut ceva important, ceva bun, nu trebuie să lași să se irosească ocazia.

— Parcă-l aud pe taică-meu vorbind.

— Păi chiar avea dreptate. Meriți mai mult.

— Tu chiar ești naiv, Tony, nu-i așa? l-a întrebat ea pe un ton aproape amical. Ai lucrat vreodată la Moravuri?

Tony a clătinat din cap.

— Bănuiam eu, a continuat Melissa. Dacă ai fi făcut-o, nu-ți mai păsa.

— Ba eu sper că da.

— Ai fi unu la un milion, i-a spus Melissa, râzând amar. Știi ce fac fetele ca mine? Prin ce-am trecut de am ajuns așa?

— Nu, dar îmi pot ima...

— Am mințit și-am înșelat, și-am furat. Am fost bătute, scuipate, siluite. Ni s-a pus cuțitul la beregată și ne-au strâns de gât, gata să ne sufoce. Am luat heroină, crack, stimulente, sedative, pileală. Am stat îmbrăcate cu aceleași haine câte o săptămână, vomitând în somn. Și-apoi ne-am revenit și-am luat-o iarăși de la capăt.

A lăsat vorbele să plutească în aer, după care a adăugat:

— Îți sunt recunoscătoare pentru că te străduiești, dar e prea târziu.

Tony s-a uitat la Melissa. Știa că fata spune adevărul, dar nu se putea împăca cu ideea că ceva bun se duce pe apa sâmbetei. Melissa era încă tânără și atrăgătoare — avea mintea ageră și inima bună. Era oare drept să aibă în continuare parte doar de violență, pentru tot restul vieții?

— Niciodată nu e prea târziu. Profită de șansa asta. Pot să te ajut să...

— Pentru Dumnezeu, Tony. Ai auzit ceva din tot ce ți-am spus? s-a răstit ea la el. Sunt terminată. Nu mai există cale de întoarcere pentru mine. A avut grijă Anton să se-asigure.

— Anton s-a dus, gata.

— Nu și de-aici, a zis ea, ciocănindu-și cu putere tâmpla. Știi ce-mi făcea? Ce ne făcea?

Tony a clătinat din cap, dorind și totodată nedorind să afle.

— De obicei, folosea bricheta sau o țigară. Ne ardea pe brațe, pe ceafă, pe tălpi. Unde să te doară ca naiba, dar să nu provoace scârbă clienților. Asta pentru chestiile de nimic. Dar dacă făceam ceva chiar nasol, ne lua cu el într-o mică excursie.

Tony n-a zis nimic, privind-o concentrat pe Melissa. Parcă nu-i mai vorbea lui, ci rătăcea departe printr-o amintire sinistră.

— Ne ducea cu mașina la un fost cinematograf de pe Upton Street. Proprietarul era un amic de-al lui. O ditamai cloaca plină de șobolani. Până ajungeam acolo, nu-ncetam să ne rugăm de el să ne ierte, să ne dea drumul, dar asta nu făcea decât să-l înfurie și mai tare. Odată ajunși...

S-a oprit puțin înainte de a continua.

— ...avea un lanț de bicicletă, o chestie uite-așa groasă cu un lacăt la capăt, și te trosnea cu el. Și dă-i, și dă-i, până nu te mai puteai ridica să fugi nici dacă ai fi vrut. Zbiera și răcnea printre lovituri, și te făcea albie de porci, până rămânea fără suflu. Iar când zăceai acolo... ca o păpușă de cârpă în praf, în sânge și jeg, de-ți venea să mori... se pișa pe tine.

Îi tremura glasul acum.

— Pe urmă se căra și te lăsa acolo până dimineață. Unele fete cică ar fi și murit de frig. Dar dacă supraviețuiai... a doua zi nu aveai decât să-ți vii în fire și să te-ntorci la muncă. Rugându-te să nu-l mai scoți din pepeni niciodată.

Tony o privea cum tremura din tot corpul.

— Astea suntem, Tony. Asta a făcut din noi și nu mai suntem bune de nimic. Atât a mai rămas din mine acum. Și doar atâta pot să mai fiu. Înțelegi?

Tony a dat afirmativ din cap, deși ar fi vrut să-i spună că greșește și că poate fi salvată.

— Tot ce pot să sper este să rămân în viață. Și mai am un pic de speranță că o să fiu în siguranță.

— Ești în siguranță acum. Mă ocup eu de asta.

— Eroule, i-a zâmbit ea printre lacrimi.

L-a lăsat să o țină în brațe. El ar fi trebuit s-o descoasă în continuare, dar dintr-odată n-a mai vrut s-o tot întrebe despre negură și jeg și abuzuri. Voia s-o ia de-acolo și s-o ducă într-un loc mai bun. Voia s-o salveze.

Și știa că e gata să riște totul pentru asta.

68

— Lyra Campbell este în clipa de față suspecta noastră principală din acest caz. E o persoană extrem de periculoasă și-i sfătuim pe cetățeni să *nu* intre în contact cu ea. Cine o vede sau deține vreo informație cu privire la locul unde se află este rugat să sune imediat la poliție.

Inspectoarea-șefă Ceri Harwood se adresa jurnaliștilor reuniți. Charlie nu mai pomenise niciodată o asemenea înghesuială în sala de conferințe — se aflau acolo ziariști din peste douăzeci de țări, ba unii dintre ei rămăseseră în picioare pe coridor. Notau furibund în carnete ceea ce le spunea Harwood, dar nu-și puteau dezlipi ochii de la portretul-robot care domina ecranul din fața lor. Pe chipul mărit, ochii aceia se dovedeau încă și mai fascinanți, și mai hipnotici. Cine era această femeie? Ce puteri speciale avea asupra celorlalți?

Charlie răspundea la întrebările operative. După cum era de așteptat, Emilia Garanita s-a interesat de ce inspectoarea Grace nu venise la conferința de presă — părea foarte dezamăgită că partenera ei de box nu se află acolo —, iar Charlie a fost încântată să pareze, evidențiind numeroasele și solidele calități ale șefei sale. În punctul acela a intervenit Harwood, deturnând discuția, și după alte douăzeci de minute s-a încheiat totul.

Când a plecat și ultimul ziarist, Harwood s-a întors către Charlie.

— Cum ne-am descurcat?

— Bine. Mesajul va ajunge la public într-un ceas, două, și... ce să zic, nimeni nu se poate ascunde la nesfârșit. În mod normal, odată dat publicității portretul, îi săltăm în patruzeci și opt de ore. Împreună cu alți câțiva ghinioniști care le seamănă un pic.

Harwood a zâmbit.

— Bine. Să-mi amintesc neapărat să-l sun pe Tony Bridges. Datorită lui ne aflăm aici.

Charlie a aprobat-o din cap, abținându-se să-i aducă aminte șefei secției că fusese ideea lui Helen să trimită pe cineva sub acoperire.

— Cum ți se pare că a decurs ancheta până acum, Charlie? Ai lipsit o

vreme și pesemne că vezi totul cu ochi proaspeți de când te-ai întors...

— A decurs cât se putea de bine în condițiile date.

— Și-a-ndeplinit toată lumea îndatoririle? Operațiunile de supraveghere au dat ceva rezultate?

— Nu, deocamdată nu, dar...

— Crezi că trebuie să continuăm cu ele? Ne și costă de ne rup, iar acum avem și acest fir concret...

— E meritul inspectoarei Grace. Și al dumneavoastră, firește.

Era un răspuns laș, dar Charlie se simțea extrem de stânjenită să discute despre mersul anchetei pe la spatele lui Helen. Harwood a încuviințat din cap, ca și când Charlie ar fi făcut o afirmație foarte profundă, și s-a așezat pe marginea mesei.

— Și cum te-nțelegi cu Helen?

— Foarte bine acum. Am avut o discuție folositoare și suntem... foarte bine.

— Mă bucur, pentru că, între noi fie vorba, am fost îngrijorată. Helen avea niște opinii foarte drastice legate de întoarcerea ta la Southampton Central. Opinii care mie mi s-au părut nedrepte. Îmi pare bine că i-ai dovedit că s-a înșelat și că vechea echipă funcționează din nou.

Charlie a dat doar din cap, întrebându-se cum s-ar cuveni să răspundă.

— Și am aflat că ai fost temporar promovată sergent, câtă vreme Tony e ocupat. Cum ți se pare?

— Sunt încântată, bineînțeles.

— Te-ar interesa o promovare permanentă?

Întrebarea a luat-o prin surprindere pe Charlie. Și-a amintit pe loc discuția cu Steve. La drept vorbind, o sâcâise toată dimineața.

— O iau treptat. Sunt măritată și poate că într-o zi...

— Copii?

Charlie a dat din cap.

— Să știi că nu trebuie să fie o alegere, Charlie. Le poți face pe amândouă, ascultă-mă pe mine. Nu trebuie decât să fii corectă cu toată lumea și... ce să zic, pentru un ofițer talentat ca tine nu există limite.

— Mulțumesc, doamnă.

— Să vii să stăm de vorbă ori de câte ori simți nevoia. Îmi placi, Charlie, aș vrea să iei deciziile corecte. Prevăd c-o să ai un viitor strălucit.

Harwood a plecat curând. Trebuia să se întâlnească la prânz cu șeful poliției și nu se cădea să întârzie. Charlie s-a uitat după ea, foarte tulburată. Ce joc juca Harwood? Care era rolul ei?

Și ce semnificație avea pentru Helen?

69

Echipa s-a răspândit prin tot orașul în căutarea Lyrei. Nord, sud, est și vest, nu trebuia precupețit niciun efort. Fuseseră recrutați agenți în uniformă și voluntari suplimentari care, sub conducerea detectivilor criminaliști, treceau în revistă bordelurile, adăposturile temporare pentru mame cu copii, clinicile, birourile de ajutor social, secțiile de urgență și prim-ajutor — cu portretul-robot în mână, solicitând informații. Dacă Lyra se ascundea undeva în Southampton, aveau cu siguranță s-o găsească.

Helen conducea operațiunile din regiunea de nord a orașului, ferm convinsă că ucigașa acționează într-o zonă care-i este familiară și unde se simte în siguranță. Dăduse volumul stației la maximum, cu speranța că, din clipă-n clipă, va prinde viață și va începe să se vorbească despre descoperirea așteptată. Nu-i păsa cine va pune mâna pe Lyra și cine o va aduce — voia doar să se termine totul.

Însă Lyra se dovedea greu de prins. Unii susțineau că au văzut-o, altora li se părea că au cunoscut-o sub un alt nume, dar deocamdată nimeni nu confirmase că ar fi stat de vorbă cu ea. Ce fel de femeie era aceasta care trăia ca într-un balon protector, complet lipsită de orice relație cu oamenii? Trecuseră mai multe ore de când se aflau pe teren, discutaseră cu o sumedenie de inși, dar, în continuare, nu aveau nimic concret. Lyra era o stafie care nu se lăsa dibuită.

Apoi, chiar după ora prânzului, Helen a primit în fine vestea după care tânjea. Pe măsură ce se scurgea timpul și toate fetele din branșă pretindeau că nu au cunoștință de existența Lyrei, ea începuse să se întrebe dacă nu cumva Melissa inventase toată povestea ca să primească un pic de atenție și niște parale, dar iată că, deodată, pe neașteptate, căpătau o confirmare precisă.

Helen și-a croit drum prin blocul ticsit de gunoaie de pe Spire Street, complet oripilată de ce-i era dat să vadă. Fetele de stradă și drogații locuiau nas în nas în apartamentele abandonate și mucezite care urmau să fie complet renovate la anul. Mulți dintre locatarii clandestini aveau și copii, care fugeau pe lângă Helen în timp ce ea traversa clădirea, fugeau de polițistă cu o groază mimată, ascunzându-se de ea prin cotloanele mizere și periculoase ale acestei ruine și țipând întruna. Dacă i-ar fi stat în puteri, Helen i-ar fi luat cu lopata pe toți și i-ar fi dus într-un loc care să le ofere condiții decente. Și-a notat în memorie să ia legătura cu serviciile de asistență socială imediat ce prindea o clipă liberă. Nu-i cu putință ca niște copii să trăiască așa în secolul douăzeci și unu, și-a zis.

Câteva femei ședeau în jurul unui reșou improvizat, alăptând, pălăvrăgind, refăcându-se după tura de noapte. La început s-au arătat ostile, pe urmă rezervate. Helen avea impresia clară că-i ascundeau ceva, dar a insistat totuși. Poate că aceste fete ajunseseră într-adevăr în ultimul hal, însă aveau toate niște familii și nu puteau fi imune la șantajul emoțional. Helen mărșa pe această carte acum, zugrăvind un tablou sumbru al familiilor îndurerate care-și îngropau tații, fiii și soții pângăriți. Însă femeile nu ofereau în continuare nimic — Helen nu-și dădea seama dacă se tem de Anton ori se tem de poliție. Până la urmă, cea mai tăcută din grup a deschis gura. Nu avea nimic special — o drogată rasă în cap, cu un bebeluș care i se smiorcăia în brațe —, dar i-a spus lui Helen că a cunoscut-o pentru scurtă vreme pe Lyra. Lucraseră împreună pentru Anton, înainte ca Lyra să se facă nevăzută.

— Unde locuia? a întrebat Helen.

— Nu știu.

— Cum așa?

— Nu mi-a spus niciodată, a protestat fata.

— Și-atunci, unde te vedeai cu ea?

— Lucram prin aceleași locuri. Empress Road, Portswood, St Mary's. Dar colțul ei preferat era pe la fostul cinematograf din Upton Street. Pe-acolo dădeam de ea de obicei.

Helen a continuat s-o mai chestioneze câteva minute, dar obținuse deja ce-i trebuia. Toate zonele la care se referise fata se aflau în partea de nord a orașului, ceea ce confirma propria ei teorie. Dar mai mult ca orice altceva, auzind despre fostul cinema începuse să-i bată inima mai rapid. Tony îi

relatase ultima discuție avută cu Melissa, din care reieșea, de asemenea, că cinematograful era și unul dintre locurile frecventate de Anton. Coincidența era prea mare ca să n-o ia în seamă. Acolo ajunseseră să se încaiere Anton și Lyra? Acolo fusese el omorât? Oare ea continua să bântuie prin ungherul acela izolat și pustiu?

Helen a anunțat imediat prin stație, trimițând un ofițer criminalist în civil să asigure rapid și discret fostul cinematograf, pentru ca o echipă de intervenție să poată pătrunde înăuntru și să-și facă treaba. În același timp, un grup de supraveghere urma să ocupe poziții pe stradă. Helen aștepta deja cu nerăbdare rezultatele. Ceva îi spunea că vechiul cinematograf se va dovedi crucial în rezolvarea cazului. Poate că se apropiau în sfârșit de Lyra. Poate că fantoma lor avea să prindă viață.

70

Mașina luneca discret pe carosabil, însoțind-o ca o umbră. Charlie se cufundase așa de tare în propriile-i gânduri, încât n-o remarcase inițial. Dar nu mai încăpea nicio îndoială că era urmărită. Automobilul păstra distanța, dar păstra și viteza — voiau să afle unde merge sau așteptau momentul potrivit să sară la ea?

Mașina a accelerat dintr-odată, depășind-o cu zgomot, după care s-a urcat pe trotuar și a frânat brusc. S-a deschis portiera. Mâna lui Charlie a dat să apuce bastonul.

— Ți-a fost dor de mine?

Sandra McEwan, zisă și Lady Macbeth. Un memento nedorit al greșelilor din trecut.

— Iau tăcerea ta ca pe un răspuns afirmativ. Uneori e greu să-ți exprimi sentimentele în cuvinte, așa-i? A, îmi cer scuze pentru spectacolul de amatori, a adăugat McEwan, arătând cu capul mașina oprită de-a curmezișul trotuarului. Câteodată flăcăul devine prea surescitat.

— Dă-o jos de pe trotuar și vezi-ți de drum.

— Sigur că da, a zis McEwan, făcându-i semn amantului să mute mașina. Deși trăgeam speranță că ne vei însoți.

— Partidele în trei nu-s chiar pe gustul meu, Sandra. Va trebui s-o lăsăm pe altă dată.

— Foarte amuzant, agent. Sau e sergent mai nou?

Charlie n-a zis nimic, refuzând să-i dea satisfacție.

— Oricum, mă gândeam că te-ar interesa să te-ntâlnești cu nemernicul care a omorât-o pe Alexia Louszko.

Deschisese portiera din spate în timp ce vorbea și i-a arătat bancheta goală.

— Te duc eu cu cea mai mare plăcere dacă ai un pic de timp.

Charlie a consimțit, și acum ieșeau din oraș în viteză. Nu se temea pentru siguranța ei — Sandra McEwan era prea deșteaptă ca să se lege de gabori și în

niciun caz n-ar fi răpit-o pe o stradă circulată și plină de martori —, dar se întreba cu toate acestea ce urmărește. A încercat s-o descoasă pe Sandra pe drum, dar întrebările ei s-au izbit de un zid de tăcere. Era evident că astăzi trebuia să joace după regulile Sandrei.

Automobilul a virat și s-a oprit în niște hârtoape, pe un tăpșan pustiu cu vedere la Southampton Water. Fusese cumpărat de niște dezvoltatori imobiliari străini, care se împotmoliseră cu aprobările și de doi ani de zile nu se mișca nimic. Între timp devenise un paradis al celor care deversau ilegal tot felul de gunoaie și acum era generos împodobit cu moloz, carcase de mașini incendiate și butoaie cu reziduuri toxice.

Sandra a deschis portiera și i-a făcut semn lui Charlie să iasă. Ea s-a supus, nemulțumită.

— Păi unde e?

— Uite acolo.

Sandra i-a arătat un automobil Vauxhall carbonizat, la vreo patruzeci de metri distanță.

— Mergem?

Charlie s-a grăbit spre vehicul. Acum știa exact ce va găsi acolo și nu voia decât să termine odată. După cum se așteptase, în portbagajul mașinii zăcea înghesuit cadavrul mutilat al unui tânăr — unul dintre mardeiașii familiei Campbell, fără niciun dubiu.

— Ce groaznic, nu? a zis Sandra, fără pic de compasiune în glas. Niște puștani l-au găsit așa și mi-au dat de știre. Imediat m-am și gândit s-anunț poliția.

— Sunt convinsă.

Bărbatul înțepenise în exact aceeași poziție în care fusese descoperită și Alexia. Era desfigurat, iar mâinile și picioarele îi fuseseră retezate identic și ele. După faptă și răsplată. Răspundeau familiei Campbell cu aceeași monedă. Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte.

— Oamenii voștri de la Operațiuni Speciale vor găsi un ciocan în buzunarul interior al paltonului. Umblă vorba că ar fi ciocanul cu care a fost omorâtă Alexia. Sunt sigură că laboratorul va confirma informația. E trist să vezi un om în halul ăsta, dar poate că există și o pedeapsă divină, nu?

Charlie a fornăit și a clătinat din cap, nevenindu-i să creadă. Nu avea nicio îndoială că McEwan participase la tortură și la omor, dirijând operațiunile cu entuziasm malițios.

— Eu aș declara cazul închis, nu?

S-a întors surâzătoare la mașină, lăsând-o singură pe Charlie în compania unui leș fără chip și cu un gust foarte amar în gură.

71

Helen se întorcea la Southampton Central când a primit apelul. A simțit vibrațiile telefonului și a virat pe banda întâi ca să răspundă. Se aștepta să fie Charlie cu vești de ultimă oră. Pentru o clipă, se gândise chiar că o reperase cineva pe Lyra. Dar era Robert.

Harwood o convocase înapoi la sediu, dar n-a stat niciun moment pe gânduri și a pornit în viteză pe centură spre nord, la Aldershot. Harwood putea să aștepte. După nici o oră, intra în holul secției de poliție de pe Wellington Avenue. Făcuse cunoștință cu mai mulți ofițeri criminaliști care lucrau aici pe la diverse conferințe organizate de poliția din Hampshire și unul dintre aceștia — inspectoarea Amanda Hopkins — a întâmpinat-o acum.

— E în camera de interviu numărul unu. I-am propus un avocat sau s-o sune pe maică-sa, dar... zice că nu vrea să vorbească decât cu tine.

O spusese prietenește, dar curioasă în același timp să afle motivul.

— Sunt prietenă cu ai lui.

— Cu familia Stonehill?

— Mda, a mințit Helen. În ce stare este?

— Zdruncinat. Câteva răni superficiale, dar în principiu e OK. Pe ceilalți doi i-am băgat la arest. Le-am luat deja depozițiile — se acuză reciproc, așa că...

— Să văd ce pot să scot de la el. Mersi, Amanda.

Robert stătea prăbușit pe un scaun de plastic. Arăta rău — de parcă ar fi suferit o implozie —, cu numeroase zgârieturi pe obraz. Avea brațul drept prins într-o eșarfă. S-a urnit la apariția lui Helen și și-a îndreptat spatele.

— Ți-am adus ceva, a spus Helen, așezând pe masă o cutie de Pepsi. Să ți-o deschid?

El a răspuns afirmativ din cap și Helen i-a făcut favoarea. Apucând-o cu mâna cea teafără, Robert a dat-o peste cap dintr-o singură sorbire. Îi tremurau degetele.

— Bun, vrei să-mi spui și mie ce s-a-ntâmplat?

El i-a făcut semn că da, însă continua să tacă.

— Pot încerca să te ajut, a adăugat Helen, dar trebuie să știu...

— Au tăbărât pe mine.

— Cine?

— Davey. Și Mark.

— Din ce cauză?

— Pentru că n-am mai vrut s-o ard cu ei.

— Le-ai zis că nu te mai interesează așa ceva?

— Mi-au spus că sunt un laș. Credeau că am de gând să-i torn.

— Așa intenționai?

— Nu. Voiam doar să ies din combinație.

— Și ce s-a întâmplat deci?

— Le-am spus să se descurce fără mine. Și să mă lase în pace. Nu le-a convenit. Au plecat, dar s-au întors pe urmă. Cu amenințări. Că mă taie.

— Și tu ce-ai făcut?

— Am ripostat. Nu puteam să mă las călcat în picioare.

— Cu ce?

A urmat o lungă tăcere, apoi:

— Cuțit.

— Poftim?

— Cu un cuțit. Îl am mereu la mine...

— Pentru Dumnezeu, Robert. Așa se moare.

— Dar mi-a salvat viața în seara asta, nu-i așa? a ripostat el, fără pic de regret.

— Posibil.

Robert s-a cufundat în tăcere.

— Fă-mă să înțeleg exact. Ei te-au atacat primii.

— Absolut.

— Și tu ai ripostat.

El a dat iar din cap.

— I-ai rănit?

— L-am crestat un pic pe Davey pe braț. Nimic grav.

— OK. Păi am putea s-o scoatem la capăt probabil, dar va trebui să recunoști că purtai cuțitul. N-avem ce face în privința asta. Pesemne că te pot scoate de-aici, să te-ntorci acasă, dacă mă pun chezașă pentru tine.

Robert a ridicat ochii, surprins.

— Dar va trebui să-mi promiți că renunți la cuțit. Dacă vei mai fi prins a doua oară cu arme albe la tine, nu te voi mai putea ajuta.

— Sigur.

— Ne-am înțeles?

El a dat din cap.

— Bine, păi mă duc să discut cu ei. Pe Davey îl mai lăsăm să fiarbă o vreme în suc propriu, da? a zis Helen, schițând un zâmbet.

A fost uimită că Robert i-a răspuns la fel. Era prima dată când îl vedea zâmbind.

Se pregătea să deschidă ușa când el a întrebat-o:

— De ce faceți asta?

Helen s-a oprit, cântărindu-și răspunsul.

— Pentru că vreau să te ajut.

— De ce?

— Pentru că meriți o viață mai bună.

— Dar de ce? Sunteți o gaboriță. Eu sunt un hoț. Ar trebui să mă băgați la pârnaie.

Helen șovăia. Avea mâna pe clanță. N-ar fi mai înțelept să deschidă și să iasă? Fără să spună nimic?

— Sunteți mama mea?

Întrebarea a izbit-o ca un baros. Era neașteptată, dureroasă și a lăsat-o fără grai.

— Mama mea adevărată, vreau să zic.

Helen a tras aer în piept.

— Nu, nu sunt. Dar am cunoscut-o.

El o privea concentrat.

— N-am avut niciodată de-a face cu cineva care s-o fi cunoscut.

Lui Helen îi părea bine că nu stă cu fața la el. Dintr-odată i-au dat lacrimile. Cât timp va fi petrecut el gândindu-se la mama lui adevărată?

— Cum ați cunoscut-o? Erați prietene sau...?

Helen a ezitat. Apoi:

— Sunt sora ei.

Robert n-a zis nimic în prima clipă, șocat de mărturisirea lui Helen.

— Sunteți... ești mătușa mea?

— Da, sunt.

A urmat din nou un moment de tăcere, în care Robert digera situația.

— De ce n-ai venit să mă vezi mai demult?

Întrebarea lui era tăioasă ca o lamă de cuțit.

— N-am putut. Și n-aș fi fost bine primită. Părinții tăi îți ofereau un trai bun — nu le-ar fi convenit să dau eu buzna și să dezgrop trecutul.

— Nu mi-a rămas nimic de la mama. Știu că a murit când eram doar un bebeluș, însă...

A ridicat din umeri. Nu știa practic nimic despre Marianne, iar ceea ce știa era fals. Poate că era mai indicat să rămână așa.

— Păi eventual, când ne mai întâlnim, pot să-ți spun mai multe despre ea. Mi-ar face plăcere. N-a avut o viață tocmai fericită, dar tu ai fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat.

Băiatul a izbucnit brusc în plâns. Toți anii plini de întrebări, anii de-a lungul cărora se simțise incomplet, îl ajungeau din urmă. Și Helen se lupta să-și stăpânească lacrimile, însă din fericire Robert își lăsase capul în jos și suferința ei a trecut neobservată.

— Aș vrea să facem asta, a spus el printre lacrimi.

— Bine, a zis Helen, venindu-și în fire. Să rămână între noi deocamdată. Până ne cunoaștem un pic mai bine, da?

Robert a dat din cap, ștergându-se la ochi.

— Acesta nu e sfârșitul, Robert. E abia începutul.

Treizeci de minute mai târziu, Robert se afla într-un taxi pe drum spre casă. Helen s-a uitat cum se îndepărtează taxiul și apoi s-a suit pe motocicletă. În pofida numeroaselor probleme care-i stăteau în față și în pofida forțelor întunericului care-i dădeau târcoale, Helen se simțea revigorată. Începea în sfârșit să-și spele păcatele.

Imediat după ce murise Marianne, Helen cercetase pe nerăsuflate toate fațetele vieții surorii sale. Mulți ar fi făcut orice să îngroape o astfel de experiență, dar Helen voia să pătrundă în mintea, inima și sufletul Mariannei. Dorea să completeze golurile, să afle exact prin ce trecuse sora ei în pușcărie și mai apoi. Să vadă dacă era întemeiată acuzația lui Marianne că *ea* se făcea vinovată de moartea tuturor acelor persoane.

Helen scosese astfel la lumină toate actele oficiale și tot ce se scrisese vreodată despre sora ei, iar la pagina a treia a dosarului din închisoare descoperise bomba care a zguduit-o din temelii — un semn că sora ei avea încă puterea s-o lovească de pe lumea cealaltă. Helen abia împlinise treisprezece ani atunci când Marianne fusese arestată, și a fost dusă la un orfelinat imediat după ce părinții lor au fost uciși. Nu participase în carne și oase la procesul surorii sale — mărturia ei fusese înregistrată dinainte — și nu i s-a comunicat decât verdictul și nimic altceva. Nu văzuse burtica umflată a surorii sale și Serviciile Sociale din Hampshire nu suflaseră o vorbă, astfel că abia atunci când a răsfoit raportul medical anexat dosarului de arestare, fără să se aștepte să găsească altceva în afara cicatricelor și a contuziilor bine cunoscute, Helen a aflat că sora ei era gravidă în momentul arestării. În cinci luni. Testele ADN ulterioare au dovedit că tatăl lor — omul pe care Marianne îl omorâse cu sânge rece — era și tatăl copilului.

Îi luaseră bebelușul imediat după naștere. Chiar și acum, după toate cele întâmplate, această imagine o făcea pe Helen să lăcrimeze. Sora ei legată de un pat de spital și copilașul smuls cu forța după optsprezece ore de travaliu. Se luptase cu ei? Avusese oare puterea să se opună? Helen era convinsă în sinea ei că da. În ciuda modului brutal în care fusese conceput, Marianne trebuie să-și fi iubit copilul. L-ar fi iubit cu disperare și s-ar fi hrănit cu inocența lui, dar nu primise, evident, această șansă. Era o criminală și nu se bucura de nicio compasiune din partea temnicerilor săi. Procesul nu implica niciun sentiment omenesc, doar judecată și condamnare.

Copilașul dispăruse înghițit de sistemul de protecție socială și apoi prin centre de plasament, însă Helen îl urmărise cu sârguință pe Bebe K prin hârțogăraie și birocrație, până-i dăduse de urmă. Îl adoptase un cuplu de origine evreiască din Aldershot, care nu avea copii, îl numiseră Robert Stonehill și îi mergea bine. Era răzvrătit, insolent și le scotea peri albi — anii de școală nu păreau să fi dat cine știe ce roade — dar se descurca. Avea o slujbă, o locuință sigură și doi părinți iubitori. Venit pe lume în condiții din cele mai vitrege, crescuse înconjurat de grijă și dragoste.

Robert se sustrăsese eredității sale. Iar Helen își dădea seama că s-ar cuveni să-l lase în pace. Dar îi dăduse ghes curiozitatea. Participând la înmormântarea lui Marianne, ca ucigașă și unică bocitoare, descoperise că nu e singură de fapt. Mai scăpase cineva din naufragiu. De dragul Mariannei, și pentru ea însăși, avea așadar să stea cu ochii pe Robert. Și dacă-l putea ajuta în vreun fel, o va face.

Helen a răsucit cheia în contact, a turat motorul și a pornit în trombă pe stradă. Era așa de absorbită și de ușurată, încât nu s-a mai uitat în oglinzile retrovizoare de data aceasta. Dacă ar fi făcut-o, ar fi remarcat că aceeași mașină care se ținuse după ea de la Southampton o urmărea acum și la întoarcere.

De când revenise acasă tăticul său, Alfie Booker o ducea mult mai bine. Locuiseră într-un apartament de bloc câtă vreme tatăl său fusese în armată. Dar la întoarcerea lui, s-au mutat în casa îngrijitorului, care se învecina cu terenurile de sport ale școlii. Tatăl lui tundea iarba, mătura frunzele și vopsea marcajele de pe terenul de fotbal. Era o slujbă bună, în opinia lui Alfie, care îi plăcea să-l însoțească la lucru.

Pentru că tata se certa cu mama foarte des și cel mai satisfăcut era când muncea, atunci se simțea și Alfie cel mai bine cu el. Tata nu vorbea prea mult, dar părea fericit cu fiul său alături. Alcătuiau o pereche cam caraghioasă, dar Alfie n-ar fi schimbat-o pentru nimic în lume.

Tata nu ajunsese acasă noaptea trecută. Mama lui pretindea că da, însă Alfie știa că nu era adevărat. Bocancii lui de lucru se aflau tot acolo unde-i lăsase în după-amiaza trecută și el nu se zărea nicăieri pe-afară. Alfie luase la pas fiecare petic de gazon, ciulind urechile după eventualul zumzăit al mașinii de tuns iarba. Nu avea idee ce se petrece, dar nu-i plăcea deloc.

A dat colțul și a văzut o siluetă deșirată care se îndrepta către sala de sport. Era ziua concursurilor și s-a gândit inițial că o fi vreunul dintre antrenori, dar nu l-a recunoscut. Silueta nu părea suficient de lată în umeri ca să fi fost tatăl lui — cine să fie oare? Pășea foarte hotărât către sală, deci avea ceva important de făcut. Alfie s-a lăsat dus de instinct spre acea siluetă, mânat de curiozitate.

Ajuns mai aproape, a încetinit pasul. Era o femeie. Care depunea o cutie la intrarea în sală. Ce-o fi fost înăuntru — un trofeu? Un premiu?

A strigat-o și a rupt-o la fugă spre ea. Femeia s-a întors cu fața, făcându-l pe Alfie să se oprească brusc. Nu zâmbea câtuși de puțin și avea o figură dușmănoasă. Spre surprinderea lui, ea i-a întors spatele și și-a văzut mai departe de drum, fără să zică nimic.

Alfie a privit-o contrariat cum pleca. Apoi și-a îndreptat atenția spre cutie. Pe ea stătea scris un cuvânt pe care nu-l înțelegea. A încercat să-l citească pe litere. J.E.G. Dar nu avea nicio noimă. De ce-l scrisese cu cerneală roșie?

S-a uitat împrejur întrebându-se ce să facă. N-a văzut pe nimeni care să-i interzică să o deschidă.

Asigurându-se încă o dată că nu era niciun pericol, Alfie a făcut un pas înainte și a deschis cutia.

73

Trecuseră mai multe ore de la eveniment, dar lui Tony încă i se învârtea capul. Inima îi bătea să-i sară din piept, sub imperiul fricii, adrenalinei și neliniștii.

A încercat să-și adune gândurile, dar ele se tot roteau, și Tony nu reușea să se adune. Nu se mai simțise așa de o veșnicie, însă un glas subțirel îl striga dinăuntru, acoperindu-l cu injurii, făcându-l de ocară. O merita din plin, dar lui nu-i păsa. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Care Tony nutrea aceste gânduri? Nu se mai recunoștea pe sine.

Fusese dintotdeauna un polițist ca la carte. Unii îl considerau lipsit de sentimente. Alții, mai îngăduitori, spuneau despre el că e un profesionist, un model. Helen îl privea cu respect. Dintr-odată, l-a luat durerea de cap. Ce-ar zice ea dacă l-ar vedea acum? Nu era ceva cu totul ieșit din comun, la urma urmei, dar asta nu-l scuza.

Melissa s-a mișcat în somn lângă el, întorcându-se pe partea cealaltă. El i-a privit trupul gol. Era brăzdat de tatuaje și de vechi cicatrice pe alocuri, dar încă atrăgător și în formă. I-au fugit ochii din nou la draperiile dormitorului, verificând pentru a nu știu câta oară că sunt bine trase. Afară pe stradă un coleg de-al lui stătea într-o mașină fără însemne. Oare observase ceva? Lumina care s-a aprins și s-a stins în dormitor? Cu siguranță va fi presupus că era Melissa care se culca în sfârșit. Dar dacă dăduse un ocol să verifice și sesizase că Tony nu se afla la parter?

În vâltoarea evenimentelor el nu se gândise nicio clipă la riscuri. O ținuse în brațe, bucuros să-i simtă căldura corpului lipit de al său, după care ea îl privise în ochi și-l trăsese și mai tare spre ea. Se sărutaseră. Și apoi se sărutaseră iar. Cu toate că ea era și prostituată, și martorul lor cheie, Tony nu dăduse înapoi, mânat de dorință. În câteva minute, ajunseseră în pat — îl uluia și pe el propria nechibzuință — și nu se oprise nici cât să-și tragă răsuflarea.

Se simțea din nou ca un adolescent plin de idei prostești, irealizabile. Îi venea să râdă, să chiuie și să plângă. Dar glasul subțirel continua să-l tot strige. Bombardându-l cu întrebări asurzitoare. Încotro se îndrepta? Și cum avea să sfârșească?

Ea a apăsat cu putere butonul soneriei și nu i-a mai dat drumul. Sunase deja de două ori, dăduse și un ocol casei, dar ușa se încăpățâna să rămână ferecată, în ciuda faptului că se vedea clar că era cineva înăuntru. Draperiile erau trase peste ferestre și dinăuntru se auzea un televizor.

Într-un târziu, a auzit zgomot de pași însoțiți de un potop de înjurături. Emilia Garanita a zâmbit în barbă, dar n-a încetat să sune. Abia atunci când s-a deschis ușa, cu o smucitură, și-a retras și ea degetul de pe buton, readucând liniștea.

— Nu cumpărăm de la vânzători ambulanți, a zis bărbatul, pe cale să trântească ușa.

— Asta ai impresia, că am venit să-ți vând aspiratoare? a ripostat Emilia.

Omul a ezitat puțin, luat prin surprindere de răspunsul ei prompt și obraznic.

— Te cunosc, a spus el în cele din urmă, ești, cum îi zice...

— Emilia Garanita.

— Așa. Și ce poftești?

Se vedea clar că ardea de nerăbdare să se întoarcă la emisiunea preferată. Emilia i-a zâmbit dulce înainte să deschidă gura din nou.

— Aș vrea un dosar.

— Poftim?

— Lucrezi la serviciul de eliberări condiționate, domnule Fielding, nu-i așa?

— Da, și în această calitate ar trebui să știi că în niciun caz n-aș oferi vreodată informații unui ziarist. Totul e confidențial.

Pronunțase cuvântul „ziarist" cu o scârbă profundă, de parcă el opera la un nivel superior. Emilia se dădea în vânt după astfel de momente.

— Nici dacă ziarista în cauză ți-ar salva viața?

— Poftim?

— Viața profesională, vreau să spun.

Fielding tăcuse acum. Își dădea oare seama ce urmează?

— Niște amici de la poliție mi-au spus o poveste interesantă despre un tip între două vârste pe care l-au surprins în parcul Common desfrăbălându-se pe bancheta din spate a unui Ford Focus.

A aruncat alene o privire spre automobilul Ford Focus parcat pe aleea lui Fielding.

— Cică ar fi agățat-o într-un bar pe fetișcană... dar ea nu avea decât cinșpe ani. Ups! Pare-se că tipul s-a milogit și a stăruit, iar ofițerii l-au lăsat până la urmă să plece, alegându-se fiecare cu câte 100 de lire. Însă au păstrat numărul mașinii și datele nenorocitului. Am la mine procesul-verbal.

S-a făcut că scotocește în poșetă. Fielding a ieșit din casă, închizând ușa după el.

— Ăsta-i șantaj, a spus el indignat.

— Da, este, așa-i? a venit replica surâzătoare a Emiliei. Deci ai de gând să-mi dai ceea ce vreau sau e cazul să mă apuc să-mi scriu articolul?

Era o întrebare retorică. Emilia își dădea seama după expresia feței lui că acesta îi va face pe plac.

— Bună, Alfie, eu mă numesc Helen și lucrez la poliție.

Băiatul a ridicat ochii de la desenul lui.

— Pot să stau și eu lângă tine?

Copilul a dat din cap, iar Helen s-a ghemuit pe jos alături.

— Ce desenezi?

— Niște dinozauri pirați.

— Mișto. Ăla-i T-Rex?

Alfie a dat afirmativ din cap și a spus cu seriozitate:

— El e cel mai mare.

— Da, se vede. Te bagă-n sperieți.

Alfie a ridicat din umeri ca și când nu era cine știe ce. Helen s-a pomenit zâmbind. Era un copilaș drăguț, de șase ani, care făcuse față neașteptat de bine întâmplărilor din ziua aceea. Părea mai degrabă nedumerit decât afectat. Ceea ce nu se putea spune și despre mama lui, care încă nu aflase ce era mai rău — și nu avea să i se spună până nu găseau cadavrul —, dar care era deja o epavă. Ofițerii de contact își dădeau toată silința, însă ea era vizibil suferindă, ceea ce începea să-l afecteze pe Alfie. Helen știa că trebuie să-i capteze toată atenția.

— Vrei să-ți arăt ceva special?

Alfie a ridicat capul. Helen și-a pus legitimația pe masă.

— Asta e insigna mea de polițistă. Știi ce face un ofițer de poliție?

— Îi prinzi pe spărgăreți.

— Așa e, a zis Helen, înăbușindu-și un zâmbet. Dar asta știi ce este?

Și-a așezat pe masă stația de emisie-recepție.

— Mișto, a exclamat el, apucând-o îndată.

— Apasă pe butonul ăsta, l-a îndemnat Helen.

Alfie a făcut-o și s-a ales cu o doză sănătoasă de paraziți audio drept răsplată. Părea încântat. În timp ce băiețelul se juca cu stația, Helen a continuat:

— Aș putea să-ți pun câteva întrebări?

Copilul a dat din cap fără s-o privească.

— Vreau să știi că n-ai făcut nimic rău. E vorba despre doamna cu cutia — doamna pe care ai văzut-o —, se pare că ea a luat ceva ce nu-i aparținea. Iar eu trebuie să aflu cine este. A vorbit cu tine?

Alfie a scuturat din cap.

— Dar a scos vreun cuvânt?

Din nou, scuturat din cap.

— I-ai văzut fața?

Un gest afirmativ de această dată. Helen a ezitat puțin, apoi a scos o copie a portretului-robot din poșetă.

— Asta e doamna pe care ai văzut-o?

I-a arătat lui Alfie fotografia.

El și-a dezlipit ochii de la stație, s-a uitat la fotografie, a dat din umeri și și-a îndreptat iarăși atenția spre stație. Helen l-a apucat de mânuță și l-a deturnat cu blândețe. Copilul a ridicat privirea spre ea.

— E foarte important, Alfie. Poți, te rog, să-mi faci un hatâr și să te mai uiți o dată la poză?

Alfie s-a supus cu dragă inimă, ca și când mai avea dreptul la o încercare într-un joc. De data asta, a privit-o mai atent. După o lungă pauză, a dat ușor din cap afirmativ.

— Poate.

— Poate?

— Purta ceva pe cap care-i acoperea puțin fața.

— O șapcă de baseball?

Alfie a încuviințat. Helen s-a ridicat pe vine. Putea continua cu întrebările — ce înălțime avea femeia sau ce fel de constituție —, dar ar fi fost dificil să obțină din partea lui o confirmare deplină. Puștiul nu avea decât șase ani, la urma urmei.

— Ce-a făcut?

— Poftim?

— Ce a luat?

Helen a aruncat o privire spre mama lui Alfie, apoi a coborât glasul.

— Ceva foarte special.

Helen se uita la chipul lui, pe care se citea curiozitatea. Și nu se îndura să-i spună că nu avea să-și mai vadă tăticul niciodată.

76

Helen era atât de prinsă în discuția cu Charlie, încât nu a auzit-o pe Harwood apropiindu-se. Cu o frustrare crescândă, Charlie pierduse zile întregi încercând să afle adevărata identitate a RegeluiVaginului — el era colaboratorul principal al forumului Târfest și ar fi trebuit să fie lesne de găsit. Dar pentru că nu folosea niciodată calculatorul de acasă ori de la serviciu și era expert în a-și crea adrese false prin conexiuni criptate, RegeleVaginului rămânea mereu inaccesibil. Helen și Charlie plănuiau următoarea mișcare, când au auzit:

— Putem sta un pic de vorbă, Helen?

Cu zâmbetul pe față, dar fără pic de căldură. Suna ca o somație menită să transmită un mesaj în fața întregii echipe. Care era acest mesaj Helen nu știa deocamdată.

— De azi-dimineață tot încerc să dau de tine, a continuat Harwood, odată ajunse în biroul ei. Înțeleg că lucrurile se mișcă rapid, dar nu tolerez această întrerupere a comunicării. E clar?

— Da, doamnă.

— Nu putem funcționa decât dacă se învârtesc toate rotițele angrenajului, nu?

Helen a aprobat din cap, dar îi venea s-o bage-n mă-sa.

— Ce s-a mai întâmplat deci? a fost curioasă Harwood să știe.

Helen a pus-o la curent cu ultimele desfășurări ale operațiunii de căutare a Lyrei Campbell, cu cercetările de la vechiul cinematograf și crima cea mai recentă.

— Încă n-am descoperit cadavrul, dar se pare că victima este Simon Booker, fost parașutist și veteran al războiului din Afganistan.

— Un erou de război. Mama ei de treabă!

Helen intuia că viitoarele titluri probabile din ziare o supărau pe Harwood, nu soarta bărbatului. Și-a încheiat raportul, apoi a dat să se retragă, dar Harwood a oprit-o.

— Astăzi am luat prânzul cu șeful poliției.

Helen n-a zis nimic. Era oare pe cale să se deschidă un nou front?

— E foarte îngrijorat. Ancheta asta a depășit deja cu mult bugetul. Numai supravegherea ne costă enorm și n-a dat niciun rezultat. Apoi mai sunt și agenții în uniformă mobilizați în plus, orele suplimentare, echipa de operațiuni speciale și unitățile canine, și la ce bun toate astea? Ce progrese concrete am făcut?

— E un caz dificil, doamnă. Avem de-a face cu o criminală inventivă și inteli...

— În schimbul banilor cheltuiți ne-am ales doar cu o avalanșă de titluri denigratoare în presă, drept care șeful a solicitat o analiză internă a investigației.

Deci chiar *era* un front nou. Solicitase el sau îl împinsese Harwood s-o facă? Helen clocotea, dar nu a spus nimic.

— Știu că ai experiență în domeniul ăsta și că echipa îți este... în general vorbind... loială, dar metodele tale sunt haotice și costisitoare...

— Cu tot respectul, au murit patru oameni...

— Trei.

— Asta e doar o chestiune de semantică, la dracu'! Știm cu toții că Booker e mort.

— O fi semantică, inspectore, dar spune foarte multe despre tine. Judeci pripit. Încă de la bun început ți-ai dorit doar o nouă poveste cu Helen Grace care hăituiește iarăși un criminal în serie. Asta-i singura poveste pe care o cunoști, nu-i așa? Ei bine, în opinia mea e ceva nechibzuit, lipsit de profesionalism și periculos. Avem niște bugete, niște protocoale și obiective care nu pot fi nesocotite sau călcate în picioare.

— Și ce post vizezi, Ceri? Comandant de divizie? Șef de departament? Șef al poliției naționale?

— Măsoară-ți cuvintele, inspectore.

— Am mai avut de-a face cu oameni ca tine. Treaba nu și-o fac, dar sunt gata oricând să preia laurii.

Harwood s-a lăsat pe spătarul scaunului. Spumega de furie, însă refuza s-o arate.

— Ai foarte mare grijă cum calci, inspector Grace. Și ia-o ca pe-un avertisment oficial. Te afli la un fir de păr distanță de a pierde conducerea acestei anchete. Prinzi criminala sau zbori din schemă. E clar?

Helen n-a mai zăbovit. Un lucru era clar ca lumina zilei. Cu Harwood la cârmă, avea să mai reziste doar printr-un miracol.

77

Se întuneca, dar asta nu făcea decât să adauge compoziției un plus de mister. Lumina slabă și imaginea granulată aveau să sugereze și mai bine ceea ce intenționa Emilia. Potrivit regulamentului, ar fi trebuit să-l roage pe unul dintre fotografii ziarului s-o însoțească, dar știa și ea la fel de bine ca toată lumea cum să folosească o cameră foto profesionistă și nici nu se gândea să împărtășească altcuiva această poveste până nu obținea pachetul complet.

Adrian Fielding se arătase deosebit de cooperant când pricepuse că Emilia i-ar distruge cariera cu zâmbetul pe buze dacă nu obținea ce-și dorea. Dosarul lui Robert Stonehill începea banal, cu lista jalnică a infracțiunilor sale mărunte recente, însă a devenit mult mai interesant după ce Emilia a descoperit că fusese adoptat. Informațiile despre mama sa naturală erau insuficiente, dar reieșea destul de limpede că el se născuse într-un spital penitenciar. Îndată ce a aflat acest lucru, Emilia a știut despre cine era vorba — lui Helen Grace îi păsase doar de o singură persoană cu adevărat —, dar, ca o bună jurnalistă, a comparat vârsta lui Robert cu data arestării lui Marianne. De acolo până la raportul ei de arest n-a mai fost decât un mic pas și tabloul era complet.

Emilia de-abia își putea controla mâna ridicând camera. Flăcăul fusese trimis după lapte și stătea nerăbdător la coadă. Clic, clic, clic. Detaliile nu se vedeau grozav, dar imaginile păreau luate pe furiș, în condiții riscante. Emilia a mai așteptat puțin, privindu-l pe Robert cum plătește. Acum ieșea din magazin. Emilia a ridicat din nou aparatul. De parcă ar fi fost ceva regizat, el s-a oprit în ușă, ridicând ochii spre ceruri în timp ce se pornea ploaia. Chipul îi era scăldat de strălucirea de sodiu a felinarului, dându-i un aer nefiresc și spectral. Clic, clic, clic. Apoi și-a ridicat gluga și aproape că s-a uitat direct la ea. Nu putea s-o vadă ascunsă în beznă, dar ea îl vedea foarte bine. Clic, clic, clic. Tânărul născut din violență, surprins pe străzile întunecate, cu o glugă pe cap — uniforma tuturor golanilor agresivi și dezabuzați din țară. Perfect.

Acum, că obținuse cele necesare, Emilia urma să treacă la acțiune. Ar fi trebuit bineînțeles să-l sune pe redactorul-șef de la *Evening News*, dar nici prin cap nu-i trecea s-o facă. Păstrase legătura cu cineva de la *Daily Mail* tocmai pentru astfel de ocazii. Avea tot ce trebuia — dacă se mișca repede, putea să plaseze materialul pe prima pagină a ediției de a doua zi.

Acesta era pașaportul ei. Avea prețul. Avea marfa. Și avea și titlul.

„Progenitura unei Bestii."

Helen continua să rumege în minte confruntarea cu Harwood când a ajuns la fostul cinematograf de pe Upton Street. Ațiându-se în umbră, s-a strecurat înăuntru pe ieșirea de incendiu. Clădirea urma să fie scoasă curând la vânzare, iar Helen nu-și putea imagina cine ar putea fi interesat să o cumpere. Îndată ce a intrat, au și izbit-o miasmele — duhoarea lemnului cariat și a hoiturilor de șobolani care putrezeau acolo de ani de zile. I-a venit să verse și și-a pus repede masca. Adunându-se, s-a sprijinit de balustrada șubredă și a coborât scările.

Cinematograful *Coroana* se bucurase de succes în rândul familiilor prin anii '70. Era o sală tradițională, cu scaune dispuse ca la teatru și o cortină amplă de catifea care ascundea ecranul. Cel puțin așa fusese în perioada sa de apogeu. Proprietarii dăduseră faliment în timpul recesiunii din anii '80, iar tentativele ulterioare de a-l resuscita se ciocniseră de multiplexurile din afara orașului și de cinemateca de la malul mării. Sala principală arăta în prezent ca o umbră a gloriei trecute, un talmeș-balmeș de moloz și de scaune sfâșiate.

Echipa de Operațiuni Speciale se grupase într-un colț din apropierea ecranului. Forfota și entuziasmul denotau un progres. Helen s-a grăbit într-acolo. Telefonul primit imediat după confruntarea cu Harwood era singura veste bună de care avusese parte toată ziua. Voia să vadă cu ochii ei înainte de a se lăsa dusă de val.

Cei de la Operațiuni Speciale i-au făcut loc când s-a apropiat. Acolo era. Încă ascuns sub moloz, dar fuseseră dezgropate vârful capului și un braț ridicat. Degetele mâinii scoase la iveală arătau acuzator spre cer. Pielea, deși prăfuită, era închisă la culoare și releva faptul că aveau de a face cu un mulatru. Dar nu asta o interesa de fapt pe Helen. Mai tare conta că nu avea decât patru degete, iar pe al cincilea și-l pierduse cu câțiva ani în urmă, judecând după cum arăta ciotul.

Prea multe nu se știau despre Anton Gardiner — originea, copilăria —, dar se știa că-i fusese tăiat inelarul într-o dispută dintre gangsteri, cu zece ani în urmă. El declanșase seria de crime a Lyrei? El să fi fost cauza întregii povești? Helen s-a înfiorat privind cadavrul ciopârțit, străbătută de un freamăt. Oare brațul sfârtecat al lui Anton le indica finalmente direcția cea bună?

Era întuneric și frig, iar femeia își cam pierdea răbdarea. Devenea tot mai dificil să găsești un locșor să respiri. Poliția își făcea din plin simțită prezența prin tot orașul, iar ea fusese nevoită să-și ia măsuri extreme de precauție, deplasându-se în pantaloni de trening și hanorac cu glugă, ca și când ieșise la o tură de alergare nocturnă. Odată ce depistase un cotlon retras din zona vestică a portului, își schimbase ținuta, rămânând în fustă mini și ciorapi fini. O bustieră strâmtă îi sublinia formele apetisante, iar o scurtă de blană reprezenta cireașa de pe tort. În ciuda stresului și a frustrărilor de peste zi, i-a făcut plăcere să se dezvăluie. Acum nu avea decât să stea și să aștepte să vină spurcații la ea.

Douăzeci de minute mai târziu, a apărut o siluetă solitară. Se cam clătina pe picioare și bălmăjea o melodie într-o limbă străină. Un marinar, probabil polonez, și-a zis ea. Inima Îngerașului a început să bată mai tare. Marinarii erau murdari, neciopliți și plini de microbi, dar aveau întotdeauna bani când adăstau la țărm și își dădeau de obicei drumul foarte repede, fiindcă fuseseră lipsiți de sex atâta timp.

Văzând-o, bărbatul s-a oprit. Aruncând priviri în jur ca să se asigure că nu mai era nimeni prin preajmă, s-a apropiat de ea. Era neașteptat de chipeș — cel mult douăzeci și cinci de ani, cu o față alungită și buze feminine. Băuse, fără îndoială, dar nu era deloc respingător. Pe Îngeraș o surprindea că acest bărbat trebuia să plătească pentru sex.

— Cât face?

Avea un accent puternic.

— Ce dorești?

— Tot tacâmul, a spus el.

— O sută de lire.

El a aprobat din cap.

— Hai!

Și zicând asta, tipul și-a pecetluit soarta.

Îngeraș deschidea calea, conducându-l printr-un labirint de containere spre curtea dispecerului. Aici se presupunea că se verifică și înregistrează marfa, însă, de fapt, o mare parte a bunurilor importate dispăreau în chip misterios, ca să iasă din nou la suprafață pe piața neagră. Era pustiu în noaptea asta — nu se mai făcuseră livrări de o săptămână.

Conducându-l la moarte, Îngeraș se abținea cu greu să nu râdă. Tot corpul îi fremăta de adrenalină și emoție. Va putea să se lase vreodată de asta? Cum să renunți când era așa de bine? Urma partea cea mai plăcută. Liniștea de dinaintea furtunii. Îi plăcea la nebunie toată această joacă elaborată.

Acum erau singuri în curtea întunecoasă. A tras adânc aer în piept și s-a întors cu fața spre el.

— Începem, iubitule?

Pumnul lui drept a izbit-o în falcă, azvârlind-o de-a dura în containerul din spatele ei. A ridicat năucită mâinile, să se apere, dar continua să plouă cu lovituri. L-a împins, dar următoarea scatoalcă aproape că i-a zburat capul de pe umeri și ea s-a prăbușit greoi la pământ.

Ce se petrecea aici? Fata a dat să se ridice, însă el o încălecase deja. L-a înjurat din reflex. Mai avusese de-a face cu mușterii violenți, dar se bazase doar pe spray paralizant — nu se angajase niciodată într-o astfel de luptă corp la corp.

Bărbatul o țintuise acum la pământ, iar mâinile lui puternice i se strângeau în jurul gâtului. Mai tare, tot mai tare. Ea a dat să-i înfigă degetele în ochiul stâng, dar el și-a ferit iute capul. Vedea cum îi pulsează o venă pe gât și s-a repezit s-o înțepe cu unghiile ei crăpate. Nu avea cum să nu slăbească strânsoarea dacă începea să sângereze. N-ar fi trebuit să se întâmple una ca asta. Ea nu era sortită să moară în acest loc imund.

Lupta din toate puterile. Lupta pentru viața ei. Dar era deja prea târziu. Peste câteva secunde s-a făcut întuneric.

Tony s-a bucurat să constate că Nicola dormea. Era târziu, dar ea se chinuia deseori să adoarmă. Tony știa că, dacă ar fi fost trează și dacă l-ar fi privit cu ochii aceia albaștri adânci în clipa în care intra pe ușă, el i-ar fi mărturisit totul. Nu ar fi reușit să păstreze secretul, într-atât era de confuz, euforic și rușinat. Însă nu a trebuit decât să schimbe câteva fraze găunoase cu Violet — cu ochii în pământ și mimând oboseala — înainte ca ea să plece acasă și să-l lase singur cu soția lui.

Tony nu-și mai înșelase niciodată nevasta și o iubea în continuare. O iubea chiar mai mult, dacă era cu putință așa ceva, acum, când rușinea adulterului îi stătea pe conștiință. Nu voia s-o facă să sufere — niciodată nu intenționase asta — și vorbiseră mereu deschis unul cu altul. Dar ce avea să-i spună acum?

Continua să freamăte de emoție. Făcuse dragoste cu Melissa încă de două ori înainte să plece. Polițistul din fața casei aruncase o privire prin dosarul voluminos pe care-l ținea sub braț și părea convins că el luase conștiincios depoziția Melissei în tot acel timp. Pe Tony l-a încercat din nou rușinea. N-o trădase doar pe Nicola, ci își trădase și propriii colegi. Totdeauna fusese un bun polițist — cum de căzuse subit în păcat?

Știa cum. Firește că știa. Încerca de atâta timp să se convingă pe sine că traiul lui cu Nicola era ceva normal. Că era în regulă. Prietenilor curioși le răspundea adesea că se însurase pentru tot restul vieții și că, dacă așa voise soarta, el nu avea nimic împotrivă. Ceea ce nu era și nu fusese însă niciodată adevărat. Nu pentru că își dorea el mai multe, ci pentru că *Nicola* fusese mult mai mult de-atât.

Ea îi deschisese toate drumurile. Dacă el provenea dintr-o familie de rătăcitori cu rezultate mediocre, ai ei erau oameni de succes, cultivați și ambițioși. În tot ce făcea — serios sau în joacă —, ea se angaja cu toată hotărârea, cu voința de reușită și cu un veritabil simț al umorului. Iar lui îi era dor de ea. Îi era insuportabil, teribil de dor. Era impulsivă și surprinzătoare din punct de vedere sentimental, ghidușă și plină de fantezie când venea vorba de sex, și mereu generoasă emoțional. În prezent ea nu-i mai putea oferi nimic din toate astea, și chiar dacă îl mustra conștiința la gândul că ea se transformase într-un soi de prieten, acesta era crudul adevăr. Ea nu avea să fie nicicând o povară, dar încetase să mai fie soția lui pe de-a-ntregul.

Asta, își spunea el mereu, era adevărata trădare. Dar cum rămânea cu Melissa? Acolo era vorba despre ceva nou și periculos. Chiar dacă părea o nebunie, deja simțea ceva pentru ea. Nu avea cum să fie iubire, pentru că abia se cunoscuseră, dar semăna foarte tare. Lipsit de dragoste și de afecțiune atâta vreme, se năpustea orbește acum.

Și nu avea nicio intenție să se oprească.

81

Helen a rămas țintuită locului, cu respirația tăiată.

Primele semne că era ceva în neregulă veniseră odată cu o serie de apeluri pe mobilul ei, din partea Biroului de relații cu presa a Secției de poliție Southampton Central, menționând încercări repetate ale reporterilor de la *Daily Mail* de a o contacta pe Helen. Același lucru apoi și de la sediul central al poliției din Hampshire, iar de data asta sunase însuși redactorul-șef al ziarului. Domnea confuzia — biroul de presă presupusese că avea legătură cu investigarea actuală a crimelor din Southampton, dar ziariștii doreau, de fapt, să discute cu Helen despre cineva pe nume Robert Stonehill.

Imediat ce a auzit de Robert, Helen și-a închis telefonul și a pornit cu toată viteza spre secție. Ajunsă acolo, ceruse să vadă prima pagină a publicațiilor de a doua zi. Majoritatea continuau să relateze despre criza ostaticilor din Algeria, însă *Daily Mail* optase pentru ceva diferit. „Progenitura unei Bestii“, desfășurat pe toată pagina, iar dedesubt o poză granulată și sinistră cu Robert, făcută de la distanță cu teleobiectivul. Marianne privea chiorâș dedesubt, din fotografia oficială de la poliție, iar detaliile crimelor ei erau reamintite cu entuziasm.

Lăsând să-i cadă ziarul, Helen a părăsit în goană mediateca și a coborât valvârtej spre motocicletă. Gonind către periferie, o măcina încontinuu aceeași întrebare. Cum? Cum de aflaseră? Emilia sigur era implicată cumva, dar Helen nu pomenise nimănui despre Robert, și dacă nu cumva el... Nu, nu avea niciun sens. Cum devenise brusc Emilia atotștiutoare și capabilă să pătrundă în tainițele cele mai secrete ale vieții lui Helen?

Nu voia decât să ajungă la Robert și să-l consoleze. Să-l apere. Dar în apropiere de Cole Avenue a văzut că deja se aduna haita jurnaliștilor. O echipă de televiziune tocmai ajunsese acolo și sporea gloata celor care sunau la ușă, solicitând un interviu. Primul impuls al lui Helen a fost să străpungă încercuirea ca să ajungă la Robert, dar rațiunea a triumfat și ea a rămas pe loc. Prezența ei n-ar fi făcut decât să agite spiritele, iar familia Stonehill avea și-așa destule pe cap.

Cum să-l ajute? Cum să oprească uraganul de zoaie pe care *ea* îl abătuse asupra acestui tânăr nevinovat? Era vina ei și îi venea să-și tragă pumni pentru slăbiciunea de care dăduse dovadă contactându-l pe Robert. El trăise fericit. Și neștiutor. Iar acum, toate astea.

Încercând să-l salveze, îl condamnase.

Era întinsă pe jos, inertă și flexibilă, cu brațele desfăcute în țărână în semn de capitulare. A lui era acum și s-a înfruptat pe săturate. Nu s-a obosit să-și pună un prezervativ. Peste câteva ore urma să plece spre Angola la bordul navei *Slazak*. Până aveau s-o găsească, el va fi departe. Obișnuia să profite de fiecare dată din plin de învoirile din porturi și nu se abătuse nici de această dată de la regulă.

Îi luase ceva timp până să-și vină în fire după ce o sugrumase. Așa se întâmpla mereu. Adrenalina făcea ravagii — inima bătea să-i sară din piept —, iar tipul vedea stele verzi. Rămăsese fără suflu și era sleit de puteri, deși biruise. Tăieturile de pe față usturau ca naiba și avea simțurile exacerbate — orice picătură de apă suna ca un pas care se apropie și orice pală de vânt ca vaietul unei femei. Dar nu mai era nimeni acolo. Doar el și prada lui.

Era și ea exact ca toate celelalte. Păcătoasă, murdară și ieftină. Câte omorâse până acum? Șapte? Opt? Și câte dintre ele se luptaseră — dar să se lupte *cu adevărat*? Niciuna. Asta fusese mai dârză ca majoritatea, dar, ca și celelalte, *știa*. Știa că e pierdută — că nu mai are nicio șansă la mântuire din cauza propriei depravări; și de aceea toate erau fericite că le curma suferința. Oare știau și oare le păsa că se duceau drept în iad?

Și-a dat drumul scuturat de fiori. Cu ochii închiși, a savurat clipa. Tensiunea care se acumulase în el săptămână după săptămână începea să se risipească. În curând avea să simtă pacea aceea atotcuprinzătoare, atât de rară și de dragă lui.

A deschis ochii, intenționând să mai stoarcă un strop de plăcere cu o ultimă privire aruncată chipului ei lipsit de expresie. Dar a înlemnit pe loc.

Fata avea ochii deschiși. Și se uita fix la el.

Alături se afla poșeta. Iar în mâna dreaptă tipa ținea un cuțit uriaș.

— Gówno[5]!

Cuțitul i-a spintecat fața cu un scrâșnet sinistru. Și-a pierdut cunoștința. În mai puțin de un minut, Wojciech Adamik era pe lumea cealaltă.

[5] „Căcat!" în poloneză. (*N.tr.*)

Tipa ajunsese deasupra lui într-o clipită. Băgând cheia în ușă, îl simțise cum vine iute din spate. Răsucindu-se, îl apucase de brațul întins, izbindu-și atacatorul de zid și ridicând cheia din mâna ei la nivelul ochiului. L-ar fi putut lăsa fără vedere într-o secundă dacă trebuia.

Era Jake. Cu sufletul la gură, gâfâind, Helen a lăsat mâna în jos.

— Ce mama dracului faci?

Jake abia putea vorbi, buimăcit de coliziunea cu zidul tare de cărămidă, dar a reușit să îngaime în cele din urmă:

— Te așteptam.

— De ce n-ai sunat și tu ca oamenii normali? Sau să fi așteptat la intrare?

— Am încercat să te sun, Helen. Doar știi bine — ți-am lăsat... câte să fi fost... cinci, șase mesaje? N-ai răspuns la niciunul.

Vocea lui ridicată răsuna cu ecou pe casa scării. Jos, la parter, Jason tocmai dăduse buzna pe ușa imobilului, însoțit de o altă infirmieră, tânără, așa că Helen a vârât iute cheia și l-a împins pe Jake în apartamentul ei.

— Am fost îngrijorat. Credeam că ai pățit ceva. Pe urmă m-am gândit că am greșit eu cumva. Ce se petrece?

Jake se afla în sufragerie acum, printre cărțile și revistele ei. Helen trăia o senzație foarte ciudată văzându-l în spațiul său personal, de parcă încurcase decorul.

— Emilia Garanita a aflat despre noi. Știe pentru ce vin la tine și m-a amenințat că mă va da de gol în ziar.

Jake o privea năucit, dar Helen trebuia să-i pună totuși întrebarea.

— Tu i-ai spus?

— Nu, sigur că nu. De o sută de ori nu.

— Dar ai spus altcuiva? Cineva slobod la gură și care ar putea s-o cunoască?

— Nu, Doamne ferește! De ce aș face una ca asta? Totul ne privește doar pe noi doi, pe nimeni altcineva, doar știi bine.

Helen privea fix în podea. Toate evenimentele zilei au copleșit-o deodată și a podidit-o plânsul. Îi era necaz pe ea însăși și își ținea capul plecat, refuzând să-și arate slăbiciunea, dar au început să-i tremure umerii. Lucrurile luaseră o întorsătură oribilă, în mare parte din cauza slăbiciunii și a neghiobiei sale. Era oare sortită să facă parte de-a pururi din echipa învinșilor?

Jake a venit spre ea și a cuprins-o protector în brațe. Unii o disprețuiau, alții îi puneau calitățile la îndoială sau o considerau cam ciudată. Dar Jake n-o judecase deloc, ținuse mereu la ea, în pofida naturii cu totul speciale a relației lor. Helen tânjise toată viața după dragoste necondiționată, iar în acest moment a înțeles că exact asta intenționa Jake să-i ofere.

Îl ținuse permanent la distanță, chiar și atunci când el lăsa să se înțeleagă foarte clar că dorește să se apropie de ea. De aceea au fost amândoi la fel de surprinși atunci când ea a ridicat în sfârșit ochii și i-a spus:

— Rămâi.

Razele soarelui inundau încăperea prin perdelele subțiri. Charlie a simțit pe obraz căldura noii zile și a deschis încet ochii. Amintiri, sentimente și gânduri i se învălmășeau în cap. Apoi s-a răsucit brusc pe partea cealaltă, neliniștită să vadă dacă visase sau ba. Dar Steve nu era acolo — nu ajunsese acasă azi-noapte. Nu era vis.

Charlie tot încercase să dea de el la telefon, dar intra direct căsuța vocală. Era bine? Pățise ceva? Cu certitudine știa că Steve n-ar părăsi-o. Toate lucrurile lui se aflau acolo și, în afară de asta, era prea bărbat ca să facă așa ceva. Nu ar fi plecat niciodată fără o explicație.

Unde era, așadar? Și de ce nu venise acasă? Când el îi dăduse ultimatumul, Charlie ceruse timp de gândire. Ea își dorea din tot sufletul să rămână cu el și să fie amândoi o familie fericită, dar a renunța la carieră și la tot ce obținuse prin luptă reprezenta un sacrificiu uriaș. Dar cât ar fi valorat aceste lucruri în absența lui Steve? Acesta era cercul vicios din care Charlie nu putea să iasă.

Probabil că nu realizase niciodată ce tare îl afectase pe el pierderea copilului. Steve avea deja în minte un nume, în caz că ar fi fost băiat. O tot tachinase cu el în perioada când era gravidă, refuzând să-i dezvăluie secretul. Ulterior nu l-a mai pomenit niciodată, în ciuda încercărilor lui Charlie de a-l aduce în discuție. După o vreme, ea încetase să mai întrebe și, deoarece el părea așa de robust și de independent, Charlie subestimase pesemne efectul resimțit de el.

Steve se arăta teribil de insistent. Și de convins că ea ar trebui să-și caute altceva de făcut. O slujbă lipsită de pericole, care să le permită să-și întemeieze cu adevărat o familie. El înghițise destulă furie, destule griji și teamă. Acum venise vremea să decidă Charlie ce fel de viață își dorește.

Numai că Charlie nu știa. Și nu se putea hotărî. Singurul lucru mai presus de orice îndoială era că nu-i plăcea deloc să fie singură în ditamai căsoiul.

Erau sub asediu. Fuseseră nevoiți să deconecteze soneria și să scoată telefonul din priză, dar tirul întrebărilor tot nu se potolea. Ziariștii strigau prin fanta cutiei de scrisori, băteau la uși și la ferestre, solicitau declarații și încercau să prindă vreo poză. Se arătau cruzi și neînduratori.

Robert se refugiase cu părinții lui, Monica și Adam, în dormitorul lor de la etaj. Ședeau toți trei pe pat și dăduseră radioul foarte tare, încercând să acopere vacarmul de afară. Mult prea șocați de întâmplările de peste zi, niciunul nu știa inițial ce să zică, până când în cele din urmă Robert a prins glas.

— Voi știați?

Prima lui întrebare mustea de amărăciune și obidă. Monica a dat afirmativ din cap, însă nu reușea să se oprească din plâns, astfel că Adam i-a povestit lui Robert cu voce tremurătoare tot ce dorea să afle. Părinții lui știau cine era mama lui atunci când îl adoptaseră, dar n-au dorit niciodată să cunoască toate detaliile crimelor ei, de teamă ca nu cumva să intervină o doză de repulsie în relația cu pruncul lor mult iubit. În ceea ce-i privea, copilul nu avea nicio vină. Trecutul fusese șters cu buretele și, printr-o întâmplare fericită și din voia Domnului, atât Robert, cât și ei primiseră o șansă extraordinară. Întotdeauna îl consideraseră o adevărată binecuvântare.

Robert nu se simțea câtuși de puțin ca o binecuvântare în prezent. După două ore de discuții tensionate și stânjenitoare, se retrăsese în camera lui, dorind să rămână singur. Se trântise în pat, cu iPodul dat la maximum, încercând să scape de toată această isterie. Dar îi era cu neputință și nu putea nici să doarmă, așa că nu făcuse decât să piardă vremea cu ochii pe limbile ceasului care avansau cu viteza melcului în noapte.

Helen i-o făcuse oare? Se prinsese el cine era de fapt Helen înainte să i-o spună Emilia Garanita. Se descotorosise de Emilia când îl agățase la magazinul din colț, dar nu înainte ca ea să-i transmită esențialul. Helen era mătușa lui, iar mama sa fusese o criminală în serie. Părea că Helen se străduise să-l protejeze... dar, cu toate acestea, ea era singura persoană care-i cunoștea identitatea

reală. Singura interesată personal de el. Ea să fi năruit zidurile peste el?

IPodul lui zăcea aruncat pe podea și el își auzea părinții certându-se. Nici ei nu meritau una ca asta. Ce avea să se aleagă de familia lor acum? Ei îl iubiseră fără rezerve de la bun început, însă nu erau pregătiți pentru așa ceva. Erau doi oameni obișnuiți și drăguți, care nu făcuseră niciodată nimic rău.

Robert a aruncat un ochi pe fereastră și a simțit un gol în stomac. Se adunaseră și mai mulți jurnaliști între timp. Erau efectiv sub asediu. Și nu aveau scăpare.

86

Helen a plecat de-acasă la timp, dar circulația era deja blocată și i-a luat de două ori mai mult decât în mod normal ca să ajungă la morga poliției. S-a învinovățit că nu pornise mai devreme, dar o tulburase complet trezirea alături de Jake. Trecuse atâta vreme de când se mai întâmplase ceva similar — întotdeauna la ei acasă, nu la ea — încât nici nu mai știa ce se cade. I-a oferit până la urmă un duș și micul dejun, după care l-a rugat să plece. Oricât părea de ciudat, n-a fost nimic penibil și s-au despărțit prietenește, ba chiar afectuos. Stătuseră de vorbă până în creierii nopții și apoi Helen adormise — trezindu-se complet îmbrăcată, dar în același timp întremată, peste câteva ore. Nu prea știa ce să creadă, dar nici nu-i părea rău.

Pe drum spre morgă, gândurile lui Helen s-au îndreptat din nou către Robert. Să încerce oare să ia legătura cu el? A oprit motocicleta în parcare, și-a scos telefonul și a tastat rapid un mesaj. A rămas cu degetul în aer, deasupra butonului — oare lui îi ardea de ea? Ce-ar fi putut ea să-i spună? Și dacă mesajul nimerea la altcineva sau era deturnat? Emilia nu s-ar fi dat cu siguranță în lături de la așa ceva dacă ar fi știut că poate să iasă basma curată.

Dar nici nu putea să nu zică nimic și să-l lase pe Robert să înfrunte de unul singur situația. Scrisese așadar un mesaj concis în care îi spunea cât de rău îi pare, îl îndemna să reziste pe poziție până ce avea să trimită ea agenții locali în uniformă să disperseze reporterii și îl ruga să-i scrie la rândul lui și să-i spună cum se simte. Era insuficient, ba chiar o nimica toată, în aceste împrejurări, dar ce altceva putea scrie? Biciuită de vântul rece care șuiera prin parcarea pustie a morgii, Helen a mai șovăit câteva clipe, după care a apăsat butonul „Trimite". Spera din toată inima că va conta măcar cât de cât.

Jim Grieves se arăta neobișnuit de tăcut în dimineața asta, un prim semn că era la curent cu haosul din viața lui Helen. Ba încă și mai surprinzător, a bătut-o ușurel pe braț în timp ce se îndreptau spre masa de autopsie. Helen nu știa ca Jim să mai fi arătat vreodată cuiva o dovadă fizică de afecțiune și a fost foarte mișcată că el simțise nevoia să-i dea de înțeles că este alături de ea. I-a

zâmbit în semn de mulțumire și au trecut la chestiuni de serviciu. Punându-și măștile, s-au apropiat de rămășițele mumificate ale lui Anton Gardiner.

— E mort de vreo șase luni, a început Jim Grieves. Greu de precizat exact. Șobolanii de-acolo au avut parte de un festin. I-au jumulit pielea și mai toate organele interne, dar judecând după sângele închegat din cavitatea bucală și pasajul nazal... aș spune că șase luni e o estimare rezonabilă.

— A fost omorât?

— Absolut. Omul ăsta *a suferit* înainte să moară. Ambele glezne, rotulele și coatele rupte. Și traheea secționată adânc — tăișul lamei i-a despicat vertebrele. Cine a făcut treaba asta aproape că l-a decapitat.

— A fost ucis în locul unde l-am descoperit?

— Se pare că nu. Absența sângelui, lipsa oricăror veșminte și fosa în care a fost vârât cu forța ne dau motive să bănuim că a fost omorât în altă parte și ascuns aici. Înainte de a se fi instalat *rigor mortis*, ucigașul sau ucigașii l-au făcut ghemotoc și l-au îngropat — deja avea oasele rupte și era mai ușor de manipulat.

— Dar inima?

Jim a răspuns după câteva clipe, conștient de importanța întrebării.

— E încă la locul ei. Sau mai degrabă fragmente din ea. Rămășițele sunt prinse acolo. Au mâncat-o șobolanii — poți vedea urmele dințișorilor dacă te uiți de-aproape.

Helen s-a aplecat să cerceteze toracele mortului.

— După cum spuneam, i-am descoperit sânge sub unghii, în pasajul nazal și în gură. Două tipuri diferite de sânge, deocamdată — deci, cu puțin noroc, s-ar putea să fie acolo și sângele criminalului. Ar trebui să avem niște ADN prelevat pentru tine peste câteva ore.

Helen a dat din cap, dar a rămas concentrată la ceea ce fusese odinioară inima lui Anton. O mulțime de elemente păreau să corespundă modului de operare al Lyrei, însă inima nu fusese extrasă. Să-și fi făcut ucenicia cu Anton? Trecuse de la tortură la mutilare, cu victimele care au urmat? Anton Gardiner reprezenta scânteia care declanșase incendiul din mintea ei?

Sosise timpul să afle mai multe despre viața și activitatea proxenetului ucis. Helen i-a mulțumit lui Jim și s-a îndreptat spre ieșire, lăsându-l pe neobișnuit de tăcutul medic legist în compania omului mâncat de șobolani.

— Ce știm despre acest individ?

Helen se adresa membrilor echipei, adunați în jurul ei la centrul de comandă.

— Anton Gardiner, proxenet și traficant de droguri mărunt, a început agentul Grounds. Născut în 1988. Mama, Shallene Gardiner, a suferit multiple condamnări pentru furturi din magazine. Nu apare niciun tată pe certificatul de naștere și este foarte puțin probabil să înregistrăm vreun progres în această direcție. Prea multe nu cunoaștem despre Shallene, dar se știe că își împărțea favorurile cu larghețe.

În ciuda subiectului, câteva dintre polițistele de sex feminin s-au abținut cu greu să nu zâmbească. Agentul Grounds avea ceva înduioșător, de modă veche.

— Anton a urmat școala St Michaels, din Bevois, dar a abandonat studiile fără să obțină vreo calificare. Cazierul lui începe la vârsta de cincisprezece ani. Posesie de droguri, furt și ultraj. Pe urmă devine din ce în ce mai stufos. N-am reușit niciodată să-i punem în cârcă ceva major, iar perioadele pe care le-a petrecut după gratii au fost scurte și la obiect.

— Dar fetele lui? a întrebat Helen. Ce avem despre ele?

— Se ocupă de fete de pe la mijlocul anilor 2 000, a răspuns Charlie. Avea un manej destul de bogat. Culegea o droaie de fete de pe la orfelinat, le nărăvea la droguri și apoi le obliga să lucreze pentru el. Am stat de vorbă cu câteva prostituate care au „colaborat“ cu el și toate au fost de părere că era un tip nasol. Manipulator. Violent. Un sadic sexual. Și foarte paranoic. Trăia permanent cu impresia că-i urmărit, că fetele pun la cale să-l părăsească și le administra deseori niște bătăi cumplite, fără niciun motiv. N-a avut în viața lui cont bancar — nu-i inspira încredere —, nu purta niciodată vreun act de

identitate la el și avea mereu un cuțit la îndemână, chiar și noaptea, când dormea. Era genul de individ care privește mereu peste umăr.

Helen a lăsat să se sedimenteze informațiile, apoi a întrebat:

— Avea succes?

— Făcea bani frumoși, a răspuns agenta Sanderson.

— Dușmani cunoscuți?

— Suspecții de serviciu. Nu s-au raportat incidente precise în perioada în care și-a găsit sfârșitul.

— Presupun că nu era însurat?

Sanderson a clătinat din cap, cu un surâs.

— Atunci de ce era vizat? a replicat Helen, alungându-i surâsul de pe buze. Și de ce i-a fost ascuns cadavrul? Era doar un nenorocit de proxenet burlac. Nu aveai ce să demaști la el. Nu era vreun familist fățarnic, cu nevastă și copii acasă. A fost ce-a fost și n-a încercat niciodată să se ascundă.

— Iar inima i-a rămas intactă, a adăugat agenta McAndrew.

— Exact — inima n-a fost smulsă din piept. Și-atunci care era șpilul? De ce l-a ucis?

— Pentru că a sărit la ea? a emis agentul Grounds o supoziție. Știm că folosea fostul cinematograf pe post de temniță și loc de tortură pentru fete.

— Dar n-a fost omorât acolo, l-a întrerupt Helen. A fost ucis în altă parte și îngropat ulterior la cinematograf. Nu se leagă.

— Poate că fata a așteptat o vreme după ce a agresat-o el, a zis agentul Fortune, preluând ștafeta. A așteptat momentul potrivit să se răzbune, undeva unde nu-i deranja nimeni. Poate că a lăsat cadavrul la cinematograf ca un mesaj pentru alți proxeneți... și pentru celelalte fete.

— Atunci de ce să-l îngroape? a parat Helen. De ce să-l ascunzi dacă vrei să demonstrezi ceva?

S-a lăsat tăcerea în sală. Helen s-a gândit o vreme, după care a spus:

— Trebuie să aflăm unde a încetat din viață. Avem vreo adresă?

— Avem cu zecile, a zis agentul Grounds, ridicând din sprâncene. Îi plăcea să stea mereu pe drumuri. Se muta ca un melc prin tot orașul, cu căsuța în spinare. Străduindu-se să le-o ia mereu cu un pas înainte dușmanilor săi reali sau închipuiți.

— Verificați-le pe rând, până la ultima. Dacă găsim locul crimei, poate că putem face conexiunea cu Lyra mai clar. Trebuie să aflăm în ce împrejurări a murit. Agentul Grounds va dirija operațiunea.

Helen a închis ședința și a tras-o deoparte pe Charlie. Intenționa s-o descoasă și să vadă dacă a dat cumva de urma altor membri ai forumului, dar n-a mai apucat. De la recepție a venit vestea care i-a făcut să încremenească pe toți — Îngeraș lovise din nou.

— Aici se pare că a fost luptă serioasă, nu glumă.

Charlie și Helen stăteau împreună în curtea înghețată a containerelor, privind urmările măcelului din fața lor. Un tânăr, douăzeci și ceva de ani, tatuat la greu, zăcea pe asfalt cu capul într-o ditamai băltoaca de sânge. Cei de la Operațiuni Speciale îi fotografiau rana adâncă din centrul feței, însă pe Helen o interesa pieptul lui. Fusese făcut franjuri cu cuțitul într-o dezlănțuire furibundă, dar organele interne scăpaseră neatinse.

Helen și-a luat ochii de la tabloul sinistru, ca reacție la remarca lui Charlie. Avea dreptate. Era sânge peste tot — împroșcat pe lăzile peste care se prăbușise greoi cineva, mânjit pe pavaj, unde se desfășurase lupta și răzlețit în jeturi scurte de-a lungul cărării pe unde fugise supraviețuitorul. Urmele mititele de pași păreau să fi fost lăsate de niște cizme cu toc — Îngeraș.

— Am impresia că tipa și-a cam găsit nașul de data asta, a adăugat Charlie.

Helen a aprobat-o tăcută din cap. Ce se întâmplase aici? De ce nu-l sedase și pe el ca pe ceilalți? Părea să fi fost o luptă disperată, pe viață și pe moarte. Poate că Charlie avea dreptate. Poate că norocul lui Îngeraș se cam terminase, în cele din urmă.

— Un marinar. Străin, pesemne. Și necăsătorit, probabil. O alegere bizară din partea ei.

Helen comenta cu glas tare, cercetând tatuajele stranii de pe trupul bărbatului.

— Pesemne că-și găsește mai greu victimele.

— Dar tot nu se poate opri, a completat Helen.

Era un gând care-ți cam îngheța sângele în vene. Charlie a dat afirmativ din cap, fără să spună nimic. Helen a studiat mai atent cadavrul parțial dezbrăcat. Se putea presupune că această întâlnire o răvășise pe Îngeraș, care nu mai apucase să-și facă de cap cu victima, așa cum proceda de obicei. Pieptul lui părea măcelărit grosolan — nici urmă de precizia ei obișnuită. Doar un delir brutal.

— Ce informații ai pentru mine? l-a întrebat Helen pe șeful brigăzii de Operațiuni Speciale.

— Rană adâncă în obraz. L-a înjunghiat în ochi, cum ar veni. Moartea trebuie să fi survenit instantaneu.

— Și altceva?

— Se pare că tipul a avut parte de ceva activitate sexuală astă-noapte. Are urme de spermă pe penis și șoldurile foarte julite. Ceea ce sugerează o partidă violentă de sex, poate chiar un viol.

Helen a simțit o undă spontană de compasiune pentru Îngeraș. Nici după toți acești ani n-o afecta nimic mai tare ca infracțiunile cu tentă sexuală și nu avea milă decât pentru victime, indiferent cât ar fi fost de depravate. După un viol urmează o agonie lentă, e ca un cancer care te roade pe dinăuntru și nu-ți dă drumul din gheare, nu te lasă să trăiești. Îngeraș era complet dezechilibrată, aproape nebună, iar un astfel de atac o aruncase fără îndoială și mai adânc în abis.

Era mai mult ca sigur plină de vânătăi și de zgârieturi, chiar grav rănită probabil. Se va ascunde acum de lume și o vor pierde pentru totdeauna? Sau va exploda într-o ultimă jerbă de artificii?

Ploua torențial, fără încetare. Nu curățând orașul, ci agresându-l, ricoșând cu stropi mânioși de pe caldarâm. Se formaseră băltoace adânci care-i tăiau calea, dar ea călca direct prin ele, fără să se ferească. Apa îi intra în adidași, înmuindu-i picioarele care o dureau, însă nu se oprea. Dacă ar fi stat pe gânduri, s-ar fi pierdut cu firea și s-ar fi întors din drum.

Îi înghețaseră și oasele, îi plesnea capul, o ardea tot trupul acum când efectul șocului începea să treacă. Era convinsă că bate la ochi și a grăbit pasul. Cu cât mergea mai repede, cu atât șchiopăta mai puțin. Avea o glugă pe cap, plus șapca de baseball, dar orice trecător cu spirit de observație putea sesiza vânătăile oribile din jurul ochilor și al nasului. Își pregătise deja o poveste, dar nu se încumeta să deschidă gura de fapt. Așa că mergea în continuare.

Într-un târziu, a zărit și clădirea. S-a oprit instinctiv — teamă? rușine? afecțiune? —, apoi s-a îndreptat spre ea cu pași mari. Nu avea idee la ce să se aștepte, dar știa că trebuie s-o facă.

Locul arăta cam ponosit, dar primitor. A răpăit cu pumnii în ușă, așteptând și aruncând priviri în jur, să vadă dacă o remarcase cineva. Dar nu era nimeni. Era singură.

Niciun răspuns. A ciocănit din nou. Doamne sfinte, cu fiecare clipă se înrăutățea situația.

De această dată, s-au auzit niște pași. Ea s-a tras îndărăt din fața ușii, pregătindu-se pentru ce avea să urmeze.

Ușa s-a deschis încetișor, dând la iveală o femeie corpolentă, cu un aer respectabil, care s-a uitat întrebător la silueta cu glugă.

— Pot să v-ajut? Vorbea politicos, dar reținut. Numele meu este Wendy Jennings. Ați venit în vizită la cineva?

Drept răspuns, ea și-a dat jos gluga, apoi șapca. Lui Wendy Jennings i s-a tăiat respirația.

— Vai, Doamne! Hai înăuntru, biata de tine. Trebuie să te examineze cineva.

— Mi-e bine.

— Haide! Nu te teme!

— Nu-mi trebuie nimic pentru mine.

— Atunci, ce dorești?

— Asta.

Și-a desfăcut paltonul și a dat la iveală legăturica moale pe care o ținuse ascunsă. Wendy s-a uitat la pruncul adormit, înfășat într-o pătură călduroasă, înțelegând ce i se oferea.

— Ia-l odată, pentru numele lui Dumnezeu! a șuierat femeia.

Însă Wendy Jennings bătea acum în retragere.

— Ascultă-mă, dragă, văd că ești la ananghie, dar noi nu-ți putem lua bebelușul așa, pur și simplu.

— De ce nu? Aici e o casă de copii, nu-i așa?

— Sigur că da, însă...

— Te rog, nu mă face să te implor.

Wendy Jennings a tresărit. Din vocea femeii răzbătea o suferință autentică, dar și o doză de furie totodată.

— Nu mai pot s-o-ngrijesc, a adăugat femeia.

— Eu văd și te înțeleg, crede-mă, dar lucrurile astea se fac și ele într-un anumit fel. Există niște proceduri de urmat. În primul rând, trebuie să anunțăm serviciile sociale.

— Fără serviciile sociale...

— Lasă-mă să sun la salvare atunci. Să se ocupe de tine întâi și după aceea putem vorbi și de bebeluș.

Era o capcană. Fără doar și poate. Sperase că va găsi aici pe cineva cu suflet bun, pe cineva în care să poată avea încredere, dar nu avea de ce să mai stea. S-a răsucit pe călcâie.

— Unde te duci? a strigat Wendy. Stai, te rog, și hai să vorbim!

Însă ea n-a răspuns.

— Nu-ți vreau răul!

— Da, pe dracu'!

A ezitat un moment, apoi a făcut un pas mare și a scuipat-o pe Wendy Jennings în obraz.

— Rușine să-ți fie!

S-a îndepărtat grăbită, fără să privească înapoi, strângând copilașul la piept. Îi curgeau lacrimi pe față — lacrimi neputincioase și mari, de deznădejde și furie.

Ratase și ultima șansă. Ultima ocazie de mântuire.

Acum nu mai rămânea decât moartea.

89

Era zadarnic. Poliția alungase haita, reamintindu-i responsabilitățile, dar imediat după plecarea oamenilor legii totul a reînceput. Răpăiala la ușă, interogatoriul prin cutia de scrisori. Câțiva își încercaseră mâna prin spatele casei, cățărându-se peste gard, traversând grădina și zgâlțâind ușa de-acolo. Se holbau pe geamurile serei, ca niște strigoi.

În prezent, Robert și părinții lui trăiau în beznă perpetuă la primul etaj. Inițial au crezut că aici sus vor fi la adăpost, dar apoi zăriseră un fotograf care se ițea la geamul de la etajul unu de vizavi, așa că au tras draperiile peste ferestre. Se comportau, mai nou, ca niște animale nocturne, cuibăriți cu toții laolaltă pe întuneric, hrănindu-se cu conserve și hrană la pachet — nu era viață, ci mai degrabă simplă existență.

La început Robert se ținuse departe de internet. Dar atunci când nu ai nicio altă fereastră spre lume, e greu să te abții. Și, odată intrat, n-a putut rezista. Presa națională se dezlănțuise, readucând-o la viață pe terifianta Marianne în toată splendoarea ei. Fiindcă nu voia să vadă și părinții lui aceste lucruri, știind că i-ar afecta, s-a închis în camera lui și a tot citit. Pătrunzându-se de mama lui. A fost el însuși surprins să simtă un grăunte de compasiune pentru ea — indiscutabil, fusese neglijată și suferise niște abuzuri groaznice —, dar relatările despre crimele ei constituiau o lectură macabră. Era evident că fusese inteligentă — mai inteligentă ca el? —, însă nu suficient cât să se smulgă de pe marginea prăpastiei. Sfârșise într-un mod dezgustător și lamentabil. Potrivit site-ului ziarului *National Enquirer*, glonțul îi perforase inima și femeia își dăduse sufletul în brațele surorii sale. După aceste evenimente, viața lui Helen fusese expusă pe tavă, iar acum era rândul lui. Orice examen picat, orice picanterie minoră, toate micile frecușuri cu justiția, de toate se folosise presa. Țineau să-l înfățișeze ca pe un ratat, un terchea-berchea cu apucături violente, așchia care nu sărise departe de trunchi. O oaie neagră. Îl scosese din pepeni acest asasinat moral, așa că răspunsese foarte scurt și obraznic la mesajul de susținere trimis de Helen Grace. Poate că jurnaliștii

aveau capacitatea să le intercepteze mesajele, poate că nu. Lui nu-i păsa.

Trebuia să facă ceva. Asta era limpede. Părinții lui sufereau amarnic, fără posibilitatea de a discuta sau de a se întâlni cu prietenii lor, mânjiți de asocierea cu el. Robert știa că trebuie să alunge șacalii, să le dea o altă preocupare. Datora acest lucru celor două persoane care-l crescuseră încă din fașă.

Se tot juca cu bandajul care-i protejase recent brațul rănit, înfășurându-l și desfășurându-l pe degete. În mintea lui prindea contur un plan. Era o măsură disperată și însemna chiar sfârșitul, dar ce altceva putea face? Era încolțit și nu avea unde să fugă.

90

Tony era uluit de transformarea ei. Știa că Melissa ceruse haine de schimb și niște farduri, dar în niciun caz nu se așteptase s-o găsească așa de schimbată. Până acum n-o văzuse decât în ținuta de luptă, uniforma fetelor de stradă — cizme, fustă scurtă și bustieră cu decolteu. Îmbrăcată în blugi și pulover, cu părul prins neglijent într-o coadă la spate, părea fericită și relaxată.

L-a întâmpinat șovăielnic, ca și când nu prea știa ce să spere după acest scurt interval în care nu se mai văzuseră. La drept vorbind, nici el nu avea idee cum să abordeze situația, dar acum, că se afla aici, i s-a părut lucrul cel mai firesc din lume s-o îmbrățișeze. Temându-se să nu fie surprinși, urcaseră rapid la etaj, dar nu mai erau mânați de pasiune, ci doar stăteau întinși împreună pe pat, ținându-se de mână, cu ochii în tavan.

— Îmi pare rău dacă ți-am creat neplăceri, a zis Melissa încetișor.

Ghicise, evident, că era însurat, chiar dacă verigheta lui rămăsese acasă, pe noptieră.

— N-am vrut.

— Nu-i vina ta. Chiar nu trebuie să te simți vinovată... Asta mi-e slujba.

El a reușit să schițeze un zâmbet timid, iar ea i-a răspuns la fel.

— Nu vreau să suferi din cauza mea, Tony. Mai ales că ai fost așa de bun cu mine.

— Dar nu sufăr.

— Bine. Pentru că m-am tot gândit la ce mi-ai spus. Și ai dreptate. Chiar vreau să fac o schimbare.

Tony n-a comentat nimic, nesigur încotro bătea.

— Dacă mă poți ajuta să mă-nscriu în programul adecvat, să mă las de droguri, o voi face. Nu mai vreau să mă-ntorc pe stradă. Niciodată.

— Bineînțeles. Vom face tot posibilul.

— Ești un om bun, Tony.

El a izbucnit în râs.

— Nici pe departe.

— Oamenii au parte de necazuri, Tony. Așa e viața. Nu-nseamnă că nu ești bun. Chiar nu trebuie să te acuzi singur. Noi doi... o să trăim ce ne va fi dat să trăim, după care te poți întoarce la soție, fără nicio problemă. N-o să mă țin scai de tine, îți promit.

Tony a încuviințat din cap, dar fără nicio satisfacție sau consolare. Asta își dorea? O întoarcere la normalitate?

— Doar dacă vrei tu asta, firește, a adăugat ea surâzând. De tine depinde. Tu ai totul, eu n-am nimic. Să fiu în locul tău, aș face alegerea înțeleaptă și m-aș duce înapoi la nevastă.

S-au cufundat în tăcere, fixând din nou cu privirea crăpăturile bizare de pe tavan. Lui i se oferea un nou viitor. Era o nebunie totală și totuși, într-un mod ciudat, avea sens. Dar avea el curajul să profite de șansă?

91

Agentul Grounds rămăsese cu ochii holbați. Nu mai văzuse așa ceva niciodată. Era un adevărat măcel.

Anton Gardiner se dovedise la fel de ambiguu după moarte precum fusese și în timpul vieții — îi plăcea să-și mute permanent cuibul și să țină astfel poliția și concurența în șah. Nu deținea proprietăți, ci prefera să închirieze locuințe pe termen scurt, ca să nu rămână cu pierderi dacă trebuia să spele putina rapid. Și în cele din urmă, lucrul acesta le oferise agentului Grounds și echipei sale ocazia de a face descoperirea de care aveau nevoie. Fiindcă Anton Gardiner lucra doar cu bani gheață și detesta urmele lăsate de cecuri și de cardurile de credit, câteva ore de înroșit telefoanele și presat proprietarii să dea informații despre toți clienții care plătiseră în numerar ca să închirieze ceva pentru o scurtă perioadă de-a lungul ultimului an — și care se potriveau cu semnalmentele lui Anton — dăduseră finalmente un rezultat.

Proprietarul se arătase plin de solicitudine, descuind pentru polițiști apartamentul de pe Castle Road situat la demisol. Dar a fost și el la fel de șocat ca și Bridges de ce le-a fost dat tuturor să vadă. Scaune distruse, mese răsturnate, singurul pat întors cu fundul în sus, cu o saltea făcută harcea-parcea deasupra — părea că cineva declarase război locuinței și o trecuse prin foc și sabie.

În dormitor, sub acest pat devastat, era o pată maronie care se întindea într-un cerc neregulat de cel puțin un metru în diametru. Agentul Grounds și-a însărcinat un om să sune după o echipă de la Operațiuni Speciale, dar nu avea, de fapt, nevoie să-i confirme nimeni că era vorba despre sânge uscat. Cineva sângerase în această hrubă.

Bucata aceasta de mochetă mânjită era una dintre puținele zone rămase neatinse. Chiar și aici, în camera minusculă, dulapul era țăndări, iar colțurile mochetei dezlipite. Trecând în revistă întreg apartamentul, Bridges a tras concluziile. Două lucruri erau cât se poate de clare. În primul rând, cineva — pesemne Gardiner — fusese atacat și omorât aici. Iar în al doilea, cineva căutase

ceva.

Dar despre ce obiect era vorba? Și de ce nu ezitase acel cineva să ucidă pentru a-l obține?

92

— Ești absolut sigură?

Helen își dădea seama că vorbise prea tare — mai multe capete din sală s-au întors spre ea —, așa că a coborât glasul și a reluat convorbirea după ce a închis ușa biroului.

— Sută la sută, a spus vocea de la celălalt capăt al firului, care-i aparținea lui Meredith Walker, șefa legiștilor de la Southampton Central. Am comparat ADN-ul din saliva de pe fața lui Gareth Hill cu cel recoltat din cele două surse de sânge de pe cadavrul lui Anton Gardiner. Nu se potrivesc. Dacă sângele de sub unghiile lui Gardiner aparține celui sau celei care l-a omorât, avem de-a face cu un alt autor.

— Nu-i Îngeraș?

— Se pare că nu. Căutăm acum în baza de date o potrivire. În clipa când am ceva, îți dau de știre.

Helen a încheiat convorbirea. Cazul lua iarăși o întorsătură piezișă. De fiecare dată când păreau să se apropie de Îngeraș, ea le scăpa invariabil printre degete. Ieșind din birou, a chemat-o pe Charlie. Nici veștile ei nu erau mai grozave — nu reușeau deloc să dea de ceilalți membri ai forumului Târfest. Iar asta însemna că rămânea doar o singură pistă de cercetat.

— Roag-o pe Sanderson să preia deocamdată controlul și hai cu mine, i-a zis Helen lui Charlie. Avem întâlnire cu un mincinos.

— Salut, Ciocan!

Jason Robins s-a răsucit și a dat cu ochii de Helen și Charlie care tocmai intrau în biroul lui. Ridicându-se de la masă, a trecut iute pe lângă ele și a închis ușa fără zgomot, dar ferm.

— Cine v-a dat drumul înăuntru? le-a întrebat. Nu-i necesar un mandat de percheziție, ceva?

— Am venit doar să stăm de vorbă. Fetelor de la recepție le-am spus că trebuie să discutăm urgent cu tine într-o chestiune importantă și, odată ce ne-au văzut legitimațiile, au fost mai mult decât încântate să ne permită accesul.

Jason a aruncat o privire secretarelor care pălăvrăgeau acum la birourile lor.

— V-aș putea acuza de hărțuire. Deja asta, a spus el, arătând-o pe Charlie, mă bate la cap zi și noapte pe e-mail și la telefon... chiar nu mai merge așa.

— Ei bine, îmi pare rău, dar „asta" mai are niște întrebări pentru tine, a parat Charlie. Întrebări despre Îngeraș.

— Iarăși?

— Am o poză la care aș vrea s-arunci un ochi.

— V-am spus că n-o cunosc pe-această „Îngeraș"...

— Uite, i-a întins Charlie portretul-robot al Lyrei, fără să ia în seamă protestele lui.

Jason l-a luat în silă.

— O recunoști pe această femeie? E Îngeraș?

Jason a ridicat ochii spre Helen. Îi apăruseră broboane de sudoare pe frunte.

— Vă spun pentru ultima dată. N-am avut niciodată de-a face cu Îngeraș. N-am întâlnit-o niciodată. Sunt victima unui furt de identitate. Cineva mi-a clonat cardul de credit și l-a folosit la...

— Și de ce n-ai anunțat? s-a răstit Helen la el, iritarea ei răzbătând dincolo de calmul profesional.

— Poftim?

— Am vorbit cu banca. S-a dovedit că n-ai anunțat nicio activitate dubioasă legată de cardul tău. De fapt, ai continuat să-l folosești și după ultima noastră întâlnire. La Morrisons, la Boots... Să-ți mai spun?

De această dată, Jason a rămas fără replică.

— Îți mai dau o ultimă șansă, Jason. Iar dacă nu lași odată prostiile și nu-mi spui despre Îngeraș *chiar acum*, te arestez pentru obstrucționarea justiției, a continuat Helen, ridicând vocea tot mai tare. O să te scot în cătușe prin fața tuturor colegilor tăi, după care am s-o las pe subalterna mea Brooks să continue treaba aici. Câteva întrebări bine țintite din partea ei, și nu vor mai avea niciun dubiu că șeful lor obișnuiește să facă sex cu prostituate și apoi să se-mpăuneze cu asta pe internet în fața altor prăpădiți. Ba poate chiar le arătăm câteva dintre postările tale. Sunt convinsă că ar fi încântați să afle mai multe despre Ciocan și-a sa ditamai scu...

— Bine, gata, nu mai urla naibii așa, s-a milogit Jason, cu ochii din nou la colegii de dincolo de geam.

Mai mulți dintre ei se holbau ostentativ.

— N-am putea să mergem în altă parte? le-a implorat.

— Nu. Dă-i drumul, vorbește.

Jason a părut că e gata să protesteze, dar s-a lăsat să cadă pe scaun.

— N-am apelat niciodată la serviciile ei.

— Cum?

— Nu m-am culcat niciodată cu Îngeraș. De fapt, ne-am întâlnit o singură dată.

— Bine, dar în postările tale ziceai că ai făcut sex cu ea de nu știu câte ori, a intervenit Charlie. Că „i-ai tras-o din toate pozițiile".

A urmat o lungă tăcere. Fața asudată a lui Jason se îmbujorase de rușine.

— Am mințit. N-am făcut-o cu ea niciodată. Nu m-am culcat cu nicio prostituată.

— Ai inventat toate chestiile alea? a întrebat Helen, nevenindu-i să creadă.

Jason a dat afirmativ din cap, cu ochii în pământ.

— Le-am spus celorlalți ce-și doreau să audă.

— Celorlalți de pe forum? „RegeleVaginului“, „sătum–plucizmele“...

— Da. Voiam să mă integrez. Voiam să mă placă.

Helen s-a uitat la Charlie. Singurătatea lui era tragică și Helen a simțit pentru prima dată un strop de milă pentru acest bărbat divorțat.

— Când ai cunoscut-o pe Îngeraș?

— Acum patru zile. Unul dintre ceilalți băieți mi-a spus unde-o pot găsi și m-am dus s-o caut. Acolo era.

— Și ce s-a-ntâmplat?

— Am luat-o în mașină. Ne-am dus înspre Common.

— Și?

— Avea chef de vorbă. Mi-a pus întrebări. Nimicuri, așa. Pe urmă... m-a-ntrebat dacă sunt însurat. Și nu știu de ce, dar parcă m-ar fi lovit în moalele capului.

— Cum adică?

— M-a zdruncinat. O simplă întrebare, dar...

Jason s-a oprit, retrăind emoțiile aducerii aminte.

— Dar m-a făcut să izbucnesc în plâns.

A ridicat în sfârșit ochii. Pe Helen a șocat-o disperarea zugrăvită pe chipul lui.

— I-am povestit tot. Ce dor îmi este de soție. Ce dor mi-e de Emily.

— Și ea ce-a făcut?

— Nu cine știe ce. Nu-i convenea să mă audă vorbind așa. A zis câteva chestii — „o să-ți treacă“, ceva de genul ăsta — și m-a rugat să opresc mașina.

— Și apoi?

— A coborât. A coborât și s-a dus. Atunci am văzut-o ultima oară, jur pe ce-am mai scump.

Helen a dat din cap.

— Te cred, Jason, și îmi dau seama că ți-e greu să vorbești despre asta. Dar adevărul e că ai scăpat ca prin urechile acului. Crede-mă, ar fi putut să fie mult mai rău.

— Și ea i-a... pe toți cei despre care s-a scris prin ziare?

— Da, și de aceea este atât de important să dăm de ea. Te rog, uită-te bine la fotografie și spune-mi — e Îngeraș?

Jason a luat portretul din nou. S-a uitat cu atenție la el și a zis:

— Nu.

Charlie i-a aruncat lui Helen o privire plină de panică, dar Helen a ignorat-o. Simțea cum cazul se destramă iarăși sub ochii ei.

— Mai uită-te o dată. Lyra Campbell este suspecta noastră principală. Portretul e foarte bine realizat. Ești sigur că nu e Îngeraș?

— Absolut. Nu seamănă deloc cu ea.

Iar în acel moment, Helen a înțeles că se întorseseră din nou în punctul de plecare.

Helen își blestema amarnic naivitatea. Acum îi era cât se poate de clar că atât ea, cât și restul echipei fuseseră duși de nas. După ce a trimis-o pe Charlie înapoi la bază, să adune dovezile necesare, Helen a pornit direct spre casa conspirativă, flancată de doi ofițeri în uniformă. Până în prezent o trataseră pe Melissa mai ceva ca pe un cap încoronat — Helen s-a întrebat cum va reacționa trezindu-se încătușată și aruncată pe bancheta din spate a unei mașini de poliție.

Inițial părea că nu era nimeni acasă. Helen ciocănea mânioasă la ușă — oare prinsese Melissa de veste cumva și își luase deja tălpășița? Agenții de afară susțineau că nu părăsise clădirea, dar nu aveai cum să știi sigur. În cele din urmă, a apărut totuși un ochi la vizor și s-a auzit apoi vocea răgușită a Melissei, întrebând pe un ton rechizitorial cine e și ce dorește. A fost uimită s-o vadă pe Helen. A fost încă și mai uimită — și ofensată — să se pomenească peste o jumătate de oră într-o cameră de interogatoriu de la Southampton Central, supusă unui tir de întrebări.

— De ce ai făcut-o, Melissa?

— Cum adică? Ce-am făcut?

A ripostat agresiv la întrebarea lui Helen, ca și când o jignea până și simpla aluzie că ar fi comis vreo faptă reprobabilă. Era cu adevărat într-o stare de spirit oribilă.

— De ce l-ai ucis pe Anton Gardiner?

— Ei, lasă-mă...

— Te-a bătut? Aveai nevoie de bani?

— Nici nu l-am atins vreodată.

Helen o privea fix. A scos o coală de hârtie din dosarul aflat în dreapta ei.

— Tocmai am primit rezultatele complete ale analizelor sângelui prelevat de pe trupul lui Anton Gardiner. Așa cum era de așteptat, în mare parte era chiar al lui — nimic surprinzător, având în vedere torturile la care a fost supus. Dar mai exista și o a doua sursă. Urme de sânge se aflau sub unghiile lui Anton și chiar pe doi dinți de-ai săi. Se pare că și-a zgâriat și mușcat atacatorul încercând să se apere.

Helen a lăsat aceste informații să-și facă efectul, după care a continuat:

— E sângele tău, Melissa.

— Da, pe dracu'.

— Țin să-ți spun în clipa asta că ar fi recomandabil să ai un avocat alături...

— Nu-mi trebuie niciun avocat. Cine a răspândit calomnii despre mine?

— Avem o potrivire, Melissa. Am comparat ADN-ul recoltat cu cele existente în baza de date a poliției naționale și a rezultat numele tău.

Melissa o privea dușmănos, hotărâtă să nu recunoască nimic. Helen a mers mai departe, extrăgând alte foi din dosar:

— Acum trei ani ai fost implicată într-o altercație cu o prostituată — Abigail Stevens. O dispută legată de un client. Ea te-a acuzat de vătămare corporală, tu la fel, și, după cum se procedează în astfel de situații, amândurora vi s-a cerut o probă de ADN, recoltat din salivă. Procedura standard prevede păstrarea lor în baza națională de date vreme de zece ani.

Helen a așteptat puțin înainte să adauge:

— Poate ai avut impresia că ne-am descotorosit de ele, poate ai și uitat că ai dat această probă, dar lucrurile sunt cât se poate de clare — e sângele tău.

Melissa se pregătea s-o întrerupă, însă Helen a trecut mai departe cu tăvălugul peste ea.

— L-ai ucis pe Anton Gardiner și l-ai îngropat în fostul cinematograf. Ai auzit apoi că această clădire părăsită urma să fie scoasă la vânzare. Acest lucru era de natură să-ți creeze probleme, așa că ai profitat pe loc de șansa ivită și ai pus crima în spinarea altcuiva. Anton nu s-a numărat niciodată printre victimele Îngerașului, ci a fost victima ta.

— Sper că ai probe solide, altminteri o să-ți pară rău.

— Unul dintre oamenii mei a făcut o percheziție în dimineața asta la o adresă din Bitterne Park. Ultimul domiciliu cunoscut al lui Anton a fost acest

apartament situat la demisol, pe Castle Road. Înăuntru totul era vraiște, întors cu susul în jos, și s-au găsit urme vechi de sânge închegat în dormitor. Cu duiumul. Al tău și al lui Anton? Curând vom avea și rezultatele.

Melissa o privea încruntată. Dar Helen îi sesizase reacția atunci când pomenise de Castle Road și știa că o are la mână acum.

— Lui Anton nu-i plăcea să prindă rădăcini nicăieri, nu-i așa? Era un tip care prefera să se tot mute de colo-colo și să-și cultive o aură de mister. Și se zvonea că își cară banii după el peste tot unde merge. Nu avea încredere în bănci, nu? Dormea permanent cu un cuțit sub pernă. Pesemne că vei fi pus lucrurile cap la cap sau poate că ți-a ajuns acest zvon la ureche. Oricum, aveai nevoie de banii respectivi, așa este?

— Vorbești aiurea.

— Ai fost evacuată din locuință pentru neplata chiriei și aveai datorii mari la furnizorii de droguri. Trebuia să faci rost de bani. Iar ascunzătoarea lui Anton pica la marele fix. Ce sumă avea?

Melissa era gata să răspundă, dar și-a înghițit vorbele la timp. Nu suficient de prompt, în opinia lui Helen, dacă această ascunzătoare exista întradevăr. Oare își schingiuise și omorâse proxenetul degeaba?

S-a lăsat o tăcere foarte lungă, iar în cele din urmă Melissa a spus:

— Nu comentez.

— Îți propun să luăm o pauză. În acest timp vei avea ocazia să suni un avocat, ceea ce îți și recomand cu căldură. Când ne vom revedea, te voi acuza și apoi te voi aresta în mod oficial pentru crimă, vătămare corporală în formă agravantă, recluziune ilegală, furt și deturnarea cursului anchetei. Ca să nu mai pomenesc de irosirea timpului poliției. Cum îți sună?

Furia lui Helen era în fine vizibilă și Melissa și-a pierdut într-o clipită cumpătul. A sărit în picioare, amenințând-o pe Helen cu degetul peste masă.

— Să vină Bridges.

— Poftim?

— Cheamă-l pe Tony Bridges. O să clarifice el situația.

— Ce vrei să...

— Cheamă-l încoace. ACUM!

Zeci de scenarii diferite se derulau în mintea lui Helen în drum spre centrul de comandă, unul mai cumplit decât altul. Ce voia să spună Melissa? Ce făcuse Tony? Și pe ce se baza ea când susținea că el poate să îndrepte lucrurile?

A deschis ușa congelatorului și și-a lipit ostenită fruntea de interiorul rece. Îi vuia capul, zgârieturile învinețite de pe obraz îi pulsau și simțea că-i vine rău dintr-o clipă în alta. Congelatorul se umpluse de gheață, lăsat la voia întâmplării, și dădea acum senzația unei palme rotunde și răcoroase făcute căuș în jurul feței sale. O clipă s-a simțit împăcată, aproape senină. Dar apoi s-au pornit din nou zbieretele, și realitatea înconjurătoare a mușcat-o.

Deschizând ușa frigiderului, și-a luat o cutie de cola de pe raft. A băut-o dintr-o înghițitură. Apoi, întorcându-se, s-a îndepărtat, lăsând ușa întredeschisă, astfel încât lumina slabă din frigider arunca o tentă gălbuie bolnavă pe linoleumul jegos.

Amelia era întinsă pe pat și zbiera de foame. Și-a privit fetița câteva clipe, urând-o pentru că era atât de dependentă de ea. De ce tocmai ea? De ce nu putuse naște cineva cumsecade această fetiță? O persoană decentă? Era progenitura unei târfe criminale. Damnată încă din start.

Capul o durea mai rău ca oricând, pe măsură ce se întețeau țipetele fetiței, așa că a apucat-o iute și, dintr-o singură mișcare, fără greutate, și-a suflecat bluza și a condus gurița încrețită a Ameliei la sfârc. Copila a început să sugă, iar pe ea au luat-o amețelile. Nu dormise toată noaptea, pradă furiei și disperării, iar acum se simțea foarte slăbită și șovăielnică. Cu Amelia cuibărită la piept, s-a sucit și s-a proptit mai bine în pat, ca să-și rezeme capul un pic. Amelia n-a slăbit deloc strânsoarea. Copila era fericită și nu avea habar de calvarul mamei.

Când s-a trezit, peste câteva clipe, Amelia picotea sătulă în brațele ei, cu dâre de lapte uscat la guriță.

În cursul nopții analizase mai multe moduri de a rezolva problema. Mai întâi se gândise s-o abandoneze pe Amelia pe treptele spitalului South Hants ori chiar s-o paseze cuiva de pe stradă, dar acum știa că nu vrea s-o încredințeze unor străini. Bunăvoința oamenilor nu-i mai inspira pic de încredere. Cine știe ce i-ar putea face? Și ce chinuri ar fi silită să îndure? La familia sa nu se mai putea întoarce, firește, prin urmare trebuia să găsească singură rezolvarea.

Apoi a mai rămas de stabilit doar metoda. N-o putea lovi. Și nici nu se vedea folosind o pernă. În ciuda a tot ce se întâmplase, știa că i-ar pieri curajul. Mai bine s-o facă atunci când o hrănea. Ameliei îi plăcea destul de mult biberonul, și dacă zdrobea foarte mărunt pastilele... Farmaciile urmau să deschidă curând și putea face rost de cele trebuincioase. Apoi avea să se sfârșească totul.

Simplu ca bună ziua. Și totuși înțelegea că va fi lucrul cel mai greu pe care-l avusese de făcut vreodată. Știa că va aduce liniștea — atunci de ce i se întorceau mațele pe dos la gândul acesta? Doar omorâse fără niciun fel de grețuri și îi făcuse o deosebită plăcere să-i extermine pe toți acei șobolani jegoși care se dădeau drept tați și soți. Pac, pac, pac. Dar acum șovăia. Nu numai pentru că bebelușul era sânge din sângele ei, ci și fiindcă simțea ce simțea. Se lupta cu sentimentul acesta de luni de zile deja, se străduise *să urască* acest boț de carne, dar nu mai putea tăgădui acum. Îi inspira milă.

Și nu mai trăise acest sentiment de foarte, foarte multă vreme.

— O să-ți ușurez misiunea. Uite!

Tony Bridges i-a împins un plic pe masa din local. Helen nu l-a slăbit din ochi, încercând să citească gândurile bărbatului pe care se bizuise mereu.

— Este cererea mea de demisie, a adăugat Tony.

Helen a ezitat o secundă, apoi și-a lăsat privirea în jos. A deschis plicul și a parcurs cererea.

— Tony, e prematur. Ai dat-o-n bară, dar poate reușim cumva să aranjăm lucrurile, te scoatem din activitatea operațională, te trecem la vreo muncă de birou...

— Nu. Trebuie să plec. E cel mai bine pentru mine. Și pentru tine. Îmi... am nevoie să fiu cu Nicola. Trebuie să-i spun ce s-a-ntâmplat. Și să văd dacă pot dobândi iertarea. A venit vremea să-i dau ei prioritate.

Helen vedea bine că era neclintit în hotărârea lui. Era o imensă decepție să-și piardă unul dintre cei mai buni subalterni — și unul dintre cei mai buni prieteni din secție —, dar el luase deja o decizie și nu avea niciun sens să-l mai contrazică.

— M-am gândit c-o să încerci să mă faci să mă răzgândesc și am lăsat o copie și pe biroul lui Harwood înainte să vin aici.

Helen nu și-a putut reține un zâmbet. Era ceva tipic pentru Tony — corect până în ultima clipă.

— Ce s-a-ntâmplat, Tony?

El i-a răspuns privind-o direct în ochi, fără a evita să-și asume răspunderea.

— Am fost slab. Mi-a stârnit dorința și... n-am nicio scuză, dar viața mea a fost așa de... aridă. Pustie. Iar ea mi-a oferit ceea ce-mi lipsea. Adevărul este că aș mai fi rămas cu ea și acum dacă n-ar fi... Trebuia s-o fac și pe-asta. Aveam nevoie să-mi reamintesc ce contează. Pe cine iubesc. Acum știu că o vreau pe Nicola. Vreau să fie fericită, să fim fericiți. Am niște bani puși deoparte, așa că... voi sta o vreme cu soția mea.

Pe Helen a frapat-o hotărârea lui. După ce se rătăcise așa de tare și o dăduse în bară așa de rău, lui Tony îi apărea deodată cât se poate de limpede ce avea de făcut. Forța sentimentelor lui era de admirat, însă tipul reprezenta totuși o pierdere teribilă.

— Știu că aș putea încerca să-mi salvez pielea cumva, dar mi-am înșelat soția și am trădat poliția. La prima discuție avută cu Melissa, i-am povestit despre Îngeraș — ce cunoaștem și ce nu —, iar ea a născocit-o pe Lyra ca să completeze tabloul. Mi-a servit ce voiam să aud. N-ar fi reușit în veci să ne inducă în eroare dacă nu i-aș fi dezvăluit eu aceste informații, strict secrete de altfel, despre anchetă. M-a dus de nas cu trucul cel mai vechi. E cel mai bine să mă retrag, atât pentru tine, cât și pentru restul echipei.

Helen a dat să-l întrerupă, dar Tony nu terminase.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, nici n-aș mai trece pe la secție. Mi-ar plăcea ca lumea să rămână cu o amintire plăcută despre mine. Așa cum am fost.

— Desigur. Rezolv eu cu cei de la resurse umane și te va contacta probabil reprezentantul de sindicat. O să încerc să-ți obțin cele mai avantajoase condiții, Tony.

— Ai făcut deja suficient. Îmi pare mie rău că, în fond, am realizat așa de puțin.

S-a ridicat, rostind această frază copleșit brusc de emoție. Se vedea clar că vrea să plece și Helen nu l-a oprit.

— Ai grijă de tine, Tony.

Ieșind, el a ridicat mâna în semn de salut, dar nu s-a întors. Fusese unul dintre cei mai promițători subalterni, stâlpul ei de susținere, și acum dispăruse. Îngeraș era liberă încă, iar Helen mai singură ca oricând.

— Tot ce vă voi spune acum rămâne între acești patru pereți. Nu ne putem permite complicații inutile — treaba asta *n-are voie* să transpire. N-o pomeniți în discuții și nu suflați o vorbă prietenilor sau tovarășilor de viață. Vreau discreție totală.

Echipa se adunase grabnic în centrul de comandă, cu excepția agentului Fortune, care nu era de găsit. Lui Helen nu-i convenea că nu sunt toți prezenți, dar nu avea încotro. Povestea se cerea înăbușită din fașă.

— Ați auzit, fără îndoială, zvonurile și, cu părere de rău, trebuie să vă spun că sunt adevărate. Tony Bridges a avut o escapadă sexuală cu Melissa Owen și a periclitat ancheta.

Se vedea că oamenilor le ajunseseră într-adevăr la urechi zvonurile, dar confirmarea tot a venit ca o lovitură de ciocan.

— Lyra Campbell e doar o pistă falsă, o încercare de-a Melissei de a da vina pe altcineva pentru uciderea lui Anton Gardiner. Și-a închipuit că-l poate folosi pe Tony ca să scape basma curată. Singurul aspect pozitiv al acestui talmeș-balmeș regretabil este că tipa va suporta consecințele faptei sale. Cât despre Tony... Tony nu se mai întoarce. Și-a dat demisia în această după-amiază. Charlie îi va prelua atribuțiile.

Helen a aruncat un ochi spre Charlie, care i-a evitat de această dată privirea. Helen a ezitat un pic, descumpănită, apoi a continuat.

— Să începem deci.

Câteva capete s-au plecat, iar Helen a continuat în ritm alert.

— Avem câteva informații care ne-ar putea ajuta. Cei de la medicină legală au analizat probele găsite în curtea containerelor. Pe lăzi și pe caldarâm era mult sânge, aparținând unei femei cu grupa zero, consumatoare înrăită de alcool, sedative și cocaină. Și mai interesant, nivelul prolactinei era foarte ridicat. Iar asta ne dă de-nțeles că alăptează.

Membrii echipei au oftat. Era un element surprinzător, care ridica semnificativ miza.

— Se vede treaba că Îngeraș are un bebeluș sau l-a abandonat recent, dar indiferent cum stau lucrurile, cineva trebuie să fi interacționat cu ea. Poate fi vreun medic de familie, o clinică de monitorizare prenatală, un centru de zi, asistența socială, serviciul de urgențe sau filiala locală a magazinului Boots. Mulțumită lui Jason Robins, dispunem acum de un nou portret-robot al lui Îngeraș, cu trăsături amănunțite, agenta McAndrew vă va distribui copiile — și vreau ca toți, chiar toată lumea, să ieșiți pe teren și să puneți întrebările potrivite în locurile potrivite.

Echipa se pregătea să se împrăștie, dar i-a oprit apariția subită a lui Fortune.

— Convocarea a fost valabilă pentru toată echipa, agent Fortune, l-a mustrat Helen.

— Știu, doamnă, și-mi cer scuze, a răspuns tânărul ofițer, îmbujorându-se la față. Dar am lucrat cu băieții la partea tehnică... și cred că am descoperit ceva.

Membrii echipei au rămas în așteptare.

— Ne străduiam să depistăm cumva adresele IP ale celorlalți membri care postau pe Târfest. Să vedem dacă putem da de ceilalți bărbați care au avut de-a face cu Îngeraș. Fără cine știe ce succes. Studiind postările, am sesizat însă ceva. Anumite fraze și ortografieri recurente.

Îi trezise interesul lui Helen. Ea bănuia încotro duce pista și, dacă așa stăteau lucrurile, se schimba totul.

— Câțiva bărbați frecventau forumul — contributori anonimi ca „RegeleVaginului“, „sățumplucizmele“, „Tăiș“, „SăgeataNeagră“, care-și relatau isprăvile sexuale și îi încurajau și pe alți membri, cum ar fi Simon Booker, Alan Matthews și Christopher Reid, s-o caute pe Îngeraș. Ei le-au spus unde o pot găsi și ce servicii oferă. Reciteam postările lor în timp ce băieții de la tehnic își făceau treaba, și am remarcat că „RegeleVaginului“ a repetat de mai multe ori sintagma „s-o spintecăm pe curvă“. Și mi-am amintit că și „Tăiș“ a folosit această sintagmă. Am observat totodată că amândoi scriu „sex-oral“ cu

cratimă, la fel ca „sățumplucizmele“. De asemenea, toți trei scriu greșit „ecstaz“ în loc de „extaz“. Am scos, prin urmare, la lumină toate postările lor și... ortografia, punctuația și greșelile sunt identice.

— Deci în tot acest timp am vânat trei indivizi, când de fapt...

— Sunt una și aceeași persoană, a completat agentul Fortune.

— Cu toții sunt Îngeraș.

Pe Helen a cuprins-o amețeala rostind aceste cuvinte.

— Și-a ademenit victimele.

Membrii echipei se uitau buimăciți. Acum era evident de ce nu izbutiseră să dea de urma clienților lui Îngeraș — pentru că aceștia nu existau. Cum de înțeleseseră totul atât de greșit?

— Exact. Trebuie să schimbăm foaia rapid, a continuat Helen, regrupându-și trupele năucite de șoc. Putem presupune că greșelile de ortografie de pe colete au fost o tentativă deliberată de a o face pe criminală să pară neșcolită sau chiar dislexică. În realitate, e o persoană educată și sofisticată. Posedă un vocabular bogat, e specialistă în computere și manipularea rețelelor și are o minte extraordinar de ordonată, capabilă să planifice și să execute aceste crime cu riscuri minime pentru ea. Nu-i proastă. Este vicleană, inteligentă și îndrăzneață.

Subalternii îi sorbeau fiecare cuvânt, în vreme ce prima imagine detaliată a criminalei prindea viață sub ochii lor.

— Consumă alcool și droguri la greu și a dus recent o sarcină la termen. Probabil că practică prostituția de ceva timp, dar n-a fost arestată niciodată — ADN-ul ei nu se află în baza națională de date. S-ar putea deci să fie relativ nouă în branșă. Probabil că prezintă numeroase contuzii și chiar răni după ultimul atac. Avem o mulțime de elemente, avem și portretul, dar trebuie să lucrăm cu cap. Haideți să ne ocupăm mai întâi de sectorul de top al pieței — escorte, studente — și să reflectăm la geografia acestor atacuri. Pun pariu că se ascunde pe undeva prin zona centrală sau de nord a orașului. Să pornim după ea deci.

Membrii echipei s-au grăbit să ridice portretele-robot, însuflețiți brusc de hotărârea de a pune capăt acestei investigații. Singura care nu s-a îmbulzit a fost Charlie. Iar Helen voia să afle de ce.

Charlie se îndepărta cu pași rapizi de sediu — dar nu suficient de rapizi. Helen a ajuns-o din urmă când se pregătea să traverseze strada. A trecut direct la subiect.

— Ce se petrece cu tine, Charlie?

— Poftim?

— În mod normal, ai clocoti de energie, dar s-a-ntâmplat ceva.

Charlie și-a privit șefa. Nu avea niciun rost să-i îndruge minciuni, depășiseră de mult timp faza asta.

— E vorba de Steve. Vrea să plec din poliție.

— Aha, a zis Helen.

Nu era surprinsă.

— Îmi pare rău dacă ți-am complicat situația. Ar fi trebuit să mă port mai frumos cu Steve.

— Nu-i vina ta. Mă așteptam de mult. Încă de la...

N-a fost nevoie s-o spună cu glas tare.

— Înțeleg. Avem nevoie de tine. Știi bine că avem nevoie de tine, dar trebuie să faci cum ți-e mai bine ție, în ultimă instanță. Eu nu mă pun de-a curmezișul și te voi susține indiferent ce decizie vei lua, da?

Helen a cuprins-o încurajator de braț.

— Mulțumesc.

— Și dacă simți nevoia să discutăm...

— Sigur.

Helen a dat să se întoarcă și să plece.

— Dar tu cum te simți?

Helen s-a oprit, luată prin surprindere de întrebarea lui Charlie. I-au fugit ochii la chioșcul de ziare de peste drum și la panoul cu *Evening News*, care promitea noi dezvăluiri despre Robert și Marianne. Nu era greu să-și dea seama de ce îi pusese Charlie întrebarea.

— Nu știu cum reușește.

— Cine?

— Garanita. Știe unde mă duc, ce fac, cu cine mă văd. Știe *totul*. Parcă mi s-ar fi strecurat în suflet și... Habar n-am cum reușește.

— Vreo scurgere de informații din interiorul echipei?

— Nu... aici nu e vorba doar de anchetă, ci chiar de mine. Chestii personale. Parcă ar fi o stafie care se ține scai de mine prin toate cotloanele vieții.

Lui Helen nu-i plăcea deloc să se arate descumpănită în fața lui Charlie, dar nu avea niciun sens să-și ascundă suferința profundă față de cineva împreună cu care străbătuse deja iadul.

— Le-ai venit de hac unora mai breji ca ea. Nu trebuie s-o lași să câștige.

Helen a dat afirmativ din cap. Știa că Charlie are dreptate, dar îi era foarte greu să-și păstreze încrederea, fiind așa tulburată.

— E doar un vierme, a adăugat Charlie. Nu-i vrednică nici să calce pe același trotuar cu tine. Indiferent ce puteri deține, ești Helen Grace. Ești o eroină. Nimeni nu va putea vreodată să distrugă asta. Eu cred în tine, și trebuie să faci la fel.

Helen a ridicat capul, recunoscătoare pentru sprijinul pe care i-l acorda Charlie.

— Cât despre Emilia Garanita, a zis Charlie, o s-o-ncaseze ea cât de curând. Așa pătesc mereu cei din tagma ei.

Charlie i-a zâmbit și Helen i-a răspuns la rândul său cu un zâmbet. Puțin după aceea, s-au despărțit.

Întorcându-se la sediu, Helen se simțea momentan revigorată — o bucuraseră vorbele de îmbărbătare venite din partea unei femei pe care se luptase din greu s-o dea la o parte. Ajunsă în hol, și-a dat seama că avea telefonul închis din clipa în care ieșiseră la iveală știrile despre identitatea lui Robert. Pornindu-l din nou, a întâmpinat-o un puhoi de mesaje vocale și SMS-ul trimis de Robert.

Îi scria doar atât: „Du-te dracului!“

99

Se făcuse târziu când Charlie a ajuns acasă. Ceasul arăta 23.15 și locuința era cufundată în tăcere. Nici urmă de...

— Bună.

Lui Charlie i-a sărit inima din piept la auzul vocii lui Steve. S-a întors și l-a văzut cum stătea pe întuneric în sufragerie. S-a dus spre el, aprinzând luminile. El și-a ferit ochii, deranjat de lumina crudă a lămpii cu halogen.

— Te aștept de ore-ntregi, dar se pare că ai avut de lucru până târziu.

Îi vorbise pe un ton neutru, în care nu se simțea deloc amărăciunea la care se aștepta Charlie. Cu toate acestea, vocea lui calmă o neliniștea. Suna foarte oficial.

— Unde ai fost? l-a întrebat ea.

Avea sentimentul că e pe cale să se spună ceva important — ceva neplăcut? —, dar în același timp era și foarte fericită că el se întorsese acasă.

— La Richard.

Prietenul lui cel mai bun. Charlie îl sunase încercând să-l găsească pe Steve, iar el o mințise. Nu era surprinsă deloc.

— M-am tot gândit. Și-am luat o hotărâre, a spus Steve.

Charlie s-a crispat și n-a zis nimic.

— Vreau un copil, Charlie.

Acum venise rândul lui să pară supărat.

— Vreau un copil cu tine mai mult decât orice altceva. Dar n-avem cum s-o facem atâta timp cât tu muncești așa, pe brânci, și-ți pui zilnic viața în primejdie. Nu ne putem întoarce acolo. Înțelegi?

Charlie a dat din cap afirmativ.

— Îți cer să renunți. Ca să putem trăi viața pe care ne-am dorit-o mereu. Iar dacă nu poți sau nu vrei s-o faci... mă-ndoiesc că mai pot să rămân.

Iată-l. Ultimatumul care se anunța de un an și jumătate.

Aceasta, deci, era moștenirea lăsată de Marianne.

100

Trecuse de miezul nopții și centrul de comandă era pustiu. Ofițerii care nu alergau după informații dormeau duși acum, conștienți că îi aștepta o nouă zi de foc. Helen adunase dosarele cazului și căuta ceva în care să le pună. Nu era normal să le scoată din sediu, însă intenționa să le ia acasă și să mai treacă o dată prin ele, cu ochi proaspăt. I-a venit din nou să-și tragă palme pentru că se lăsase atrasă așa de ușor într-o fundătură.

Clip clop. Clip clop.

Venea cineva pe coridorul pustiu.

Inspectoarea-șefă Ceri Harwood. Helen a intrat pe loc în alertă. N-o mai văzuse sau auzise pe Harwood de ceva timp și acest lucru o făcea dintr-odată să fie foarte agitată.

— Ore suplimentare? a întrebat Harwood.

— Tocmai terminam. Dumneavoastră?

— Și eu, dar nu acesta-i motivul pentru care mă aflu aici așa de târziu. Voiam să discutăm între patru ochi și se pare că-n creierii nopții am cele mai mari șanse să dau de tine.

O mică înțepătură aruncată cu nonșalanță. Helen avea senzația neplăcută că i se pregătește ceva.

— N-am vrut s-o fac în fața echipei. Lucrurile de genul acesta e mai bine să fie rezolvate... cu eleganță.

— Adică? a întrebat Helen.

— Îți iau cazul.

Clar și pe față.

— Pe ce motiv?

— Pe motiv că ai dat-o-n bară, Helen. N-avem suspect, n-avem pe nimeni în arest, dar avem cinci cadavre la morgă. Și un ofițer care conduce ancheta și care a fost așa de preocupat să-și protejeze zurbagiul de nepot, încât n-a mai băgat de seamă că propriul său adjunct i-o trage unei martore-cheie.

— Cred că sunteți nedreaptă. S-au făcut greșeli, dar ne-am apropiat de ea

mai mult ca oricând. Suntem la finalul partidei și cu tot respectul v-aș pro...

— Să nu mai susții că ai avut vreodată pic de respect față de mine, Helen. Știu ce gândești. Și dacă te-ai fi străduit măcar cât de cât să-ți ascunzi... disprețul, nu s-ar fi ajuns aici. Dar adevărul este că ești o piază rea, Helen. Îi molipsești pe toți cei cu care intri-n contact, și n-am nicio încredere în capacitatea ta de a conduce această anchetă. De aceea am fost nevoită să mă duc la șeful poliției.

— Cine preia cazul?

— Eu.

Helen a zâmbit amar.

— Cu alte cuvinte, acum, c-am ajuns la final, hop și tu în barcă? Așa procedezi? Așa ai urcat atât de sus fără să *faci* practic nimic niciodată?

— Ai grijă, Helen.

— Ești o vânătoare de glorie. Un parazit.

— Spune-mi cum vrei. Dar eu sunt șefa acum, iar tu ai zburat.

Harwood a făcut o pauză, savurându-și triumful.

— Mă ocup eu de presă...

— Sunt convinsă.

— Și am s-anunț echipa dimineață, la prima oră. Ce-ar fi să strângi pe-aici și să-ți iei o săptămână de concediu? Găsim noi altceva pentru tine la întoarcere. Poate reușești să finalizezi cazul Alexia Louszko?

— Doar printr-un noroc chior mă mai prinzi pe-aici.

— Decizia îți aparține în întregime, Helen.

Isprăvindu-și misiunea, a plecat, aruncând din fugă un „noapte bună“ peste umăr. Helen a privit-o îndepărtându-se, asaltată de un potop de sentimente, odată ce a înțeles amploarea înfrângerii sale. Fusese scoasă pe tușă. Ancheta și cariera ei se năruiau și nu putea să facă nimic.

101

Nu se lăsa înduplecată să-l privească. Cu toate rugămințile lui, nu se uita la el. Ochii ei stăteau pironiți pe fereastră, privind în gol. Tony Bridges a venit pe partea cealaltă a patului, dar când a intrat în raza vizuală a Nicolei, ea și-a întors privirea. Îi curgeau lacrimi pe obraz.

Plângea și Tony. Îl podidise plânsul încă dinainte să-și termine mărturisirea. Îl cuprinsese un sentiment de rușine copleșitoare, făcându-și *mea culpa* cu voce frântă și tremurândă. În ochii Nicolei se citise inițial panica — îngrijorată pesemne să nu fi murit cineva din familie sau să nu-și fi pierdut el slujba —, dar privirea i s-a răcit și înăsprit treptat, pe măsură ce natura vinovăției lui devenea limpede. Stăteau acum separați în camera mică, mai despărțiți decât fuseseră vreodată în toată căsnicia lor.

Ce putea el să-i spună? Cum putea să remedieze situația? Căutase în brațele unei alte femei ceea ce soția lui nu avea să mai fie niciodată în măsură să-i ofere.

— Știu că probabil mă urăști. Și dacă vrei să plec, eu nu mă voi opune. Dar *îmi doresc* să fiu aici. Mi-am dat demisia din poliție ca să pot începe să îndrept răul făcut, să fac niște schimbări în viața mea și să fiu soțul pe care-l meriți.

Nicola privea ferm, cu hotărâre, ușa deschisă.

— Aș vrea să fim ca înainte. Ca-n vremurile de demult, când petreceam toate nopțile împreună și eram nedespărțiți. Eu... am făcut o mare greșeală și chiar dacă n-o să mi-o pot răscumpăra vreodată... aș vrea ca momentul ăsta să reprezinte un nou început pentru mine. Și pentru noi.

Tony a lăsat să-i cadă capul în piept, conștient de posibilitatea ca Nicola să declare căsnicia încheiată și să-l arunce în stradă. Cum putuse să fie așa de tâmpit? Și de egoist?

Nicola încă refuza să reacționeze în vreun fel. Când discutau, clipea de obicei o dată pentru da și de două ori pentru nu, însă deocamdată ochii ei se înverșunau să rămână neclintiți. Avea obrajii umezi și Tony s-a întins s-o

șteargă cu un șervețel. Nicola a închis ochii și a rămas cu ei închiși, refuzând să-l privească în timp ce el îi dezmierda obrazul.

— Poate că n-o să vrei să mai auzi niciodată de mine, dar eu țin să încerc. Chiar țin să încerc. Nu-ți impun cu forța. Dacă vrei să mă duc și s-o aduc pe mama ta acum, să-i spun și ei ce s-a-ntâmplat, sunt dispus s-o fac. Dar dacă mă vrei alături de tine, atunci dă-mi voie să-mi iau revanșa. Gata cu nopțile dormite separat, gata cu dialogurile pe fugă. Gata cu infirmierele și străinii. Doar tu, eu... și Charles Dickens.

El a venit la capul patului și, pentru prima dată, astăzi ea n-a mai întors privirea.

— De tine depinde, iubito. Sunt în mâinile tale. Îmi dai voie să încerc?

Liniștea din încăpere era absolut apăsătoare — Tony nu-și auzea decât bătăile inimii. Simțea că e pe cale să plesnească, dar pleoapele Nicolei s-au mișcat în sfârșit.

S-au închis și au rămas așa.

102

Centrul de consiliere pentru studenți se afla în capătul rău famat de pe Highfield Road din Portswood. Era aproape de campusul Universității Southampton, dar se adresa și studenților de la Universitatea Solent și de la Centrul Național de Oceanografie — dacă se osteneau să bată atâta drum. Agenta Sanderson stătea acum în fața clădirii, mutându-se, obosită, de pe un picior pe celălalt, așteptând să apară Jackie Greene. Studenții sunt păsări de noapte, iar consilierii stau și ei adesea până târziu, dar pe Sanderson o nemulțumea că Greene întârziase. Era femeie în toată firea — directoarea centrului și cea mai experimentată consilieră —, ar fi putut și ea să se arate punctuală la o întâlnire cu poliția.

Când doamna Greene cea obeză și-a făcut în sfârșit apariția, pricina întârzierii sale a devenit rapid evidentă. Nu prea îi plăceau gaborii. Să fi fost din cauza simpatiilor politice de stânga (avea calculatorul tapetat cu abțibilduri cu Greenpeace și Sindicatul Național Studențesc) sau din solidaritate cu studenții, pe care considera că poliția îi bruscase la recentele manifestații împotriva tăierilor de fonduri din universități? Oricum, nu părea deloc doritoare să ajute. Dar lui Sanderson nu-i păsa. Era prost dispusă și gata de confruntare.

— Ne interesează studentele care activează ori au activat ca escorte. Fata probabil consumă droguri și alcool, se pare că e predispusă la violență și credem că a născut de curând.

— Cam mulți „probabil" și „se pare", a venit replica prea puțin folositoare a lui Greene. Ați vorbit cu maternitățile locale?

— Bineînțeles, dar organizația dumneavoastră se ocupă de toată studențimea și sunteți astfel cea mai în măsură să ne dați o mână de ajutor, a spus Sanderson, respingând tentativa lui Greene de a se sustrage întrebărilor.

— Ce vă face să credeți că e studentă?

— Nu știm dacă este. Dar avem de-a face cu o persoană tânără, educată și foarte pricepută la calculatoare. E vorba despre cineva care a avut — și are

— mult potențial, dar care a deraiat complet. Dacă are sau a avut un bebeluș, este vital să dăm de ea cât mai repede. Am aici un portret-robot la care aș dori să vă uitați, poate vă împrospătează memoria.

Jackie Greene a luat portretul.

— Probabil că s-a ales cu o mulțime de vânătăi, zgârieturi sau răni în urma unei confruntări recente. Dacă o astfel de persoană v-a contactat sau v-a trecut pragul...

— N-o cunosc.

— Mai uitați-vă o dată.

— De ce? V-am spus deja că n-o cunosc. Doar nu vă-ndoiți de vorbele mele...

— Nu sunt sigură că vă dați seama de gravitatea situației. Au murit deja cinci oameni și vor muri și alții dacă nu punem mâna pe ea. Prin urmare, v-aș ruga să vă gândiți. A apelat la organizația dumneavoastră vreo studentă care activează în industria sexului și care corespunde acestei descrieri?

— Of, Doamne, dar chiar nu pricepeți? a întrebat-o Greene, clătinând din cap.

— Cum ați spus?

— Avem o droaie... zeci de fete care corespund descrierii și care ne telefonează în fiecare săptămână. Știți ce costisitoare a ajuns o diplomă mai nou? Probabil că nu.

Sanderson n-a băgat în seamă jignirea.

— Continuați.

— N-am să vă dau nume. Ședințele sunt strict confidențiale, ar trebui să știți acest lucru.

— Iar dumneavoastră ar trebui să știți că în situații de forță majoră — așa cum este cu prisosință cea de față — pot solicita un ordin judecătoresc care vă obligă să-mi puneți dosarele la dispoziție. Ceea ce înseamnă că vom trece prin sită datele tuturor studenților care au intrat vreodată în contact cu dumneavoastră.

— Mă puteți amenința cât doriți. Nu vă dau niciun nume.

— Vă mai întreb o dată. V-a contactat cineva care corespunde descrierii?

— Ești surdă, dragă? *O mulțime* de fete corespund descrierii. Rămân fără bani, recurg la prostituție, nu reușesc să se descurce, dar e deja prea târziu. Ajung atunci să bea sau să se drogheze ca să reziste și multe dintre ele cad pradă violenței, sunt violate și rămân gravide. Anumite fete urmează cursurile unor facultăți care durează șase sau șapte ani, mămica și tăticu' nu le pot plăti taxele, din partea guvernului clar că n-au ce sprijin s-aștepte, ce le mai rămâne de făcut așadar?

Sanderson a simțit un fior pe șira spinării, în timp ce prindea contur o idee.

— Stați un pic. Considerați că e mai probabil ca fetele pe care le așteaptă mulți ani de studiu să recurgă la prostituție?

— Desigur. E logic, nu? Le costă zeci de mii de lire să termine o astfel de facultate, iar prostituția aduce mai mulți bani decât o slujbă de barmaniță, așa că...

— Și ce facultăți durează așa mult?

— Medicina veterinară, anumite specializări inginerești, dar în general doctorii. Medicina.

— Și v-a contactat de curând vreo studentă la medicină care s-ar potrivi descrierii noastre?

— Mai multe. Dar, cum spuneam, nu vă dau niciun nume.

Jackie Greene s-a lăsat pe spate în fotoliu, cu brațele încrucișate, sfidând-pe Sanderson să meargă și să aducă mandatul. Sanderson ar fi făcut și acest lucru dacă trebuia, dar îi venise o altă idee cum să facă rost de informațiile necesare. A părăsit centrul de consiliere și s-a îndreptat spre clădirea principală a universității. În mintea ei prindea contur o imagine și intenționa s-o concretizeze cât mai rapid. La urma urmei, cine ar putea să execute mai bine o toracotomie decât o fostă studentă medicinistă?

103

Helen ar fi trebuit să plece din sediu în urmă cu câteva ore, dar tot nu se îndura. Era aproape 9 dimineața — echipa urma să se întrunească — și Harwood avea să aștepte, fără îndoială, să se adune cu toții înainte de a-și face apariția și de a prelua controlul. Se pricepea să se sincronizeze în astfel de cazuri, pentru a obține efectul maxim. Va ruga vreun membru al echipei luate ca din oală să-i dea raportul, după care va delega sarcinile. Ceea ce însemna că Helen avea la dispoziție o oră, cel mult două, înainte să dispară de-a binelea.

Luase dosarele cazului din centrul de comandă și se cuibărise într-o sală de interogatorii plină de igrasie, foarte rar folosită. Toată noaptea recitise vraful de documente din dosarele numeroase, încercând să discearnă elementele importante dincolo de avalanșa detaliilor. Pornind în sens invers, de la cea mai recentă și mai sălbatică crimă, căutase corespondențe și analogii, doar-doar va descoperi niște indicii referitoare la Îngeraș — ce anume o determinase să ucidă și ce plănuia să facă în continuare. Aveau bărbații aceia vreo legătură cu mediul studențesc? Apelaseră la vreo agenție de escorte care recruta femei „de calitate“? Ce declanșase crimele? Împotriva cui se îndrepta furia ei? Întrebări peste întrebări.

Odată ce se crăpase de ziuă și nu înregistra niciun progres, Helen s-a întors la principiile de bază. Cine era Îngeraș și ce accelerase această serie de crime? Care era scânteia care dezlănțuise incendiul?

Deschizând dosarul Alan Matthews, l-a recitit în amănunt pentru a cine știe câta oară. Era așa de obosită, încât literele îi dansau prin fața ochilor. Sorbind încă o gură de cafea rece, și-a îndreptat atenția asupra fotografiilor făcute la locul crimei. Le mai văzuse de nenumărate ori, însă continuau să-i provoace greață — toracele umflat, despicat și expus privirii tuturor.

Expus privirii tuturor. Sintagma îi răsuna în minte, în timp ce studia cadavrul lui Alan Matthews. Deodată, ochii i-au fugit la gluga cu care-i fusese acoperit atent capul înainte să moară. Helen o considerase de la bun început un element de siguranță pentru Îngeraș — tentativa unui ucigaș în formare de a-și ascunde identitatea, în caz că lucrurile nu ar funcționa și victima ar scăpa cu viață. Dar dacă avea o altă semnificație? Lucrase pe îndelete cu ceilalți — îi acoperise cu injurii, după care-i spintecase cu o mână sigură, delectându-se. Toracotomia artizanală, cum o numise Jim Grieves, executată în cazul lui Alan Matthews era mai grosieră, mai brutală. Oare din cauză că fata era o amatoare sau fusese și altceva la mijloc? Era agitată?

Helen a aruncat un ochi la ceasul de pe perete. Trecuse de nouă și jumătate, iar timpul pe care îl avea la dispoziție aproape că se scursese de tot. Însă Helen simțea că a prins un fir și că piesele tabloului sunt pe cale să se așeze în ordine în fața ei. Trebuia să continue și să spere, în pofida evidenței, că nu va fi descoperită. A început să-i sune mobilul, dar nu l-a băgat în seamă. Nimic nu trebuia să-i mai distragă atenția acum.

Gluga. Să se concentreze la glugă. Caracteristica distinctivă a primei crime. Poate că Îngeraș voia să-și ascundă identitatea în cazul în care victima scăpa *sau* o făcuse pentru că.... nu voia să dea ochii cu victima în timp ce o mutila. Îi era frică de ea? Se temea să nu-i piară curajul? *O cunoștea?*

Gluga nu avea rolul de a sufoca victima și nu mai apăruse în celelalte cazuri. Ce anume conferea unicitate primei sale victime? Avea vreo putere asupra ei? Ce-l făcea pe Alan Matthews special? Era un pervers sexual ipocrit și corupt, obsedat de litera evangheliei și pasionat să-și bată familia...

Un crâmpei de amintire. Pe Helen o râcâia ceva. A dat brusc restul dosarelor deoparte, căutând raportul de supraveghere privitor la familia Matthews, întocmit de agentul Fortune și echipa lui. Era o înlănțuire de amănunte banale și tabele orare, care puteau fi toate de folos, însă Helen a trecut peste ele și s-a dus la fotografiile de la înmormântare. Helen participase și ea, pentru numele lui Dumnezeu — avusese răspunsul sub nas în toată această perioadă?

Imagini cu cortegiul plecând de-acasă, cu oamenii îndoliați care soseau, cu membrii familiei ieșind din biserică. Toate ridicau aceeași întrebare. Iat-o pe Eileen, susținută de fiica cea mare, Carrie. Și iată-i pe gemeni, eleganți în

costumele negre. Dar unde era Ella? Pe când trăia, lui Alan Matthews îi făcea mare plăcere să se prezinte ca tatăl a patru copii, capul fertil al unei familii extrem de unite, disciplinate și pioase — prin urmare, unde era fiica cea mică? De ce nu venise la înmormântare? Și, încă și mai important, de ce n-o pomenise familia deloc — nici în discuțiile cu poliția și nici la slujba de la biserică? De ce fusese Ella complet eliminată din cadru?

Aceste gânduri au fost imediat succedate de un altul. Inima. Livrase toate celelalte inimi la serviciu, cu excepția inimii lui Alan Matthews. Aceasta fusese trimisă familiei acasă. Fără îndoială că exista o semnificație?

Telefonul lui Helen a început să sune din nou. Se pregătea să respingă apelul — așteptându-se la o Harwood scoasă din pepeni —, dar a recunoscut numărul și a răspuns.

— Inspector Grace.

— Șefa, eu sunt, a spus Sanderson. Mă aflu la secretariatul universității și s-ar putea să am ceva pentru dumneavoastră. Tocmai parcurgeam o listă cu studenții care au renunțat anul ăsta la studii, mai ales studentele mediciniste. Și-am dat de un nume...

— Ella Matthews?

— Ella Matthews, a confirmat Sanderson, uimită de clarviziunea superioarei sale. A fost o studentă eminentă în primul an, după care a luat-o razna rău de tot. Întârzieri, prezentat la cursuri beată sau drogată, comportament agresiv față de colegi. Asistentul ei social bănuia că a recurs la prostituție deoarece nu mai primea bani din partea familiei. Ajunsese în ultimul hal. A dispărut acum șase luni.

— Bine lucrat. Continuă. Găsește-i prietenii, îndrumătorii, pe toți cei care ar putea să ne ofere mai multe informații referitoare la locurile care-i plăceau, unde se simțea în siguranță, de unde făcea rost de droguri, orice. Este suspecta noastră principală — răscolește peste tot.

Sanderson a închis. Helen știa că nu mai are dreptul să dea ordine, dar acum, când în sfârșit prinseseră un fir, nici prin cap nu-i trecea s-o lase pe Harwood să ducă totul de râpă. Avea senzația că tot ei îi aparține cazul și nu era pregătită să-i dea drumul deocamdată. Cu dosarele în brațe, Helen a părăsit încăperea degrabă.

Avea foarte puțin timp la dispoziție, însă știa că există cineva care poate dezvălui adevărul. Și se îndrepta acum spre acea persoană.

Trecuse de ora zece. Ar fi trebuit să plece amândoi la serviciu de mult. În schimb stăteau acolo la căldurică, îmbrățișați, fericiți, într-o dogoare post-coitală, nemișcați. După toată tulburarea și emoția recentă, era așa de bine să stai în tihnă și tăcere!

Odată ce Steve îi dăduse ultimatumul, primul impuls al lui Charlie fusese să riposteze. Ura să fie înghesuită la colț și silită să aleagă între a fi mamă sau polițistă. Însă chiar în timp ce-i reproșa că schimbă regulile din mers, că nu se ține de cuvânt, simțea cum își pierde vlaga. Dacă totul se reducea într-adevăr la o alegere între el și slujbă, Steve câștiga la orice oră. Charlie își iubea meseria — doar asta-și dorise dintotdeauna și plătise din greu pentru ambiția ei. Dar nu-și putea imagina viața fără Steve, iar el avea dreptate. Chiar *exista* un gol imens între ei, cu conturul nepieritor al copilașului pe care-l pierduse Charlie când fusese sechestrată.

Se tot învârtiseră în cerc ore întregi, până când Charlie promisese că-și va da demisia. În momentul acela, Steve s-a pornit pe plâns. La fel și Charlie. Curând după aceea au sfârșit în pat, făcând dragoste cu o patimă și o sete care i-au surprins pe amândoi. Au evitat orice metodă contraceptivă — o recunoaștere tacită că se schimbase situația și nu mai exista cale de întoarcere.

Era așa de plăcut, așa un lux să stea lungită lângă el! Charlie își închisese telefonul și alungase orice gând la Helen și la colegi, care se întrebau cu siguranță pe unde umblă. Avea s-o sune mai târziu pe Helen să-i explice.

Dacă a simțit vreun fior de vinovăție sau chiar mai mult de un fior, Charlie l-a ignorat. Decizia ei era luată.

Helen era convinsă că Eileen Matthews îi va trânti ușa-n nas, dar a avut noroc de această dată. I-a deschis unul din gemeni și, la vederea legitimației, a poftit-o pe Helen direct înăuntru. În timp ce el s-a repezit la etaj să-și cheme mama, Helen a studiat sufrageria cu atenție. Tot ce vedea nu făcea decât să-i confirme bănuielile.

Eileen Matthews a intrat hotărâtă. Se vedea că-și pregătise discursul, dar Helen nu avea chef de prelegeri.

— Unde este Ella? a întrebat Helen pe un ton răstit, arătând din cap spre pozele înrămate de pe pereții sufrageriei.

— Poftim? a ripostat Eileen.

— Văd fotografii cu dumneavoastră și Alan. O mulțime de poze cu gemenii. Și Carrie — la botez, la nuntă, cu primul nepoțel în brațe. Dar nu văd *nicio* poză cu Ella. Dumneavoastră și soțul erați niște familiști convinși. De aceea, vă mai întreb o dată — unde este Ella?

Eileen arăta de parcă încasase un pumn în față. Își pierduse pe moment darul vorbirii și respira precipitat și neregulat. O clipă i-a dat lui Helen senzația că e pe cale să leșine, dar în cele din urmă a răspuns:

— A murit.

— Când? a repezit-o Helen, deloc convinsă.

O nouă tăcere prelungită. Apoi:

— Pentru noi, a murit.

Helen a clătinat din cap, exasperată de această femeie fanatică și fără minte.

— Cum așa?

— Nu sunt obligată să răspund la astfel de întreb...

— Ba sunteți. Și dacă nu începeți să vorbiți chiar acum, vă scot afară din casă cu cătușe la mâini. De față cu băieții, de față cu vecinii...

— De ce ne faceți una ca asta? De ce faceți...

— Deoarece cred că Ella v-a ucis soțul.

Eileen a clipit de două ori la ea, după care s-a prăbușit pe canapea ca o cârpă. În clipa aceea Helen a știut că indiferent ce altceva îi mai ascunsese, Eileen nici măcar nu se gândise vreodată că fiica ei putea să aibă vreun amestec în uciderea lui Alan.

— N-am... dar mai stă în Southampton? a îngăimat Eileen în cele din urmă.

— Bănuim că locuiește prin Portswood.

Eileen a dat din cap, însă era greu de estimat în ce măsură asimila informațiile. A urmat o tăcere lungă și grea, brusc și inoportun întreruptă de telefonul lui Helen care suna. Harwood. Helen a respins apelul și și-a închis telefonul, după care s-a așezat alături de Eileen pe canapea.

— Spuneți-mi ce s-a-ntâmplat.

Eileen nu zicea nimic, aflată încă în stare de șoc.

— Pe Alan nu-l putem aduce înapoi. Dar putem salva alte vieți. Îți stă-n puteri s-o faci, Eileen, dacă accepți acum să stai de vorbă cu mine.

— A fost dintotdeauna oaia neagră.

Helen s-a strâmbat la auzul acestei fraze, dar n-a comentat.

— Când era mică, era o fetiță cuminte, dar în adolescență s-a schimbat. Nu mai asculta. Nici de mine. Și nici măcar de tatăl ei. Devenise răzvrătită, distrugătoare și violentă.

— Violentă cu cine?

— Cu sora și cu frații ei, cu alți copii mai mici.

— Și ce măsuri ați luat?

Tăcere.

— Ce s-a-ntâmplat cu ea după aceste incidente? a reformulat Helen.

— A fost pedepsită.

— Cine a pedepsit-o?

— Alan, firește, a răspuns femeia, derutată de întrebare.

— De ce n-ai făcut-o tu?

— Pentru că el e soțul meu. Capul familiei. Eu îi sunt tovarășă de viață și îl susțin cu tot ce pot, dar este datoria lui să ne îndrepte atunci când greșim.

— Să „ne“ îndrepte? Te pedepsea și pe tine?

— Bineînțeles.

— Bineînțeles?

— Da, bineînțeles, a confirmat Eileen sfidătoare. Știu că-n ziua de astăzi lumea nu privește cu ochi buni pedepsele corporale, dar noi, împreună cu alți membri ai congregației din care facem parte, am fost mereu de părere că bătaia este necesară dacă vrem ca oamenii să învețe...

— Deci asta a primit Ella — bătăi?

— La început. Însă *nu* s-a-nvățat minte. În adolescență se încăiera, umbla cu băieți, se-mbăta...

— Și ce-a pățit pe urmă?

— Pe urmă Alan a pedepsit-o mai aspru.

— Adică?

— Adică a luat-o la pumni. Cu acordul meu. Iar atunci când refuza în continuare să se căiască, Alan o ducea în pivniță.

— Și?

— Se asigura că-și bagă mințile-n cap.

Helen a clătinat din cap, șocată de ce-i era dat să audă.

— Poți să tot dai din cap, a adăugat în grabă Eileen, dar am trei copii zdraveni și ascultători, care știu ce-i rău și ce-i bine, tocmai pentru că au fost crescuți așa. Pentru că i-am crescut să-și respecte tatăl și prin el...

— Lui Alan îi făcea plăcere să-și pedepsească copiii?

— Nu se ferea niciodată să-și îndeplinească datoria.

— Răspunde-mi dracului la-ntrebare!

Eileen a amuțit, năucită de izbucnirea neașteptată.

— Soțului tău îi făcea plăcere să-și pedepsească copiii?

— Nu se plângea niciodată că trebuie s-o facă.

— Și îi plăcea să te bată?

— Nu știu. Nu era vorba de „plăcere“...

— A mers vreodată prea departe? Cu tine?

— Eu... nu...

— L-ai rugat vreodată să se oprească și el a continuat totuși?

Eileen a lăsat capul în piept și n-a zis nimic.

— Arată-mi pivnița.

Eileen s-a opus inițial, dar nu mai avea putere să se lupte, așa că, după câteva minute, se afla alături de Helen în hruba înghețată. Era întuneric și dezolant, patru pereți de cărămidă netencuiți, locul era gol, cu excepția unui scaun pliant și a unei lăzi de plastic încuiate, într-un colț. Pe Helen au trecut-o fiorii, dar nu din pricina frigului.

— La ce folosește scaunul?

Eileen a ezitat un pic, apoi a răspuns:

— Alan o lega pe Ella de scaun.

— Cum?

— Cu cătușe la mâini și la glezne. Pe urmă lua un bici sau un lanț din cutie.

— Și-o bătea până-și băga mințile-n cap?

— Uneori.

— Uneori?

— Trebuie să înțelegi cum era. Nu-l asculta. Nici nu voia s-audă. Așa că *uneori* el trebuia să apeleze și la alte metode.

— Ca de pildă?

Eileen s-a gândit câteva clipe.

— În funcție de faptele ei. Dacă hulea, o obliga să mănânce excremente. Dacă fura, îi umplea gura cu monede și o silea să le-nghită. Când umbla cu băieți... o lovea între picioare, să fie sigur că nu mai face niciodată așa ceva...

— O tortura? a urlat Helen.

— O corija, a ripostat Eileen. Tu nu-ți dai seama, era sălbatică. De nestăpânit.

— Era *traumatizată*. Traumatizată de acest tiran de soț al tău. De ce n-ai intervenit, pentru Dumnezeu?

Eileen n-o mai putea privi în ochi pe Helen. Cu toată convingerea ei, în absența soțului nimic nu mai părea de neclintit. Helen a adăugat pe un ton mai blând:

— De ce ea, și ceilalți nu?

— Pentru că ei făceau ce li se cerea.

— Și câți ani avea Ella când s-a măritat?

— Șaisprezece. Și-a terminat școala, apoi s-a cununat cu un bărbat cumsecade.

— De la biserică?

Eileen a dat afirmativ din cap.

— Câți ani avea soțul ei când s-au căsătorit? a continuat Helen.

— Patruzeci și doi.

Eileen a ridicat brusc capul, de parcă aștepta reacția dezaprobatoare a lui Helen.

— Fetele tinere au nevoie de disciplină...

— Ai mai spus-o, i-a tăiat Helen vorba cu fermitate.

A urmat o tăcere grea. Această încăpere cunoscuse atâtea suferințe, invective, ură și abuzuri. Ce neajutorată trebuie să se fi simțit fata, singură, aici, cu tatăl său despotic, care o tortura fizic și verbal! Pe Helen o asaltau amintiri demult îngropate din propria sa copilărie, pe care se lupta să le respingă acum.

Gemenii începuseră să se agite și strigau după mama lor. Eileen a dat să plece, dar Helen a prins-o de braț, țintuind-o pe loc.

— De ce-a plecat de acasă?

— Pentru că era pierdută.

— Pentru că n-a vrut să-și abandoneze studiile și să se mărite cu un individ care ar fi putut să-i fie tată?

Eileen a ridicat din umeri, ofensată de prezența lui Helen, care o judeca.

— Voia să învețe, nu-i așa? Voia s-ajungă medic. Chiar după tot ce pătimise, își dorea să ajute oamenii.

— A fost vina școlii. Acolo le bagă fetelor tot felul de idei în cap. Noi știam că se va termina prost și așa s-a și-ntâmplat.

— Ce vrei să spui? a întrebat Helen.

— Ne-a părăsit. Și-a nesocotit tatăl, declarând că va găsi ea alte căi să-și finanțeze „studiile". Am știut cu toții ce-nseamnă asta.

O bucurie amară răzbătea din vocea lui Eileen.

— Ce s-a-ntâmplat cu ea?

— S-a apucat de prostituție. Lua bani de la străini care...

— De unde știi?

— Pentru că ne-a spus chiar ea. Când a venit acasă cu un bastard în pântece.

Helen a oftat, în timp ce tragicul tablou al vieții Ellei prindea contur în mintea ei.

— Al cui era?

— Nu știa nici ea, a zis Eileen, dar acum îi dispăruse orice urmă de bucurie din glas.

— Cum așa?

— S-a... a dat de bucluc. Un grup de bărbați care... au păcălit-o să meargă la ei acasă.

— Și au violat-o?

Eileen a început deodată să plângă, cu capul plecat, cu umerii tremurându- ușurel. Dincolo de toate dogmele, poate că mai păstra undeva un sentiment matern.

— Eileen?

— Da. I-au... Au ținut-o acolo două zile.

Helen a închis ochii. Ar fi vrut să respingă aceste orori trăite de Ella, însă imaginile îi pătrundeau cu forța în minte.

— După care au amenințat-o că-i taie beregata dacă suflă o vorbă, a continuat Eileen cu voce stinsă.

— Și s-a întors acasă când a aflat că e gravidă?

Eileen a dat din cap că da.

— Și ce s-a-ntâmplat?

— Alan a gonit-o. Ce altceva putea face?

A privit-o rugător pe Helen, de parcă o implora să înțeleagă. Lui Helen îi venea să urle la ea, dar și-a stăpânit furia.

— Când a fost asta?

— Acum șase luni.

— Și pe urmă ați exclus-o din familie?

Eileen a dat din cap.

— Înainte, Alan le spunea tuturor că a plecat în străinătate să lucreze... cu o organizație medicală de binefacere. Dar mai apoi, a spus că a murit.

— Și pozele? a întrebat Helen, sperând, în ciuda evidenței, că ar putea găsi o fotografie recentă a ucigașei pe care o căuta.

Eileen a ezitat înainte să ridice din nou capul, cu ochii în lacrimi.

— Le-a ars absolut pe toate.

Helen a fugit spre motocicletă, pornindu-și din mers telefonul. Șapte mesaje audio. Pesemne toate de la Harwood, dar nu avea timp de așa ceva acum. A apelat-o în schimb pe Sanderson.

A lăsat telefonul să sune la nesfârșit. Apoi:

— Alo?

— Sanderson, eu sunt. Poți să vorbești?

O scurtă ezitare, apoi:

— A, bună, mami, o secundă, te rog.

Deșteaptă fată. A urmat o pauză mai lungă și s-a auzit ușa de urgență în caz de incendiu care s-a deschis și s-a închis.

— Nu am voie să vorbesc cu dumneavoastră, a zis Sanderson în surdină. Harwood vă caută peste tot și umblă cu o falcă-n cer și cu alta-n pământ.

— Știu și îmi pare rău, dar trebuie să-ți cer încă o favoare, însă... am nevoie să dai de Carrie Matthews. Află dacă știe ceva despre soarta surorii sale și vezi dacă poți face rost de la ea de vreo poză. Dacă nu are, încearcă la universitate. Alan Matthews i-a distrus toate fotografiile după ce a venit acasă gravidă, după un viol în grup. Ella Matthews este criminala pe care o căutăm — sunt sută la sută sigură. Prioritatea pentru tine și restul echipei este s-o găsiți înainte să ucidă din nou.

— S-a-nțeles! Vă sun îndată ce am noutăți.

Urcând scările spre apartamentul lui Jake, Helen simțea un amestec de panică și ușurare. Era ușurată că avea să-l vadă, însă o neliniștea totodată negura care creștea înlăuntrul ei. Deși era o femeie puternică, în anumite momente se simțea copleșită. Răul din lume era covârșitor și uneori se pomenea aruncată în trecut, în vremurile când *ea* era sacul de box al lumii întregi, când ea și sora ei ispășeau parcă toate păcatele omenirii. Acum era agitată și nu reușea să-și controleze spaima intensă, senzația că în orice moment se va întoarce în hruba aceea.

Jake a dat s-o strângă în brațe, dar Helen nu i-a permis. S-a prins în lanțuri singură și l-a îndemnat să treacă la treabă. Își dădea seama că se poartă necivilizat și agresiv, dar avea nevoie disperată de asta.

— Acum.

Jake șovăia.

— Te rog.

Atunci el s-a înduplecat. A luat o cravașă de dimensiuni mijlocii de pe panoplie, a ridicat brațul și a plesnit-o strașnic peste spatele gol.

— Încă o dată!

A ridicat brațul din nou. De data asta n-a mai ezitat — simțea cum începe să se destindă corpul lui Helen și cum îi dispare neliniștea. A izbit iar și iar cu cravașa, tot mai pornit pe măsură ce-și intra în ritm. Helen gemea acum, cerând și mai multă durere. Jake i-o oferea... mai iute și mai iute.

În cele din urmă, loviturile s-au rărit, în timp ce Helen se relaxa, și în scurtă vreme totul era iarăși calm.

Helen savura această clipă de liniște. Viața ei fusese teribil de încordată și practic scăpată de sub control, dar indiferent ce avea să se mai întâmple, ea putea reveni mereu aici. Jake continua să fie medicamentul necesar atunci când o copleșea negura. Nu-l iubea, dar avea nevoie de el. Poate că ăsta era primul pas.

Avea noroc. Își găsise pe cineva. Ella nu reușise. Nu fusese decât jucăria bărbaților care se distrau manipulând și agresându-le pe femei. La început tatăl ei, cu pasiunea lui pentru violență, sadism și cruzime. Apoi un grup de bărbați care se delectaseră sechestrând și torturând o tânără vulnerabilă. O maltrataseră și o lăsaseră gravidă. O femeie singură, purtând în pântece rodul unui viol.

Robert i-a venit în minte pe neașteptate. Și, odată cu el, ca-ntotdeauna, gândurile despre Marianne.

E uimitor cât de calmi devenim atunci când știm că se apropie sfârșitul. Odată luată decizia, Ella parcă prinsese aripi. Chicotea, îi cânta Ameliei, se comporta ca o puștoaică zăpăcită. Furia continua să pândească din străfunduri, așteptând ocazia să se dezlănțuie și să pună din nou stăpânire pe ea, dar în această dimineață nici nu voia să audă de așa ceva.

Șutise niște hăinuțe elegante de copii de la Boots, cu câteva zile în urmă. Acum îi părea bine că o făcuse. Ținea ca Amelia să arate bine când aveau s-o găsească. De când o adusese pe lume, singură și neîngrijită în acest apartament soios, nu știa cum să se raporteze la ea. Era prețul plătit pentru păcatele ei, un cadou otrăvit din partea celor care o violaseră, să-i aducă aminte ce crudă e lumea. Inițial se simțise tentată să înăbușe mogâldeața țipătoare. Era gata s-o facă, dar... fetița îi semăna leit. Agresorii ei erau oacheși, nerași și bruneți. Amelia era blondă și avea un năsuc rotund și drăgălaș.

Mai apoi se gândise s-o neglijeze pe fetiță, s-o pedepsească pentru că venise pe lume înfometând-o cu bună știință. Simțise însă cum laptele i se prelingea din sâni și a înțeles că era în joc ceva mai puternic decât ea. Așa că îi dăduse să sugă. Uneori își trecea sfârcul peste gura copilei, apoi și-l retrăgea, întărâtându-i foamea nepotolită. După o vreme însă și acest lucru i s-a părut prostesc și crud, și a hrănit-o cu dragă inimă. A constatat că e fericită când alăptează și hrănește copilașul, iar în acele scurte momente cât erau legate una de alta izbutea să uite de tot restul — violența, fățărnicia, furia. Într-o bună zi, a înțeles că *nu* vrea ca fetița să sufere, că vrea s-o protejeze. Atunci, ori de câte ori ieșea noaptea, îi strecura un pic de somnifer în biberon. În felul ăsta, dormea liniștită până se întorcea mama ei.

O încerca tristețea, dar s-a scuturat de ea. Pornise pe drumul ăsta și regretele nu-și mai aveau rostul. Pastilele o așteptau în bucătărie. Nu mai trebuia decât să prepare amestecul și totul era gata.

Nu avea cum să mai dea înapoi.

Cele două femei se fulgerau reciproc din priviri și niciuna nu era dispusă să cedeze. Harwood declanșase potopul, dojenind-o sever pe Charlie pentru iresponsabilitate, când aceasta a detonat bomba. Demisiona din poliție începând chiar din clipa aceea.

Harwood, cu dezinvoltura proprie oamenilor ambițioși, s-a oprit o clipă, după care a continuat tăvălugul. Refuza să accepte demisia lui Charlie. Era gata să-i acorde timp ca să-și reconsidere hotărârea și să repare această greșeală majoră, să-și poată duce la îndeplinire destinul în cadrul forțelor de ordine. Charlie se întreba dacă nu cumva Harwood se angajase în fața șefului poliției să preia toate sarcinile lui Helen, asigurându-l că această anchetă extrem de mediatizată nu va avea de suferit ca urmare a retragerii inopinate a lui Helen.

— Charlie, avem nevoie de tine. Echipa are nevoie de tine, a spus Harwood, și te rog să-ți reconsideri deocamdată poziția.

— Imposibil. Mi-am dat cuvântul de onoare.

— Te înțeleg, dar poate că aș putea eu să stau de vorbă cu Steve? Știu că a avut niște diferende cu Helen, însă ea nu mai contează acum.

— Ba pentru mine contează. De aceea, cu-atât mai mult...

— Îți apreciez loialitatea, crede-mă, dar am impresia că nu vezi pădurea din cauza copacilor. Suntem pe cale să punem mâna pe această criminală și am nevoie de toți oamenii disponibili. Trebuie să terminăm cu povestea asta. Spre binele tuturor.

„Spre binele carierei tale“, a corectat-o Charlie în gând, dar n-a zis nimic.

— Aștept de la tine măcar să continui să te prezinți la serviciu în perioada de preaviz. Doar știi ce suciți pot fi cei de la resurse umane când vine vorba de pensii și toate astea, dacă oamenii încalcă termenii contractului. Fă cel puțin atâta lucru pentru mine și ajută-ne să încheiem.

Charlie a capitulat în scurtă vreme. Adevărul era că se simțea într-adevăr foarte prost să-i lase baltă pe Sanderson, McAndrew și restul echipei în acest moment crucial. Totuși, a avut un sentiment foarte ciudat reluându-și locul

printre ceilalți în centrul de comandă. Fără Helen totul era foarte diferit.

Sanderson îi dăduse raportul lui Harwood. Aceasta dădea acum instrucțiuni echipei, însă Charlie își pierduse concentrarea, plictisită de regulile și metodele inspectoarei-șefe. N-o găsiseră încă pe Ella, dar era doar o chestiune de timp — cunoșteau o sumedenie de lucruri despre ea. Harwood se apropia de fondul problemei și Charlie a ieșit din visare exact atunci când noua ei șefă își arăta finalmente colții.

— Important este s-o capturăm pe Ella Matthews cât mai rapid și mai curat cu putință, a declarat Harwood. Este o criminală în serie și va continua să ucidă dacă nu e oprită. De aceea am solicitat și am obținut un ordin judecătoresc de urgență, care permite inclusiv folosirea de mijloace letale la prinderea ei. Forțele Speciale au fost mobilizate și sunt gata să intervină în caz de nevoie.

Charlie s-a uitat la ceilalți, care păreau surprinși și stânjeniți, dar Harwood a continuat neabătut:

— Avem o sarcină simplă. S-o capturăm pe Ella Matthews. Vie sau moartă.

109

Se apropiase de casă cu precauție extremă și a constatat cu uimire — și îngrijorare — că nu era necesar. Haita ziariștilor abandonase fără nicio explicație locuința lui Robert. Se așternuse din nou calmul peste această alee liniștită, dar era o tăcere lugubră — căsuța modestă părea pustie, părăsită sub rafalele de ploaie care nu conteneau.

Helen a rămas țintuită locului, tot mai murată de ploaie cu fiecare clipă care trecea, întrebându-se ce era de făcut. Disperată să vadă cu ochii ei prin ce trecea Robert, venise într-un pelerinaj tăcut aici pe Cole Avenue, dar acum era evident că se petrecuse ceva. Ceva îi gonise pe ziariștii care se ținuseră scai de el.

Mai stătea încă acolo nehotărâtă, când s-a deschis ușa de la intrare. O femeie între două vârste s-a uitat în stânga și-n dreapta, de parcă se aștepta să-i sară careva în față, apoi s-a dus iute la o mașină parcată pe alee. A băgat o valiză în portbagaj, după care a dat să se întoarcă înăuntru. S-a oprit și s-a răsucit însă, cu ochii la femeia frumoasă îmbrăcată în costum de motociclist care înlemnise acolo. Pe fața Monicăi se citea nedumerirea, apoi a înțeles și a pornit pe neașteptate cu pas hotărât către Helen.

— Unde este? a întrebat Helen.

— Ce-ai făcut? s-a stropșit Monica la ea, cu limba împleticindu-i-se în gură de furie.

— Unde este? Ce s-a-ntâmplat?

— A plecat.

— Unde-a plecat?

Monica a ridicat din umeri și a întors capul. Era evident că nu voia să plângă în fața lui Helen.

— Unde?

Cu toată rușinea, vocea lui Helen era mânioasă și nerăbdătoare.

Monica a continuat să o privească fix.

— Pesemne că a plecat azi-noapte. Am găsit în dimineața asta un bilet.

Zicea că... probabil nu ne vom mai vedea niciodată. Că este spre bi...

Au podidit-o lacrimile. Helen a venit la ea s-o susțină, dar a fost respinsă categoric.

— Să te bată Dumnezeu pentru ce i-ai făcut.

Și a intrat în casă, trântind cu putere ușa după ea. Helen a rămas neclintită în ploaie. Avea dreptate, firește. Helen intenționase s-o salveze pe Marianne. Intenționase să-l salveze pe Robert. Și îi dusese pe amândoi la pieire.

110

Lui Carrie Matthews îi tremura mâna când i-a întins agentei Sanderson fotografia Ellei. Era un selfie pe care Ella îl trimisese prin e-mail surorii sale — un mesaj de solidaritate din exil și o amintire totodată. Când Sanderson se prezentase acasă la Carrie, în Shirley, soțul acesteia, Paul, încercase să preia controlul și s-o îndepărteze pe tânăra lui soție. Era puternic ca un taur — membru în consiliul parohiei și fondatorul Ordinului Creștin Conjugal. Lui Sanderson îi făcuse o plăcere deosebită să-l dea afară din cameră, amenințându-l cu o arestare cât se poate de publică dacă nu se supune. El păruse șocat — sau mai bine zis consternat —, dar în cele din urmă a făcut ce i s-a spus.

— Vă rog s-o găsiți. Vă rog, ajutați-o, implora Carrie în timp ce scotea fotografia din ascunzătoarea ei din comodă și i-o înmâna lui Sanderson. Ea nu este așa cum are lumea impresia.

— Știu, a zis Sanderson. Facem tot ce putem.

Numai că Sanderson era conștientă chiar în momentul în care rostea aceste cuvinte că existau șanse foarte mici ca totul să se termine cu bine. Lui Harwood îi intrase în cap s-o oprească pe Ella prin orice mijloace, iar Ella mersese prea departe ca să se mai teamă de moarte. Cu toate astea, Sanderson a liniștit-o pe Carrie și a plecat, asigurând-o din pragul ușii că existau multe organizații și adăposturi gata s-o ajute dacă va avea vreodată nevoie.

Îndată ce a ieșit, a fost chemată prin stația radio.

O femeie care se potrivea descrierii Ellei tocmai fusese reperată furând dintr-un magazin Boots din Bevois. Scăpase de agenții de pază și se refugiase undeva pe proprietatea Fairview.

Sanderson a țâșnit în mașină și a demarat în câteva secunde, cu sirena urlând și făcându-și loc prin traficul orei de prânz. Așa, deci. Începuse runda finală. Iar Sanderson ținea neapărat să ia parte la deznodământ.

111

S-a strecurat înăuntru ca o hoață. Prezența ei aici părea greșită și reprobabilă, deși ea condusese atâția ani ostilitățile. Acum era doar o străină, inutilă și nedorită.

După confruntarea cu mama lui Robert, Helen plutise în derivă, doborâtă de amploarea răului săvârșit. I-a dat un telefon lui Jake, dar el era prins cu un client. Pe urmă s-a împotmolit, neștiind ce să mai facă. Nu mai avea pe cine să sune.

Treptat, emoțiile s-au potolit și a triumfat rațiunea. Putea să facă ceva util. Deși îi fusese luat cazul, majoritatea dosarelor se aflau încă la ea și, de altfel, era foarte important să noteze pentru Sanderson, Harwood și ceilalți tot ce aflase despre Ella. Dacă se ajungea vreodată la tribunal, fiecare detaliu, oricât de minor, trebuia să fie bine pus la punct. Nu-și putea permite vreo greșeală care să văduvească familiile victimelor de dreptatea pe care o meritau. Luându-și inima-n dinți, Helen a pornit spre Southampton Central, să-și facă datoria.

Sergentul de la recepție credea despre ea că plecase în concediu și a fost surprins să o revadă.

— Nelegiuiții nu cunosc odihna? a întrebat-o voios.

— Hârțogăraie, a răspuns Helen cu un aer blazat.

El i-a dat drumul înăuntru. Helen a luat ascensorul până la etajul șapte. Un traseu parcurs de atâtea ori, dar niciodată ca proscrisă.

Ajunsă în sală, și-a scris raportul și a lăsat dosarele pe biroul lui Harwood. Se pregătea să plece, când un zgomot a făcut-o să tresară. În prima clipă, a fost derutată — Harwood și echipa sa se aflau pe teren —, apoi uimită. Era Tony Bridges, o altă victimă a naufragiului. S-au privit reciproc un moment, după care Helen l-a întrebat:

— Ai aflat?

— Da, Helen, și îmi pare foarte rău. Dacă e vina mea, aș putea să...

— N-are de-a face cu tine, Tony. E ceva personal. Vrea să se descotorosească de mine.

— E o tâmpită.

Helen a zâmbit.

— Chiar dacă-i așa, ea are pâinea și cuțitul, deci...

— Sigur. Voiam doar să-ți las... adică să-i las... ăsta. Raportul meu.

— Gând la gând, a zis Helen, surâzând încă o dată. Lasă-i-l pe birou.

Tony a ridicat melancolic din sprânceană și s-a îndreptat spre biroul lui Harwood. Privindu-l, Helen nu se putea gândi decât la cât de mare era pierderea. Un ofițer dibaci și devotat, doborât de un moment de slăbiciune. Acționase prostește, dar nu merita așa ceva. Melissa era o femeie vulgară și șmecheră, care prinsese ocazia și exploatase fără pic de milă sentimentele lui Tony în scopuri personale. Acum toată lumea era de acord că „Lyra" fusese doar o plăsmuire. Lui Helen îi era necaz că se lăsase dusă de nas. Cât de ușor îi dusese Melissa de nas! Iar ei, bazându-se pe afirmațiile unei singure persoane, se năpustiseră orbește într-o fundătură și periclitaseră anche...

Monologul interior al lui Helen s-a oprit brusc, întrerupt de un gând fulgerător. Pentru că nu doar Melissa o „cunoscuse" pe Lyra. Mai era cineva care pretindea că se intersectase cu această stafie imaginară. O tânără. O tânără cu un bebeluș.

Gândul i-a fugit la discuția aceea — o revedea în minte pe prostituata din fața ei, legănându-și cu stângăcie copilașul care i se zbătea în brațe, cum declara că o „cunoscuse" pe Lyra. Fata vorbea monosilabic și părea cam neciopliță, însă Helen văzuse și altceva la ea. Țeasta rasă și numeroasele piercinguri îi ascundeau identitatea, dar forma feței amintea de cineva. Ridicând ochii spre cea mai recentă poză a Ellei, pe care Sanderson o pusese la panou, Helen și-a dat seama pe loc că fata aceea — cu pomeții proeminenți și gura mare și senzuală — fusese chiar Ella.

Și-a revenit la realitate și l-a văzut pe Tony privind-o fix. Părea îngrijorat.

— Ești OK, șefa?

Helen s-a uitat lung la el, parcă neîndrăznind să creadă. Apoi a spus:

— Am prins-o, Tony. Am prins-o.

Helen a traversat centrul orașului, gonind spre zona de nord. Depășea flagrant limita de viteză permisă, dar nu-i păsa. Se pricepea de minune să-și struneascǎ motocicleta, putea să întreacă orice mașină de poliție și o însuflețea gândul că va da ochii cu criminala.

Tony încercase să o oprească, dar Helen i-o tăiase scurt:

— Nici nu m-ai văzut, Tony.

Ceea ce se pregătea să facă era periculos și contravenea tuturor regulamentelor. Dacă se stabilea vreo legătură între Tony și acțiunile ei, el risca să-și piardă pensia, plățile compensatorii, totul. Ea nu putea să-i facă una ca asta. În plus, cu cât știa mai multă lume, cu atât mai mare era probabilitatea să i-o ia altcineva înainte și s-o prindă pe Ella. Iar Helen era hotărâtă să nu permită așa ceva.

Nu avea idee cum să procedeze. O cuprinsese pur și simplu sentimentul că e pe cale să se întâmple ceva ireparabil, simțea că se apropie oribilul punct culminant și își dădea seama că trebuie să facă tot ce-i stă în putință ca să oprească vărsarea de sânge. Era în joc viața unui copilaș. Și a Ellei. În ciuda tuturor faptelor ei, în ciuda repulsiei și a ororii pe care le stârneau aceste crime, Helen o compătimea pe Ella și voia s-o escorteze în siguranță la secție.

A ajuns curând pe Spire Street. Oprind în fața blocului părăginit, a oprit motorul și a sărit de pe motocicletă fără greutate, dintr-o singură mișcare. S-a uitat împrejur — niciun semn de viață pe această stradă uitată de Dumnezeu. Prinzându-și bastonul la centură, a pășit înăuntru. Casa scării era pustie și rece, plină de rămășițele festinului drogaților din noaptea precedentă. Clădirea istovită urma să fie restaurată peste un an, dar până una-alta devenise căminul unui grup pestriț de narcomani și indivizi fără căpătâi. Aici părea să funcționeze politica ușilor deschise — lumea intra și ieșea la orice oră din zi și din noapte — astfel că nu i-a fost greu să ajungă la apartamentul de la etajul trei. Aici o văzuse Helen ultima oară pe Ella cu patru zile în urmă, tolănită pe canapeaua slinoasă laolaltă cu alte drogate și prostituate. Tovărășia celor bătuți de soartă.

Însă acum Ella nu se afla acolo. Pomenindu-se cu legitimația sub nas, „proprietarul" urât mirositor al apartamentului a îndrumat-o mai sus. Conform spuselor sale, Ella locuia la ultimul nivel, într-o splendidă izolare — doar ea și bebelușul, la adăpost de ochii iscoditori ai asistenților sociali. Nefiind genul de clădire unde se pun întrebări, reprezenta ascunzătoarea perfectă pentru o criminală invizibilă.

Helen s-a oprit în fața apartamentului cu numărul 9 și a apăsat ușurel pe clanță. Era încuiat. Și-a lipit urechea de ușă, străduindu-se să prindă vreo mișcare. Nimic. Apoi un plânset slab. A ciulit și mai tare urechea, așteptând. Dar se făcuse din nou liniște. A scos un card de credit din buzunar și l-a strecurat în crăpătura dintre ușă și toc. Zăvorul vechi și slăbit a cedat în douăzeci de secunde. Helen era înăuntru.

A închis ușa după ea fără zgomot și a rămas pe loc. Nimic. A înaintat cu grijă. Dușumelele vechi protestau, așa că a schimbat traseul, furișându-se pe lângă perete.

Ajunsă în dreptul ușii de la bucătărie, s-a oprit. A băgat iute capul înăuntru, dar încăperea era goală. Doar o chiuvetă murdară și un frigider de mari dimensiuni, care zumzăia fericit.

Helen a înaintat tiptil spre sufragerie sau, mai bine zis, spre ceea ce rămăsese din ea. Presupunea cumva că Ella va fi aici, dar când a intrat a constatat că și această cameră era pustie. Apoi l-a auzit — același scâncet, din nou.

Teama îi depășea prudența acum. Scoțând bastonul, Helen a traversat încăperea și a împins ușa dormitorului. Se aștepta la un atac în orice moment, dar camera era goală — cu excepția unui pat vechi, cu așternutul boțit, și a unui pătuț pliant, pe care se zvârcolea o fetiță foarte mică. Helen a aruncat o privire peste umăr, să nu fie luată prin surprindere, dar domnea liniștea, așa că a intrat în grabă.

Asta era, deci. Copilul pe care Ella nu și-l dorise niciodată. Dar pe care îl

îngrijea, cu toate acestea. Helen avusese dreptate să vină. Lăsându-și bastonul pe pat, s-a aplecat și a luat-o în brațe pe fetiță, care își freca ochii somnoroși cu pumnișorul strâns, pe cale să se trezească din somn. Imaginea i-a adus un surâs pe buze lui Helen. Văzând-o, fetița i-a zâmbit la rândul ei. Cine știe la ce grozăvii asistase acest bebeluș, prin câte trecuse, dar putea să mai zâmbească încă. Un dram de candoare mai dăinuia.

— Ce dracului faci?

Helen s-a întors și a dat cu ochii de Ella, care se afla la nici trei metri distanță, în sufragerie. Pe chipul Ellei se citea mai degrabă iritarea decât mânia, dar imediat ce Helen s-a întors spre ea, expresia feței i s-a schimbat. Recunoscând- pe Helen, a dat drumul plasei de cumpărături și a zbughit-o. Helen se aștepta să audă ușa de la intrare trântindu-se, dar în schimb a auzit un dulap care s-a deschis și s-a închis zgomotos. Peste câteva clipe, Ella era înapoi, cu un cuțit uriaș de măcelărie în mână.

— Las-o jos și dă-i drumul de-aici!

— Nu pot să fac asta, Ella.

Tânăra a făcut o grimasă auzindu-și numele.

— LAS-O JOS! a urlat.

Copilașul a început să se smiorcăie, speriat de această înfruntare gălăgioasă.

— S-a terminat, Ella. Știu prin ce-ai trecut, știu cât ai suferit. Dar s-a sfârșit. De dragul tău și al copilului, a venit vremea să te predai.

— Dă-mi-o în clipa asta, altfel îți scot nenorociții de ochi!

Helen a strâns bebelușul la piept, iar Ella a făcut un pas înainte.

— Cum o cheamă? a întrebat Helen, retrăgându-se, dar păstrând contactul vizual.

— Nu face pe nebuna cu mine!

— Spune-mi, te rog, cum o cheamă.

— Dă-mi-o!

Vocea îi era amenințătoare și nesigură, dar nu a mai făcut niciun pas. Îi fugeau ochii de la fetiță la Helen, cântărind opțiunile.

— N-am să fac asta, Ella. Va trebui să mă omori mai întâi. Nu mă preocupă decât soarta ta și binele copilului. N-o duceți bine deloc și meritați amândouă ceva mai bun de-atât. Dă-mi voie să te ajut.

— Ai impresia că nu știu ce se va-ntâmpla? Imediat ce ieșim de-aici, mă pomenesc în cătușe și n-o s-o mai văd niciodată.

— Nu se va...

— Crezi că pun botul la chestii de-astea? Nici să nu te gândești. Fetița nu iese de-aici și nu ieși nici tu.

În timp ce Ella se apropia, Helen s-a tras într-o parte, să protejeze copilul. Ella avea ochii întunecați de furie și respira precipitat, iar în clipa aceea Helen și-a dat seama că a comis o greșeală fatală.

113

Charlie se îndepărta cu pași mari de proprietatea Fairview, chinuindu-se să țină pasul cu superioara sa. Harwood era foc și pară că „pontul“ se dovedise a fi o pierdere de vreme. Se năpustiseră spre Fairview, urmați de Forțele Speciale și aproape toată echipa de la criminalistică — spre marea surpriză a fetișcanei de șaisprezece ani care se ascundea în apartamentul prietenei sale după o tentativă neîndemânatică de a șterpeli niște farduri de la Boots. Semăna întru câtva cu Îngeraș, dar era mult prea tânără, iar pletele ei negre și lungi erau naturale. Odată ce și-au revenit din șoc, cele două au prins curaj, devenind chiar impertinente, întrebând dacă de fiecare dată trimiteau tipi înarmați până-n dinți ca să se ia de fete — ceea ce n-a avut darul s-o binedispună pe Harwood. Într-o altă situație, într-o altfel de lume, ar fi fost distractiv. Dar așteptările ei erau mult prea mari, și Charlie o urma acum, cu inima strânsă.

— Ce dracu' caută *ăsta* aici?

Charlie a ieșit din starea de prostrație și a văzut-o pe Harwood gesticulând spre Tony, care stătea de vorbă cu un agent în uniformă, un prieten de-al lui. Harwood a fixat-o pe Charlie cu niște ochi foarte bănuitori, însă de această dată Charlie nu avea nicio vină.

— Habar n-am.

S-au dus în grabă la el.

— N-ai ce să cauți aici, l-a anunțat Harwood fără niciun preambul. Indiferent ce-ți închipui că ai avea de câștigat venind încoace...

— Mai taci dracului din gură! s-a răstit Tony la ea, reducând-o pe loc la tăcere.

Privirea lui era inflexibilă, nu suporta nicio obiecție.

— Helen știe unde este Ella. S-a dus după ea.

— Poftim?

— N-a vrut să-mi spună unde merge. Sau cum de știe unde se află Ella. Dar cred că e-n primejdie. Trebuie s-o ajutăm.

Vorbele îi ieșeau ca o avalanșă, era foarte îngrijorat.

— De unde naiba știe?

— N-a spus. Eu am urcat la etajul șapte să-mi predau raportul și... Mi-a zis să nu suflu o vorbă... dar nu pot să fac așa ceva.

— Să se ocupe agenții în uniformă. Dacă a văzut-o cineva pe ea sau motocicleta aia tâmpită, să-mi dea de știre urgent. Verificați camerele de supraveghere din trafic — să vedem dacă-i putem afla traseul, a zis Harwood, întorcându-se către Charlie. Trimite-o pe McAndrew înapoi la secție. Să se uite prin hârtiile lui Helen. Poate dă de ceva pe-acolo.

— Dar telefonul ei? Poate o localizăm prin triangulație...

— Fă-o!

Charlie a pornit în viteză, urmată îndeaproape de Harwood.

— Și eu? Eu ce pot să fac? a întrebat Tony.

Harwood s-a oprit și s-a întors spre el:

— Tu poți să te duci dracului!

Nu avea scăpare. Helen bătuse în retragere din fața Ellei în dormitorul minuscul, iar acum era înghesuită într-un colț. De zile întregi se rugase să vină clipa asta — să se afle față-n față cu ucigașa — și iată că ruga i se îndeplinise, dar moartea părea să fie unica ieșire. Helen a strâns și mai tare fetița la piept, iar Ella a mai făcut un pas spre ele.

Se amăgise singură că ar putea-o salva pe Ella? Că tânăra mai păstra ceva omenesc în ea? Trebuia neapărat să ajungă la ea. Să treacă dincolo de toată nebunia și să găsească o portiță.

— Bun. Mă omori. Și apoi? Toată poliția e pe urmele tale. Ți se cunoaște numele, se știe cum arăți și că ai un bebeluș. Mizerabilul care stă sub tine știe că sunt la tine și *te cunoaște*, prin urmare nu poți rămâne aici. Ce-o să faci — fugi cu fetița-n brațe?

— N-o iau cu mine.

— Cum adică?

— N-am idee ce se va-ntâmpla cu mine, însă drumul ei se sfârșește aici. A trecut prin destule deja.

— Nu pot să cred că vorbești serios.

— De ce mama dracului crezi că am luat laptele praf? a urlat Ella. Am și pastilele. Mă pregăteam să i le dau astăzi. Totul se putea rezolva... perfect.

— E doar un prunc nevinovat. Pentru Dumnezeu, Ella, doar ai destulă minte!

— Nu-mi mai tot spune pe nume. Ella e *moartă*. Copila va avea aceeași soartă, și dacă trebuie să te omor și pe tine ca s-ajung la ea, fii sigură că am s-o fac.

A mai înaintat un pas. Aproape că ajunsese lângă Helen. Aceasta s-a încordat, așteptându-se să fie atacată în orice clipă. Apoi a zis:

— Atunci, fă-o! Îți ușurez sarcina.

Helen s-a aplecat și a lăsat-o pe Amelia pe pat.

— Dacă ai într-adevăr intenția s-o ucizi, îți ușurez eu sarcina. Poftim. Fă-o.

Luată pe nepregătite, Ella și-a mutat privirea de la Helen la fetiță și înapoi. Copila dădea din piciorușe pe pat și — eliberată din strânsoarea caldă a lui Helen — s-a pus pe plâns.

— DĂ-I DRUMUL! a strigat Helen deodată.

Ella însă șovăia. Helen se încordase ca un arc, gata să țâșnească la cel mai mic gest al Ellei spre bebeluș, dar nu s-a întâmplat nimic. Iar în această clipă, Helen a știut că are o șansă.

— Ella, ascultă-mă! Știu că treci prin iad și ți se pare că lumea toată e-mpotriva ta, că mustește de ticăloși violenți care nu vor decât să te facă să suferi. Și ai dreptate. Așa este.

Ella i-a aruncat o privire suspicioasă, bănuind că e vreun șiretlic la mijloc. Helen a tras adânc aer în piept și a continuat:

— Am fost și eu violată în copilărie. De mai multe ori. Aveam șaisprezece ani, încercam să-mi croiesc un drum în viață, dar am făcut niște alegeri greșite. Și am plătit pentru asta. Încă plătesc. Așa că știu prin ce treci. Știu că ți se pare că nu mai e loc de-ntoarcere, însă *există*.

Ella o sfredelea din priviri.

— Inventezi tot căcatul ăsta.

— Uită-te bine la mine! a ripostat Helen, scoasă deodată din fire. Uite în ce hal îmi tremură mâinile... N-am mai spus nimănui aceste lucruri, niciunui suflet de om. Să *nu* mă acuzi pe mine că mint.

Ella n-o slăbea din priviri. Strângea cuțitul în mână.

— N-am cum să pretind că te cunosc, a adăugat Helen. Nu știu exact ce ți-a făcut tatăl tău și ce ți-au făcut bărbații ăia, dar *știu* bine că nu trebuie să se termine așa. O poți scoate la capăt. Pentru tot ce-ai făcut, ai avut motive bine întemeiate, iar Amelia o să vrea să-i fii alături când va crește mai mare. Va avea *nevoie* de tine. Te rog, n-o abandona, Ella, te implor!

Pentru prima dată, Ella a lăsat ochii în jos, spre bebeluș.

— Știu că ai un suflet bun. Știu că ești capabilă să faci ce trebuie pentru

fetița ta. Te rog, dă-mi voie să te-ajut. De dragul ei.

Helen a întins mâna. Își dădea seama că în clipa aceea se joacă ultima carte. Încercarea finală de izbăvire. Ultima șansă să o salveze pe Ella.

115

Se zbăteau în beznă — bâjbâiau orbește, în timp ce pământul le fugea de sub picioare. Întoarsă de urgență la secție, Charlie preluase frâiele. Poate că Harwood era șefa, dar ea avea experiență operativă și refuza să lase lucrurile în seama altcuiva — miza era mult prea mare. Doar că nu ajungeau nicăieri.

McAndrew citise deja de două ori însemnările lui Helen, dar nu putuse trage nicio concluzie cu privire la ascunzătoarea Ellei. Încercaseră s-o localizeze pe Helen prin triangulație, dar nu descoperiseră decât că aceasta avea telefonul închis. Ultima oară îl utilizase cu șase ore în urmă, când se afla la secție, deci nu le servea la nimic. Camerele din trafic înregistraseră motocicleta lui Helen gonind spre nord, însă o pierduseră după ce tipa ieșise din centrul orașului. Unde naiba era? Ce anume văzuse doar ea și nimeni altcineva?

Charlie a străbătut coridorul, a coborât scările și a ieșit din clădire. Echipa urma să-și continue eforturile conform indicațiilor, dar ea simțea că trebuie să iasă și să facă ceva. Apropiindu-se de mașină, a încetinit pasul. Se contura un gând, își amintea un dialog mai vechi. Treptat a prins viață o idee și, electrizată, Charlie a sărit în mașină și a demarat în viteză. Dintr-odată, a știut exact unde trebuie să meargă.

S-au întors mai multe capete după ea în timp ce trecea printre șirurile de birouri, ducându-se glonț spre cel din fundul sălii. Agenții de pază și secretarele, ale căror proteste le ignorase cu desăvârșire, se repeziseră pe urmele ei, dar Charlie avea un avans mare și ajunsese deja în biroul Emiliei până să pună ei mâna pe ea. Trântind ușa, a împins spătarul unui scaun sub clanță și s-a întors cu fața la ziarista năucită.

— Unde e?

— Unde-i cine?

— Helen Grace.

— Habar n-am și, drept să-ți spun, nu-mi prea dau seama ce-ți închipui că...

— Cum reușești?

— Ce să reușesc? Vorbește lămurit, te rog, Char...

— Știi unde e, știi cu cine e...

— Ferească sfântul, cum să...

Charlie deja străbătuse încăperea până să-și termine Emilia fraza. Înșfăcând-o pe ziaristă de beregată, a izbit-o cu putere de peretele de cărămidă.

— Ascultă-mă cu mare atenție, Emilia. E-n joc viața lui Helen și ai cuvântul meu că dacă nu-mi spui *chiar acum* ce trebuie să știu, te fac afiș pe peretele ăsta.

Emilia se sufoca, iar mâinile lui Charlie o strângeau tot mai tare de gât.

— Am pătimit prea multe ca s-o las de izbeliște. Spune-mi cum faci. I-ai instalat ceva pe telefon? Îi interceptezi mesajele?

Emilia scutura din cap. Charlie a lovit-o strașnic de zid.

— SPUNE-MI!

Emilia a bolborosit ceva, încercând să vorbească, iar Charlie a slăbit strânsoarea. Emilia bâiguia ceva.

— Cum?

— Motocicleta, a bolborosit Emilia.

— Ce-i cu ea? a întrebat Charlie.

— Are un dispozitiv de localizare pe motocicletă.

Deci asta era.

— Și cum o urmărești?

— E conectat la telefonul meu. Câtă vreme se află pe o rază de opt kilometri în jurul meu, pot s-o găsesc.

— Bine, a zis Charlie, eliberându-și victima. Du-mă la ea.

116

Fetița orăcăia amarnic pe pat, înfuriată la culme. Niciuna dintre femei nu a făcut vreun gest s-o liniștească. Parcă încremeniseră pe o muchie îngustă, oscilând între salvare și pieire. Helen nu o scăpa pe Ella din ochi. Aceasta refuzase să apuce mâna lui Helen sau să lase deoparte cuțitul. Se uita fix la copilașul care zbiera, de parcă încerca să dezlege cine știe ce enigmă de nepătruns. Helen se gândea că ar putea-o dezarma pe Ella cu o mișcare bruscă, acum când nu era atentă, însă n-a îndrăznit să riște. Mai ales că părea atât de aproape s-o convingă!

— Nu asta a fost intenția mea.

Helen a tresărit la auzul vorbelor Ellei.

— N-am vrut să se întâmple așa.

— Știu.

— E vina lui.

— Știu că tatăl tău a fost un om crud...

— Le-am făcut un serviciu celorlalți copii.

— Gemenii?

— Și Carrie. I-am eliberat.

— Ai dreptate, Ella. Era un tiran sadic.

— Și-un ipocrit de tot căcatul. Știi ce mi-a spus? A spus că sunt necuratul. Că sunt murdară. Mi-a spus că am o inimă neagră.

— Se înșela.

— După ce tipii ăia... au făcut ce-au făcut, m-am apucat de alcool, droguri, pastile, tot ce prindeam... curată sinucidere... și mi-am jurat să nu mai apelez la ei niciodată. Îl uram. Și pe ea la fel.

I-a aruncat o privire Ameliei.

— Dar eram în șapte luni. Și... și m-am rugat de ei să mă ajute. I-am *implorat* să găsească un cămin pentru ea. Undeva, departe de *mine*. Iar ei mi-au trântit ușa-n nas. Cică violul era un tratament prea bun pentru una ca mine.

Cuvintele se rostogoleau, bolovănoase și amare.

— M-a privit în față... și mi-a zis toate blestemățiile... și pe urmă... pe urmă...

— L-ai revăzut, nu-i așa? Mai târziu? L-ai văzut cum lua în mașină o prostituată.

Ella s-a întors și ochii îi scăpărau de furie.

— Peste doar câteva săptămâni... Și *se cunoșteau*. Era clientul ei *fidel*, porcul dracului. Atunci m-am prins — în fiecare marți seara, Dumnezeu știe de când, el... După tot ce zisese, după tot ce *făcuse*...

— Te-a mințit și pe tine, a mințit-o și pe mama ta.

— Când l-am aranjat, nici n-a știut că sunt eu. Un mizilic de perucă neagră și câteva piercinguri... dar aș fi putut să port și uniforma mea școlară, și să zâmbesc cu gura până la urechi. Nu-i stătea capul decât la ce urma să primească, la ce-o să-l lase să-i facă. Era un porc și a primit ce merita.

Helen n-a spus nimic. Amelia se învinețise la față de plâns, scuturată de accese de tuse.

— Trebuie luată în brațe, Ella. Trebuie s-o iei în brațe.

Ella și-a revenit, privind-o cu suspiciune pe Helen.

— N-o putem lăsa să plângă așa. Se sufocă.

Amelia a început să zbiere și mai tare, apoi a pornit din nou să tușească violent. Ella șovăia.

— Te rog, Ella, pune cuțitul pe pat, ia-ți copilașul și hai să ieșim împreună.

Ella s-a uitat la Amelia, apoi la cuțitul din mâna ei. Asta era — ori, ori.

— Hai să terminăm cu toate astea.

117

Sus, sus, sus. Forțele Speciale urcau scările în mare viteză, îndreptându-se către punctul de observație de la ultimul etaj al clădirii care stătea să se prăbușească. Scările erau ciobite, șubrede, iar Harwood trebuia să calce cu grijă, venind pe urmele lor. A auzit-o în spatele ei pe McAndrew, căreia îi scăpase piciorul printre niște scânduri, slobozind o înjurătură cruntă.

— Fără gălăgie, pentru Dumnezeu! s-a stropșit Harwood la ea.

N-a durat mult și se aflau pe poziții. Privind în jos, Harwood putea să vadă motocicleta lui Helen parcată în fața blocului dărăpănat de vizavi. Charlie intrase deja — vagabonzii care-și făceau veacul pe-acolo confirmaseră că Ella Matthews locuia sus de tot. Pe partea cealaltă a culoarului, Forțele Speciale se instalaseră și cercetau prin lunetă, în căutarea obiectivului.

— Ce-avem acolo? a întrebat Harwood, cu nervii întinși la maximum.

— Două femei.

— Grace?

— Și încă una.

— Ce se petrece?

O lungă tăcere.

— Nu văd bine. Sunt încleștate cumva. N-am unghi bun din poziția asta.

— Nu putem să mergem nicăieri altundeva, descurcă-te cu ce ai. Vezi vreo armă?

— Negativ.

— Ai cale liberă spre țintă?

— Negativ.

— Atunci ce mama mă-sii poți să-mi spui?

— Dacă doriți s-ajungeți în fața I.P.C.C.-ului, poftiți, vă rog, i-a răspuns lunetistul scos din sărite. Dar eu nu fac nimic până nu prind cale liberă. Vă pricepeți dumneavoastră mai bine? Poftiți, treceți în locul meu.

A aruncat cuvintele fără să ridice măcar o dată privirea, concentrat la drama care se derula pe cealaltă parte a străzii. Harwood știa că el avea

dreptate, dar asta n-o ajuta cu nimic. Investise foarte mult în această anchetă și trebuia să iasă perfect.

Ce naiba se întâmpla acolo?

118

Helen refuza să coboare privirea. Acum stătea practic ochi în ochi cu Ella. Îi simțea izul acru al respirației și lama rece de oțel presată pe coapsa ei. Ella tot nu se îndura s-o lase din mână.

— De ce ții să mă salvezi, Helen?

— Deoarece cred că ai fost nedreptățită. Și cred că lumea ți-a rămas datoare.

— Tu crezi că sunt un om bun?

A sesizat o nuanță de amenințare în vocea Ellei.

— *Știu* că ești bună.

Ella a zâmbit amar.

— Atunci, ascultă-mă. Vreau să știi ceva.

Se pregătea să vorbească, dar s-a oprit, distrasă de un scârțâit neașteptat venind din sufragerie. Trosnise dușumeaua. Helen și-a dat imediat seama că aveau musafiri. Charlie? Tony? Forțele Speciale? Îi venea să urle la ei să stea dracului deoparte, dar a rămas neclintită, fără să întrerupă contactul vizual, fără să respire. Ella a șovăit o secundă, după care s-a tras și mai aproape de Helen.

— Nu regret, Helen. Indiferent ce-am să declar mai târziu, vreau ca *tu* să știi asta. Nu regret absolut nimic.

Helen a rămas tăcută. Ella avea pupilele dilatate și respira precipitat.

— Indivizii ăia... ipocriții ăia... *meritau* să fie demascați, a continuat ea. Erau încântați să-și etaleze verighetele, să se joace de-a soții și tații. Se fereau să fie văzuți cu fete de teapa *mea*. Ei bine, am schimbat situația. Le-am dezvăluit eu adevărata față. Uneori lumea are nevoie de un semnal de alarmă, nu?

S-a uitat la Helen cu sălbăticie, apoi scânteile din ochii ei au părut să se stingă.

— Dar vreau să fac ce trebuie pentru Amelia. Așa că mă voi bizui pe tine. Pot avea încredere-n tine, Helen?

— Ai cuvântul meu. Nu te voi dezamăgi.

— Atunci îți mulțumesc.

A întors încet cuțitul. Apucându-l de lamă, i l-a întins lui Helen, cu mânerul înainte.

În secunda următoare s-a auzit un pocnet ascuțit, iar Ella s-a clătinat și s-a prăbușit peste dulapul de lângă ea.

Helen a rămas neclintită o clipă, înmărmurită. Revenindu-și, s-a năpustit spre Ella. Îngenunchind lângă ea, și-a dat seama că nu mai era nimic de făcut. Glonțul îi pătrunsese Ellei în tâmplă și tânăra murise pe loc.

Charlie a dat buzna înăuntru, dar era prea târziu. Helen ținea în brațe trupul ucigașei, în timp ce pe pat, stropită cu sânge, fetița ei plângea în continuare.

119

Helen a ieșit din clădire, ținând-o strâns pe Amelia la piept. Colegii s-au repezit s-o ajute, fotografii forfoteau în jurul său, dar ea nu vedea pe nimeni. I-a dat la o parte fără menajamente și și-a continuat drumul, dorindu-și să se îndepărteze cât mai mult de masacru.

Oamenii o strigau, însă vocile lor erau simple zgomote. Tremura din tot corpul după trauma trăită, iar mintea ei derula iar și iar pocnetul ascuțit al glonțului lunetistului, într-o buclă fără sfârșit. Își dăduse atâta osteneală s-o salveze pe Ella, s-o scape din naufragiu. Însă dăduse greș și din nou avea mâinile pătate de sânge.

Trecând prin fața unei mașini de poliție sosite la fața locului, Helen și-a văzut imaginea reflectată în parbriz. Arăta monstruos — un aer dement, răvășită, cu părul alandala și veșmintele pătate. De-abia acum și-a dat seama de prezența lui Charlie, care o conducea spre paramedici, implorând-o cu blândețe să accepte asistență medicală pentru ea și copil.

Nu s-a împotrivit să urce în ambulanță, dar a refuzat să coopereze mai mult de-atât. În ciuda tuturor strădaniilor paramedicilor, Helen nu i-a dat drumul din brațe Ameliei, care acum se calmase și se agăța de Helen cu mânuțele ei delicate. Umezindu-și cu salivă degetul mare, Helen a început să curețe de sânge fața copilei. Fetița zâmbea fericită, ca și când îi făcea plăcere să fie atinsă și gâdilată. Helen îi auzea vorbind pe cei din jur. Aveau impresia că ea era în stare de șoc, că nu gândește limpede, dar se înșelau — Helen știa perfect ce face. Atâta timp cât Amelia era în brațele ei, nu avea ce să pățească. Măcar pentru scurtă vreme, era la adăpost de lumea sinistră și necruțătoare.

Epilog

120

Helen s-a oprit o clipă în fața primăriei, scoțându-și oglinda pliabilă din poșetă ca să-și verifice înfățișarea. Trecuseră două săptămâni de la moartea Ellei și, chiar dacă încă mai era trasă la față și extenuată, de pe chipul ei dispăruse expresia de groază pură pe care o avusese zile întregi după eveniment. Aproape că nu ieșise deloc din casă de-atunci, și a cuprins-o brusc panica. La primărie evoluau de obicei diverse formații și actori de comedie, dar astăzi sala era ticsită de cei mai buni polițiști din Hampshire, întruniți ca să-i sărbătorească pe ofițerii cu merite deosebite — printre care se număra și Helen. Ar fi putut găsi modalități mai ușoare de a se întoarce la o viață normală, iar instinctul îi spunea să le-ntoarcă spatele și s-o rupă la fugă.

Însă imediat ce a pășit înăuntru, a întâmpinat-o un val enorm de simpatie. Zâmbete, bătăi pe spate, ropote de aplauze. Echipa de la etajul șapte s-a înghesuit în jurul ei, salutând întoarcerea șefei, primind-o cu entuziasm ca o familie. Se cunoștea că fuseseră îngrijorați pentru ea, temându-se că ar fi fost posibil să nu mai revină vreodată, iar Helen a fost mișcată de afecțiunea și preocuparea subalternilor. Primind felicitările lor, a înțeles că oricât de mult s-ar fi învinovățit pe sine pentru eșecuri, Charlie, Sanderson și ceilalți o vedeau ca pe o eroină.

Emoțiile îi tot sporeau pe măsură ce se acordau premiile, iar apoi i-a venit în sfârșit și ei rândul. O diplomă oficială înmânată de șeful poliției din Hampshire în persoană. Alături de el, așteptând răbdătoare să-i strângă mâna lui Helen, se afla inspectoarea-șefă Harwood.

— Felicitări, Helen!

Helen i-a mulțumit din cap înainte să coboare de pe podium. Întorcându-se la locul ei din primul rând, a simțit cum o cuprinde un sentiment de satisfacție secretă. Cazul fusese reflectat pe larg în presă de-a lungul ultimelor două săptămâni — imagini cu Helen părăsind clădirea cu Amelia în brațe umpluseră paginile de deschidere ale tuturor ziarelor, atât locale, cât și naționale. Echipa ei tapetase pereții cu ele, mândră nevoie mare, păstrând locul central pentru

articolele din *Southampton Evening News*, care se întrecuse pe sine lăudând caracterul și faptele lui Helen. Numele lui Harwood aproape că lipsea cu desăvârșire din reportaje. O prezență uitată. Poate că exista totuși dreptate pe lume.

Membrii echipei au scos-o pe Helen din primărie pe umeri. Acordându-și cu toții o pauză de prânz prelungită, au purtat-o în triumf la *Coroana și doi președinți* ca să serbeze deznodământul acestei investigații care ținuse prima pagină a ziarelor. Polițiștii sunt ciudați — deși știau bine că Helen nu bea, nici nu încăpuse vorbă să meargă în altă parte decât la acest local atât de frecventat. Helen n-a avut nimic împotrivă. Se simțea bine în acest colțișor familiar și se bucura să-și vadă iarăși subalternii fericiți și relaxați.

După ce și-a terminat băutura, Helen s-a furișat la toaletă, dornică să stea câteva clipe departe de adulații și laude. Dar chinul nu se isprăvise încă.

— Prietene?

Emilia Garanita. Luase parte la ceremonia de premiere și apăruse și aici. Umbra lui Helen.

— De unde ai moștenit fascinația asta pentru toalete, Emilia? a întrebat-o Helen.

— E greu să te prindă omul singură.

Helen n-a zis nimic. Încheiase un armistițiu cu inamica sa imediat după terminarea anchetei, consimțind să n-o acuze pe ziaristă de tentativă de șantaj asupra unui ofițer de poliție aflat în exercițiul funcțiunii și chiar mai rău de-atât, în schimbul promisiunii acesteia de a nu o hăitui pe Amelia odată ce va crește și-și va vedea de viața ei. Helen știa că familia Matthews urma să fie disecată la nesfârșit — ploua cu articole în care brutalitatea și perversiunile lui Alan erau întoarse pe toate fețele —, dar voia să se asigure că nevinovații vor fi la adăpost. Emilia respectase învoiala, păstrând reflectorul ferm îndreptat spre Alan Matthews și, în același timp, nemaicontenind cu laudele la adresa inspectoarei Grace și a echipei sale, în articole pe câte două pagini, însă acestea n-o încălzeau deloc pe Helen. Căzuse la învoială cu Emilia din rațiuni practice. Cât despre celelalte — mai ales intratul cu bocancii în viața lui Robert — ea nu era dispusă nici să uite, nici să ierte.

— Mă bucur că am ajuns la o-nțelegere, a spus Emilia, spărgând tăcerea, fiindcă mi-ar plăcea să colaborăm și pe viitor.

— Nu-ți iei zborul spre Londra?

— N-am renunțat la idee.

Se vedea treaba că știrea senzațională a Emiliei nu fusese de-ajuns ca să-i aducă mutarea pe care o visa, dar Helen s-a abținut să învârtă cuțitul în rană.

— Păi, îți urez succes.

Helen a dat să plece, dar Emilia a împiedicat-o.

— Aș vrea să fie un nou început pentru noi și... aș vrea să-mi cer iertare.

— Pentru că m-ai urmărit peste tot? Pentru amenințări? Sau că ai distrus viața unui tânăr? a ripostat Helen.

— Pentru că am dat dovadă de amatorism.

Tipic pentru Emilia. Sfidătoare și când își cerea scuze.

— Îmi pare rău, nu se va mai repeta.

Nu era mare lucru, dar Helen știa cât o costă pe Emilia să spună și atât. A acceptat scuzele și a plecat. Emilia ar fi vrut să facă cinste cu un rând, ca să cimenteze relația, însă Helen s-a împotrivit. Cârciumile nu constituiau habitatul ei natural și nu-i prea ardea de sărbătorit.

În afară de asta, trebuia să ajungă undeva.

Cu un buchețel de flori în mână, Helen mergea grăbită pe alee. Peste tot căzuseră frunze uscate, un covor sângeriu-auriu de o stranie frumusețe. Până și soarele se arătase binevoitor în dimineața asta, scoțând capul printre nori și adăugând o strălucire caldă și voalată decorului.

Cimitirul era practic pustiu. Era un cimitir fără nume, situat la marginea orașului. Foarte puțini știau de el — era destinația finală a celor nedoriți și nerevendicați. Ella Matthews se încadra în ambele categorii.

Mama ei și majoritatea rudelor o abandonaseră și după moarte, la fel ca în timpul vieții. Ai ei își scoseseră locuința la vânzare, evitaseră presa și se străduiseră să se comporte ca și când nu se făceau cu nimic vinovați de cele întâmplate. Helen știa că altfel stau lucrurile și le disprețuia lașitatea.

Dar exista cineva care nu uitase. Cineva care nu acceptase să renunțe așa de ușor la o soră iubită. Carrie Matthews a întors capul la apropierea lui Helen, și i-a surâs cu sfială. Au stat împreună tăcute o vreme, cu ochii la crucea de lemn anonimă, reflectând amândouă la răsplata și prețul dragostei între surori. Cel puțin ele nu aveau să uite niciodată.

La câțiva pași mai încolo, un cărucior roșu-aprins stătea printre rândurile de lespezi cenușii. În el dormea liniștită Amelia, fără să aibă habar de ce era în jurul ei. După moartea Ellei, fetița fusese încredințată asistenților maternali, în așteptarea unei soluții definitive. Așa cum se obișnuia, fuseseră contactate rudele, însă nimeni nu părea dornic să preia pruncul neprihănit, până când în ultima clipă Carrie Matthews și-a oferit serviciile. Carrie nu putea să aibă copii și era hotărâtă să nu-și lase nepoțica pe mâinile altora. Helen a fost mișcată până la lacrimi la auzul veștii — extrem de ușurată că Amelia va scăpa de soarta hărăzită ei și surorii sale Marianne cu ani în urmă. Aveau să urmeze neîndoielnic multe bătălii în justiție, dar până una-alta Amelia era sănătoasă, în sânul familiei.

Carrie a schimbat câteva vorbe cu Helen, apoi a depus florile pe mormânt și a sărutat crucea. Își înfruntase soțul ca să vină aici, luptând cu dogmatismul și tirania lui, ca să-și poată plânge sora așa cum se cuvenea. Venise, conștientă fiind de toate consecințele posibile. Privind-o, Helen a observat la ea ceva diferit — o forță proaspătă și o hotărâre născute din dorința de a face totul pentru Amelia. Poate că asta era moștenirea Ellei, florile care aveau să înflorească pe mormântul ei. Poate că totuși, și-a spus Helen, mai există speranță.